

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

+

+

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/24 • 13 Haziran 2008 • 50 YKr

Sermayenin sosyal yıkım
saldırılarına karşı

15-16 Haziran ruhuyla
mücadeleye!

CMYK

+

+

İÇİNDEKİLER

Saldırılara karşı 15-16 Haziran	
ruhıyla mücadeleyle!	3
DİSK, ILO'dan çekildiğini açıkladı... .	4
Rejim krizinde gerilim had safhada... .	5
Malumun ilanı: Burjuva hukuku	
bir oyun hamurudur!	6
Kürt düşmanı CHP makyaj tazeliyor! ..	7
Lastik işçileri grev hakkına kararlılıkla	
sahip çıkmalıdır!	8-9
İşçi ve emekçi eylemlerinden... .	10-11
“15-16 Haziran ışığında sınıf hareketi”	
sempozyumu başarıyla gerçekleştirildi. 12	
Haziran'da olmak da,	
ölmek de zor... Yüksel Akkaya	13
Sınıfın devrimci birliği mezhepçi	
zihniyet ve sorumsuzluk alt edilerek	
yaratılacaktır!	
16 Haziran “grev”i üzerine...	14
Tersanelerden...	16-17
Gençlikten.	18-19
“Dünya Genç İşçi Buluşması”	
etkinliklerinden...	20
Barack Obama, seçim sürecini	
siyonizme destek ilanıyla başlattı.....	21
BİR-KAR'ın kampanya	
çalışmalarından...	22
BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu	
ile genç işçilerin örgütlenmesi ve “Dünya	
Genç İşçi Buluşması”	
üzerine konuştuk...	23
Bir kez daha “Türkiye’de Kürt sorununa	
barışçıl çözüm çağrısı” üzerine	
M. Can Yüce	24
Bültenlerde 15-16 Haziran	
coşkusu!	25-26
Mücadele postası	27

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/24 ● 13 Haziran 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Üzerinden 38 yıl geçmesine rağmen şanlı 15-16 Haziran Direnişi işçi sınıfının mücadelesine ışık tutmaya devam ediyor. Sermaye iktidarı yıllar önce olduğu gibi bugün de sınıfı örgütsüzleştirmek ve sendikal örgütlülüğün içini boşaltmak için saldırılara girişmiş durumda. Ancak 38 yıl önce onbinlerce işçi sermayenin saldırılarına sessiz kalmayarak hakları ve örgütlülükleri için sokaklara çıkmış, barikatlar kurarak düzen kuvvetleriyle çatışmıştı. Sendikal örgütlülüğü ve kazanılmış hakları korumak için militan bir direniş sergilemişti.

Farklı sendika konfederasyonlarından işçileri birleştiren direniş, birleşik-militan sınıf mücadelesinin yükseltilmesinin başarılı bir örneği olarak tarihe geçti. Böylece günümüzde bizlere saldırıların nasıl püskürtüleceğinin ve hakların nasıl korunacağını yolunu gösterdi. Direniş bugün de benzer saldırılarla yüzyüze olan sınıfa ve emekçilere izlenmesi gereken yolu göstermektedir.

Ancak, bugün de benzer, hatta daha ağır saldırılar gündemde olmasına rağmen, işçi sınıfı saldırıları püskürtme başarısını henüz gösteremiyor. Sendikal ihanet barikatını aşamadığı için saldırıları göğüsleyemiyor. Bu anlamda 15-16 Haziran Direnişi'nin başarısının ardında yatan işçi inisiyatifinin ve tabanın örgütlü gücünün önemi bir kez daha ortaya çıkıyor. Tabaanın basıncı ve inisiyatifiyle gelişen 15-16 Haziran Direnişi, sömürücü sınıflarla birlikte, sendikal ihanete ve işbirliğine karşı da verilmiş bir mücadeledir.

15-16 Haziran'da sendikal örgütlülükleri için çatışan işçiler sendikaların ihanetine uğradılar. İşbirlikçi, hain sendikacılar eylemin bir an önce bitirilmesi için binbir yolu kullandılar. Ancak işçiler, militan direnişin kararlılığı ile

sendikacıların ihanetini de kırmayı başardılar. Direnişin militanlığı ve birleşik sınıf mücadelesinden aldığı güç, sendikal bürokrasinin barikatını parçaladı.

İşçi sınıfı bu gerici odağı şanlı 15-16 Haziran Direnişi'nde olduğu gibi militan bir mücadele ile etkisizleştirebilir. Bu mücadelenin olanakları bugün fazlasıyla vardır. 15-16 Haziran Direnişi'nin deneyimleri ve dersleri izlenmesi gereken yolu göstermektedir. Sendikacıların ve düzenin denetiminden uzak, bağımsız taban örgütlenmeleri üzerinden yükselecek militan sınıf mücadelesi, saldırıları başarıyla püskürtmenin de yoludur.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKEN YAYINCILIK

EKEN YAYINCILIK

38. yılında 15-16 Haziran büyük işçi direnişi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor...

Saldırılara karşı 15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye!

15-16 Haziran'ın üzerinden 38 yıl geçmesine rağmen hala da birçok yönüyle aşılamayan bir işçi direnişidir. Bu da haliyle onu, üzerinden 38 yıl geçmesine rağmen üzerinde ciddiyetle düşünülmesi, dersler çıkarılması ve örnek alınması gereken bir tarihsel olay haline getirmektedir. Diğer taraftan sınıf bilincinin, tarih bilincine sahip olmaktan, toplumsal olaylara tarihin aynasından bakmaktan geçtiği düşünülürse, özellikle genç işçi kuşakların sınıf bilincinin geliştirilmesi için böyle bir direnişten daha işlevsel bir tarihsel olay zor bulunur.

Diğer taraftan içerisinde bulunduğumuz siyasal-toplumsal şartlarda işçi sınıfının her zamankinden fazla 15-16 Haziran Direnişi'ni anlamaya ve ondan öğrenmeye ihtiyacı vardır. Öyle ki işçi sınıfı, ileri bir sınıf bilincine ve mücadele kapasitesine sahip olamadığı bugünkü koşullarda gerici güç odakları arasında yürüyen iç çatışmanın tozu dumanıyla yolundan sapıtılmakta, bu gerici çatışmaya yedeklenebilmektedir. Düzen cephesi, dağ gibi yığılmış sorunlarına ve tüm iç çatışmalarına rağmen toplumu yönetebilme başarısı gösterebilmektedir. Fakat 15-16 Haziran Direnişi işçi sınıfının bağımsız bir hareket olarak toplumsal mücadele sahnesine çıktığında düzenin nasıl da yekpare davranarak sınıf düşmanı kimliğiyle hareket ettiğini, safların sınıf ilişkileri temelinde net biçimde çizildiğini göstermektedir. 15-16 Haziran Direnişi bugün gerici burjuva güçlerin iç mücadelelerinin etkisiyle sersemleştirilen işçi-emekçilere, dostun düşmanın kim olduğunu net biçimde anlatmaktadır. 15-16 Haziran 1970'de ordusu, sağ-solu tüm düzen partileri, polisi, sendika ağası bir bütün olarak işçi sınıfına karşı cephe almış, onun hareketini ezmek için elbirliği etmişlerdir.

1 Mayıs'la taçlanan bahar dönemi de, esasında işçi sınıfının kendi çıkarları doğrultusunda mücadele sahnesine çıktığında ve belli bir kararlılıkla yürüdüğünde, düzenin çok yönlü saldırıları altında bunalan ve yönünü şaşırان ezilen milyonlar için nasıl da bir umut haline gelebileceğini göstermiştir. Emek-sermaye çelişkisi üzerine kurulu olan kapitalist düzene karşı bağımsız bir toplumsal kuvvet olarak hareket etmeye muktedir yegane güç işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı devrimci bir bilinçten, bunun gerektirdiği politik bir düzeyden yoksun olmasına rağmen kendi hak ve talepleri uğruna yürüttüğü sınırlı mücadelesiyle dahi toplumsal-siyasal alanı belirleyebilmekte, toplumu burjuva klik mücadeleleri dışında sınıf ilişkileri alanında düşünmeye ve konumunu belirlemeye zorlamaktadır. Böyle bir bahar döneminin ardından gelen 15-16 Haziran'ı sınıfın en azından ileri ve mücadele içerisindeki bölüklerine bu yönüyle de anlatmak ve tartışmak büyük önem taşımaktadır.

Bu koşullarda 15-16 Haziran Direnişi'nin, sınıf hareketinin mevcut sorunları ve gelişiminin önündeki engelleri düşünüldüğünde, nasıl eğitici bir ders olduğu daha iyi anlaşılmaktadır. Çünkü 15-16 Haziran Direnişi, işçi sınıfının önüne dikilmek istenen engelleri nasıl yıktığına da tanıklık etmiştir. 15-16 Haziran Direnişi'ne konu olan saldırı ile düzen, DİSK şahsında Türk-İş'in işbirlikçi sendikal barikatını aşarak DİSK'i kurmuş olan işçi sınıfının geri püskürtmek istemiştir. Fakat, 15-16 Haziran

Direnişi'yle işçi sınıfı bu saldırıyı püskürtmekle kalmamış, bilinç ve mücadele kapasitesini daha da ileri bir noktaya taşımıştır. Zira direniş DİSK üyelerini aşır Türk-İş üyesi işçi bölüklerini de içine alarak genel bir sınıf eylemi haline gelmiştir.

Bu noktada işçi sınıfı 15-16 Haziran'dan, bugünün sorunlarına yanıtlar vermek üzere, iki temel ders çıkarmalıdır. Birincisi, işçi sınıfının birleşik militan mücadelesiyle sermayenin engellenemez denilen saldırılarını püskürtmek mümkündür. İkincisi ise, başta sendikal bürokrasi aracılığıyla sınıfın önüne konulan engeller, ancak sınıfın tabandan kurulacak mücadele birliği ile kolaylıkla aşılabılır. Bu iki dersi, bu dönem için çok daha anlamlı hale getiren nedenler açıktır.

İşçi ve emekçi hareketi yılları bulan durgunluğun ardından yerel ve mevzi direnişlerle başlayarak SSGSS saldırısına yönelik merkezi eylemlere kadar uzanan bir çeşitlilikte yoğun bir mücadele verdi. 13-14 Mart eylemleriyle doruk noktasına ulaşan bu eylemler sendika bürokratlarının engeline takıldı. Sonuçta bu engeller aşılamadığı ölçüde de işçi-emekçi hareketindeki tüm mücadele isteği ve kararlılığına rağmen saldırı yasası hayata geçirilmiş oldu. Daha önemlisi sınıf ve emekçi hareketinin ileri bir mecraya sıçramasının önüne geçildi. 15-16 Haziran Direnişi'nin dersleriyle donanmış bilinçli ve örgütlü bir işçi sınıfı için bu engelleri aşmak zor değildir.

Diğer taraftan bahar döneminin sınıf ve kitle hareketliliği zeminine dayanarak gerçekleşen 1 Mayıs'ta, özellikle genç işçilerin ağırlıkta olduğu politik güçler, Türk-İş'in ihanetine rağmen Taksim kararlılığını korudular. 15-16 Haziran ruhunun hissedildiği, İstanbul'un hemen her alanının çatışma alanı haline geldiği, düzenin fiili bir sıkıyönetimle karşıladığı 1 Mayıs, işçi sınıfının ihtiyaçlarını net biçimde ortaya koydu. Bugün işçi sınıfının geniş bölüklerinin politik güçlerle bağını sağlamlaştırmaya, 15-16 Haziran'da olduğu gibi militan bir mücadele ruhuna ihtiyacı vardır.

Zira sermaye iktidarı; işgüvencesinden sosyal hakların gaspına, kölece çalışma koşullarından düşük ücrete, kıdem tazminatının tırpanlanmasından sendikalar yasasına kadar işçi sınıfını örgütsüzleştirmede ve sosyal yıkım saldırılarını hayata geçirme noktasında kararlı görünmektedir. Sermaye, sendikal ihanet şebekesinin de büyük desteği sayesinde saldırılarını uygulamakta hemen hiçbir sorun yaşamamaktadır.

Özellikle komisyondan geçen sendikalar yasasındaki değişikliklerle işbirlikçi sendikal anlayışın önünü açmaktadır. Düzenle işbirliği yapmayan sendikaları yok saymaktadır. Yeni yasanın temel kriterlerinden birisi de sendikaların TİS yapma yetkisini "Ekonomik Sosyal Konsey'de temsil edilen konfederasyonlardan birine üye olan" sendikalara vermesidir. Diğer maddelerin yanısıra dikkat çeken önemli maddelerden birisi de budur.

38 yıl önce 15-16 Haziran Direnişi'ni yaratan onbinlerce işçinin militan eylemi sendikal örgütlenme ve grev hakkının kısıtlanması anlamına gelen 274 Sayılı Sendikalar Kanunu'yla 275 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nda değişikliğe karşı gerçekleşmişti. İki gün süren militan eylemlerin ardından devlet yasa değişikliklerini geri çekmek zorunda kalmıştı.

Sermaye, bugün daha beter saldırıları gündeme getirmektedir. Sermaye sınıfı ve devleti sendikal ihanet şebekesinden de aldığı güçle daha da pervasızlaşmaktadır. Bugün 15-16 Haziran Direnişi'nin yol göstericiliğini rehber edinmeye daha çok ihtiyaç vardır. Yeter ki devrimci güçler, ilerici unsurlar bu bilinçle günün görevlerine sarılsınlar. 15-16 Haziran Direnişi'nin deneyimleri ışığında işçi sınıfının mücadelesinin ve örgütlenmesinin önündeki gerici barikatları yıkmak için seferber olsunlar. Zira günün en acil görevi sınıfın önüne konulmuş barikatları yıkarak birleşik-siyasal, militan bir sınıf hareketi yaratabilmektir. 15-16 Haziran Direnişi'nin güncel çağrısı budur.

DİSK, ILO'dan çekildiğini açıkladı...

Hak ve özgürlükler mücadeleye kazanılır!

DİSK yönetimi, yazılı bir açıklamayla ILO toplantılarına katılacak heyetten çekildiğini bildirdi. Heyetten çekilmenin gerekçesi ise malum. DİSK yönetimi şu an mecliste olan sendikalar ve grev/toplusözleşme yasalarında değişiklik öngören taslağın “ILO Normlarına uygunluktan uzak” olduğunu düşünüyor ve bu durumu protesto ediyor.

Konuya geçmeden önce DİSK yönetiminin bu çekilme kararında bir gariplik olduğunu belirtmek gerekiyor. Zira bundan 2 yıl kadar önce, Mayıs ayının sonlarına doğru BMİS'in İstanbul Dedeman Otelinde düzenlediği “Sendikal Hak İhlalleri ve Çözüm Önerileri” isimli toplantıda DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de bir konuşma yapmıştı. O konuşmasında Süleyman Çelebi “bundan sonra” ILO toplantılarına, Ekonomik Sosyal Konsey'e, Karma İstişare toplantılarına, kısacası “diyalog mekanizmaları”na katılmayacaklarını sert bir dille ifade etmişti.

“Yıllarca aldatıldık, artık kendi yöntemlerimizle mücadele vereceğiz” diye konuşan Çelebi'nin bu sözleri burjuva yayın organlarında “DİSK diyalogu kesti” gibi başlıklarla duyurulmuştu. Aynı Süleyman Çelebi iki yıl aradan sonra şimdi bir kez daha açıklama yapıyor ve ILO toplantılarına katılacak heyetten çekildiklerini bildiriyor. Çekilebilmesi için ILO heyetinde DİSK'in de olması gerektiğine göre önümüzde iki olasılık var. Ya DİSK yönetimi daha önce “diyalog mekanizmaları”na ve ILO toplantılarına katılmama kararı aldığını unuttu. Ya da, 2 yıl önceki toplantıda söylenenler “dostlar mücadelecisi zannetsin” havasında icra edilmiş klasik sendikacı nutuklarından birisiydi. Ne olursa olsun, ortada, en iyimser ifadeyle bir tutarsızlık, bir gariplik olduğu kesin.

Şimdi konumuza, yani, DİSK yönetiminin ILO toplantılarına katılacak heyetten çekilme gerekçesine dönebiliriz. DİSK bu tutumuyla bir anlamda hükümeti protesto ediyor. 2821 ve 2822'de değişiklik öngören taslağın hükümetin sahiplendiği bir kanun teklifi olmaması; “işçi ve işveren konfederasyonları olarak” üzerinde anlaşılan metinden farklı olması; komisyon görüşmeleri sırasında yapılan eleştirilerin dikkate alınmaması; teklifin meclise ilk sunulduğundan “daha geri bir içerikle” genel kurul aşamasına gelmiş olması gibi nedenler sıralandıktan sonra, kanun teklifinin “hükümetle yapılan görüşmelerde ortaya çıkan” metinden farklı ve “ILO Normlarına uygunluktan uzak” olduğu savunuluyor.

Bu DİSK yönetiminin sözkonusu yasa taslağıyla ilgili son zamanlarda yaptığı 2. açıklama oluyor. İkisi arasında önemli bir benzerlik var. Dikkat edilirse önceki açıklamada olduğu gibi bu açıklamada da ilgili taslağın konfederasyonlar için öngördüğü Ekonomik Sosyal Konsey'e üyelik dayatmasının sözü edilmiyor. Üstelik de bu düzenlemenin birinci hedefinin DİSK olduğu bilindiği halde. DİSK'e bağlı Birleşik Metal Sendikası'nın aynı konuyla ilgili açıklamasında ortaya konulan “*AKP, hükümetle uyumlu, her istenileni yerine getiren, siyasi iktidarın sivil toplum ayağı oluşturacak bir sendikal yapı istemektedir. %10 işkolu barajı, yerine Ekonomik Sosyal Konsey'de yer alan konfederasyona bağlı sendikalara toplu sözleşme yetkisi verilirken yapılmak istenen budur*” yaklaşımını DİSK'in açıklamalarında açık ve

net bir ifadeyle görmek mümkün değildir.

Onun yerine DİSK açıklamasında döne döne taslağın ILO normlarına, sözleşmelerine uygun olmadığından söz edilmekte ve taslak esas olarak bu noktadan eleştirilmektedir. Bu da DİSK yönetiminin sendikal özgürlükler konusundaki asıl referansının işçi sınıfının talep ve çıkarlarından ziyade ILO sözleşmeleri olduğunu ortaya koymaktadır. ILO'nun uluslararası planda iş gören bir “diyalog mekanizması” yani sınıfı uluslararası sermaye adına denetim altında tutma aracı olduğunu, nitelik olarak bir ESK'dan hiçbir farkının bulunmadığını gözönüne aldığımızda DİSK yönetiminin sendikal özgürlükleri savunma konusunda kimlerden medet umduğu, ne ölçüde samimi davrandığı da kendiliğinden anlaşılacaktır. “Kılavuzu ILO olanın” sınıfın gerçek talep ve çıkarlarına dayalı etkili bir mücadelenin yürütücüsü olması mümkün değildir. Bu şekilde davranışların eninde sonunda varacakları yer, sermayenin sınıfının denetim mekanizmalarına eklenmektedir. Sınıflar mücadelesinde emeğe değil fakat tam tersine sermayeye hizmet etmektir. Bunun sınıf dilindeki anlamı ise bilindiği gibi ihanettir.

Bu açıdan yaklaşıldığında DİSK'in ILO toplantılarına gidecek heyete katılmaktan vazgeçmesinin işçi sınıfının çıkarları ve mücadelesi açısından ciddiye alınacak bir anlamı bulunmamaktadır. Çünkü bu davranış sermayenin uşağı AKP hükümetini, ne olduğu ve işlevi yeterince açık bir şekilde bilinen ILO'ya şikayet etmenin, ILO'dan hükümete daha fazla baskı yapmasını talep etmenin ötesine geçen bir şey değildir. ILO heyetinden çıkma olayını, meclisteki tasarıya karşı çok önemli bir tepkiymiş, sendikal özgürlükleri savunma konusunda önemli bir adımmış gibi sunmak ise ikiye bölme taktiğidir.

DİSK açıklamasında satır arasında ifade edilen bir başka konuya geçelim. Dikkat edilirse açıklamada şöyle bir cümle geçiyor; “.... Kanun Teklifi, kimi iyileştirmeler içeren ve **işçi ve işveren konfederasyonları olarak üzerinde anlaştığımız** metinden farklı olarak düzenlenmiştir.” Buradan anlıyoruz ki, meclise sunulandan ayrı olarak patron örgütleri ile işçi konfederasyonlarının yönetimlerinin oturup tartıştıkları, üzerinde anlaştıkları başka bir kanun metni daha vardır.

Kuşkusuz bu oldukça ilginç bir durumdur. Bir işçi sendikası konfederasyonunun başkanı, hükümeti, patronlarla oturup üzerinde anlaştıkları yasa metninden farklı bir taslak hazırlamakla eleştirmektedir. Bu eleştiri aynı zamanda “işçi ve işveren konfederasyonları olarak” üzerinde anlaştıkları metinden duyulan memnuniyeti de ortaya koymaktadır. Buradan da “işçi ve işveren konfederasyonları olarak” üzerinde anlaşma sağlanan metnin, DİSK'in beklentilerinin hiç değilse önemli bir bölümünün karşıladığı bir başka ifadeyle “ILO normlarına uygun” olduğu, patronların da bunu kabul ettikleri sonucu çıkar.

Bugünkü sınıfsal güç dengeleri içinde işveren örgütlerinin sendikal özgürlükleri geliştiren, örgütlenmeyi kolaylaştıran, toplu sözleşme hakkının etkin kullanımına imkan tanıyan bir yasal düzenlemeye razı olması, onay vermesi mümkün olmadığına göre burada da garip bir durum söz

konusudur. Bu ülkede patron örgütleri ile sendikalar bir araya gelip ortak iş yaptıklarında bundan hemen her zaman zararlı çıkan işçi sınıfı ve emekçiler olmuştur. İşçi ve işveren konfederasyonlarının ortaklaşa kurduğu “bilim kurulları”na hazırlanan kölelik yasası bunun en hatırdaki kalan örneğidir. Dolayısıyla çok değişik yorumlar yapılabilir, pek çok şey söylenebilir. Fakat üzerinde anlaşıldığı söylenen kanun taslağı ortada olmadığı için bunların hepsi spekülasyondan öte bir anlam taşımayacaktır. DİSK yönetimine düşen, “işçi ve işveren konfederasyonları olarak” yürütülen görüşme ve pazarlıkları, üzerinde anlaşılan yasa taslaklarını zaman yitirmeden ortaya koymaktır. Bu DİSK yönetiminin sınıfa karşı, kendi üye tabanına karşı kaçınmayacağı bir sorumluluktur.

Söz konusu yasa taslaklarının şu süreçte apar topar gündeme getirilmesinin başlıca nedenlerinden bir tanesi, ILO toplantılarından evvel meclisten geçirmektir. Bunun olamayacağı artık anlaşılmış durumda. Hükümet de hem bunu gördüğü hem de başı yeterince belada olduğu, ufukta da seçim görüldüğü için söz konusu tasarıları belirsiz bir süreliğine askıya almış görünüyor.

Ancak bu sendikal özgürlükleri genişletme mücadelesinin güncelliğini yitirdiği anlamına asla gelmiyor. Özgürlükleri genişletmenin yolu ILO'dan, Avrupa Sosyal Şartı'ndan vb. geçmediğine, sınıfın örgütlü gücü harekete geçirilmeden sendikal alandaki özgürlükleri genişletmek mümkün olmadığına göre bu kavga asıl şimdi başlıyor demektir. Çünkü kıpırdanan sınıf hareketi, başka şeyler yanında sendikal hak ve özgürlükleri koparıp almak için gereken koşulları da giderek daha uygun hale getirmektedir. Bu anlamda sendikal haklarının ellerinde anılmak istenmesine karşı 15-16 Haziran'da fabrikalardan sokaklara akanlar, kentleri zaptedenler bugünkü mücadeleye de yol göstermektedir.

Rejim krizinde gerilim had safhada...

Tüm kurumlarıyla çürümüş düzen yıkılmayı bekliyor!

Anayasa Mahkemesi'nin üniversitelerde türbanın önünü açmak amacıyla TBMM'nin yaptığı anayasa değişikliğini iptal etmesi, burjuva siyasetine bomba gibi düştü. AKP yönetimi başta olmak üzere, dinci siyasi güçler ve onların medyadaki uzantıları bu kararı büyük bir şaşkınlık ve öfkeyle karşıladılar. Bu cenahtan tepkisini dolaysızca ifade eden bazıları, kararı bir savaş ilanı sayacak kadar ileri gitti. Onlara göre, Anayasa Mahkemesi aldığı kararla birlikte kendisine verilen yetkileri aşarak meclisin yetkilerini çiğneyip bir yasa koyucu gibi davranmış, siyasal bir karar vermiştir. Dolayısıyla artık parlamenter zemin hiçe sayıldığı ölçüde, mücadele bundan böyle mevcut hukuksal çerçevenin dışında, siyasal güçlerin bir savaş düzeninde çarpışmasıyla yürüyecektir.

Dinci-gerici cenahtan bu biçimde cereyan eden öfke seline, çoğu sol maskesi takmış liberal aydın çevreleri de katılmaktadır. 1 Mayıs'ta AKP eliyle yürütülen devlet terörü karşısında şaşkına dönen ve AKP'ye yükledikleri demokratikleşme beklentisini sorgulayan bu kesim, kararla birlikte eski pozisyonuna çark etti. Mahkemenin kararını "demokrasiye vurulmuş bir darbe" olarak tanımlayarak demokrasiye sahip çıkmak adına, dinci gerici çevrelerle aynı safta konumlandılar.

AKP'nin merkezinde durduğu "demokrasiyi savunma cephesi"nin karşısında Amerikancı generallerin başını çektiği sözde laik cephe var. Bu cephede ise karşı tarafın aksine tam bir rahatlatma ve hoşnutluk göze çarpıyor. Mahkemenin kararının hemen arkasından görüşlerini açıklayan Genelkurmay Başkanı, kararı hoşnutlukla karşıladığını gizleme gereği duymayarak "malumun ilanı" olarak değerlendirdi. CHP başta olmak üzere laikçi cephenin diğer düzen güçleri de belirgin bir zafer havasıyla AKP'ye artık yenilgiyi kabullenerek düzenin yerleşik gelenek ve değerlerine itaat etmesi yönünde telkinde bulundular.

Açıktır ki, AKP açısından mahkemenin kararı bir siyasi yenilgiyi ifade ediyor. Fakat bu elbette kesin bir yenilgi anlamına gelmiyor. AKP, 22 Temmuz seçimleriyle birlikte kazandığı siyasi zaferini, rakiplerinin moral çöküntüsünü de iyi değerlendirerek, peşpeşe mevziler kazanarak pekiştirdi ve devlet yönetiminde önemli bir inisiyatif alanı kazandı. Tüm bunları yaparken sadece seçimle kazandığı siyasi ve moral üstünlüğüne dayanmadı kuşkusuz. ABD'den 5 Kasım anlaşmasıyla kopardığı Güney Kürdistan'a yönelik operasyon izniyle birlikte en azından bir süreliğine generallerin hedefi olmaktan da çıktı. Zaten buradan aldığı güçten de yararlanarak türban yasasını gündeme getirdi. Amerikancı generaller, AKP'nin bu yeni hamlesini suskunlukla karşıladı. Böylelikle AKP 22 Temmuz seçim zaferiyle kazandığı siyasi üstünlüğünü daha ileri bir noktaya taşıyarak perçinlemiş olacaktı.

Ancak düzen içi çatışmada AKP'nin sağladığı bu üstünlüğün engelsizce sürdürülmesi mümkün değildi. Karşı cephenin bir süre sonra yaşadığı bozgunun kurtulup, ileri çıkmaya çalışacağı açıktı. Kapatma davası bu bakımdan yapılmış etkili bir karşı darbe oldu. AKP savunma pozisyonuna çekilmek zorunda bırakıldı. Yeni hamlede Anayasa

Mahkemesi savaşın ön cephesindeydi artık.

Kapatma davasıyla savunma konumuna çekilen AKP, bu arada, gerçekte ordunun işine gelen göstermelik "Ergenekon operasyonları" ve komediden öte geçmeyen 301 yasa değişiklikleriyle durumunu korumaya çalıştı. Ancak, tüm bunlar yargı kozunu öne sürmüş bulunan karşı cepheyi durduramazdı. Nitekim, Anayasa Mahkemesi türban değişikliğini iptal ederek yeni bir hamleyle AKP'yi kazandığı en ileri mevziden söküp atmış oldu. Bu ise, 22 Temmuz'dan bu yana hep saldırdı pozisyonunda olan ve mevziler kazanarak ilerleyen dinci cephe açısından gerçek bir bozgun havasına yol açtı. 22 Temmuz'un moral üstünlüğü kaybedildi ve laikçi cephe seçim oyunuyla değil ama yargı silahıyla güç dengesini kendi lehine çevirmiş oldu.

Mevcut durumda, dinci-gerici cephenin saflarında bozgun havasıyla birlikte laikçi cepheye yanıt verilmesi yönünde güçlü bir istek de göze çarpmaktadır. Özellikle *Vakit* gibi dinci gericiliğin en uçtaki kesimleri ile birlikte "*Taraf*" gazetesi gibi burjuva liberalizmini bayrak yapan siyasi odaklar AKP'ye, hemen harekete geçerek yargı darbesine karşı savaş ilan etmesi yönünde çağrı yapıyorlar. Fakat, halihazırda AKP bu çağrılara yanıt vermekten uzak duruyor. AKP içerisinde sessiz kalma ve böylelikle laikçi cenahla kapatma davasının geri çekilmesi konusunda bir uzlaşma arandığı gözlemlenmekte. Vurduğu etkili darbenin hazzını yaşamaya devam eden laikçi cepheden ise henüz bu konuda AKP'ye bir işaret verilmiş değil.

Elbette, dinci-gerici cephenin öyle kolayından teslim olacağını düşünmek yanlış olur. Bu cephenin kumanda merkezinde oturanlar, çatışmada durumu kendi lehlerine yeniden çevirmek ve en azından pozisyonlarını koruyacak yeni bir güç dengesi için yeni hamleler hazırlamaya çalışıyorlar. Bununla birlikte, bu cephede yaşanan dağınıklık ve çatlak

İşçi-emekçilerin bugün tutması gereken yol, ne düzen içi çatışmanın kanatlarından birinin yanında onların demokrasi ya da laiklik gibi sahte argümanlarının peşinden gitmektir, ne de kurulu düzenin selameti uğruna yapılacaklara alkış tutmaktır. İşçi ve emekçilerin yapması gereken, her yerinden dökülen bu burjuva sınıf egemenlik düzenini tüm kurumları, güçleri ve yalanlarıyla birlikte tarihin çöplüğüne göndermektir.

sesler tablosu, önümüzdeki günlerde iç ayrışma ve saflaşmaları da gündeme getirebilir. Özellikle, mevcut bozgun halinin devam etmesi durumunda laikçi cephe, kapatma davasını dinci-gerici cephenin belini kırmaya yönelik bir yeni hamle olarak kullanabilir.

Bir yandan düzen güçlerinin iç çatışması yeni hamlelerle devam ederken diğer yandan milyonlarca işçi ve emekçiye ilgilendiren saldırılar gündeme getiriliyor. Düzen güçleri bugüne kadar "demokrasi havarisi", "laikliğin savunucusu" vb. kesilerek işçi ve emekçileri düzene yedeklemede bir sorunla karşılaşmadılar.

İşçi-emekçilerin bugün tutması gereken yol, ne düzen içi çatışmanın kanatlarından birinin yanında onların demokrasi ya da laiklik gibi sahte argümanlarının peşinden gitmektir, ne de kurulu düzenin selameti uğruna yapılacaklara alkış tutmaktır. Ne onun kokuşmuş partilerinin, ne dini bayrak edip en koyusundan bir sömürü düzenini egemen edenlerin, ne de dinci gericiliğin büyütülmesinde en büyük role sahip olan Amerikancı generallerin peşinden gitmektir. İşçi ve emekçilerin yapması gereken, her yerinden dökülen bu burjuva sınıf egemenlik düzenini tüm kurumları, güçleri ve yalanlarıyla birlikte tarihin çöplüğüne göndermektir. Tarih işçi ve emekçileri bu zorlu görevi yerine getirmeye çağırıyor.

Malumun ilanı: Burjuva hukuku bir oyun hamurudur!

Son birkaç yıldır ülke gündemini yargı mekanizmasına ilişkin tartışmalar meşgul ediyor. Toplumun geniş bir kesimi, hukuk, hukuk devleti, yargı bağımsızlığı, adil yargılama gibi kavramları tartışmaya açmış durumda. Bu tablonun gerisinde son yıllarda burjuva medyada genişçe yer bulan kimi dava süreçleri, arka arkaya çıkartılan yasalar ve bu yasaların sonuçları, yine bunlara ek olarak Ergenekon vb. operasyonlar ve bu operasyonlarda kullanılan yöntemler var. Son olarak Anayasa Mahkemesi’nin AKP’nin türban düzenlemesini iptali ile birlikte bu tartışmalara bir yenisi daha eklenmiş oldu. İptal kararını herkes kendi cephesinden yorumladı ve elbette Büyükanıt da susmadı. AKP karşısında askeri bir zafer kazanmış edası ile iptal kararını “malumun ilanı” olarak niteleyen paşa, hemen akabinde “hukuka güven telkinleri” dağıttı. “*Şemdinli’de dava açtılar. ‘Avukat bile almadan çıkar kendimi savunurum’ dedim. ‘Yargıya saygı budur’ dedim*” diyen Büyükanıt mesnetsiz güven telkinlerini ortalığa saçadursun, elbette asker kafası Şemdinli’de iddianameyi hazırlayan savcının başına gelenlere değinmeye gerek duymadı.

Açık ki burjuva hukuku bir oyun hamurundan ibarettir. Oyun hamuruna nasıl istenilen şekli vermek mümkünse, burjuvazinin elinde hukuk da böyle elastiki bir oyuncaktır... Bu gerçek; geride bıraktığımız birkaç yıl içerisinde yaşanan gelişmelerden sonra bugün artık gündemi azbuçuk takip eden hemen herkes için ayan beyan ortadadır.

Büyükanıt’tan “hukuka güvenin” telkinleri... Kimin hukukuna? Ve hangi nedenlerle?

Gerçekten de son günlerde yalnızca Büyükanıt ve kurmayları değil, ama burjuva kalantörlerin geniş bir kesimi sürekli olarak hukuka güven telkininde bulunma ihtiyacı duymaktalar. Zira burjuva hukukunun özündeki eşitsizlik ve çarpıklık geçmiş yıllarla kıyaslanamayacak ölçüde teşhir olmuş durumda. Bu bağlamda bugün “hukuka güvenin” demenin gerisinde aslen yargı mekanizması ile toplumu barıştırmak değil, derinleşen bir güvensizliğin sonuçlarını önleyebilmek kaygısı yatmaktadır.

Bu yadırganacak bir durum da değildir. Zira burjuva hukuku egemenlerin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki önemli tahakküm araçlarından biridir. Bir oyun hamuruymuşçasına elastik, şekilden şekle girmeye müsait olması da bu tahakkümün ihtiyaçlarından ileri gelmektedir. Öyle ki burjuva hukuku, uluslararası politika ya da iktisadi yönelimlerden, burjuvazinin stratejisinden taktik politikalarına kadar hemen her faktörün doğrudan etkisi altındadır. Bu alanların ortaya çıkan ihtiyaçları ile bütünsel bir uyum içerisinde olması doğasından ileri gelmektedir. Gözetilen sermaye düzeninin sürekliliğinin ihtiyaçları olduğu yerde hukukun da her koşulda ve her alanda işçi-emekçi düşmanı, bir oyalama ya da aklanma mekanizması olduğu gerçeğini ifade etmek yersiz değildir. İktidarın değişimi ile birlikte hukuk düzeni de farklılaşana kadar bu kaçınılmaz olarak böyle olacaktır.

Hrant Dink’in katledilmesinin ardından başlayan ve halen daha devam eden yargılama süreci hafızalarımızda henüz tazedir. Büyükanıt’ın büyük bir

rahatlıkla “güvenin” dediği hukuk düzeninin ne menem bir orta oyunu olduğu bu davada çırılçıplak ortaya çıkmıştır. Cinayetle bağlantıları apaçık ortada duran devlet görevlilerinin yargılanmasının “resmen” önüne geçilmiştir.

Bize “güvenin” dedikleri bu hukuk baklava çalan çocuklara yılları bulan hapis cezaları vermekten geri durmazken, Uğur Kaymaz’ın yine devlet görevlisi olan katillerini beraat ettirebilmiştir.

Bu hukuk düzeni düşünce suçundan müebbet hapse varan cezalar yağdırırken ırkçılığın, etnik ayrımcılığın teorisini yapanları kendi içerisinde eritmekte, adeta hükmetme yetkisini onların ellerine teslim etmektedir.

İşte yine Büyükanıt’ın büyük güven duyduğu bu kurallar manzumesi, Şemdinli’de yaşananların ardından başlayan ve hemen herkes tarafından dikkatle izlenen davanın sanıklarına “iyi çocuk” indirimi uygulayabilmektedir.

Ve elbette bu hukuk düzeni Büyükanıt ve benzerlerine karşı işlememektedir. Büyükanıt’ın adını iddianameye yazan savcının derhal açığa alınması bunun güncel bir örneği iken, binlerce kişinin katili olan Kenan Evren hakkında açılmış tek bir davanın bulunmayışı, coğrafyamızın çeyrek asırlık tarihinin bir gerçeğidir.

Böyle bir hukuk düzenine gerçekten de ancak Büyükanıt ve benzerleri güven duyabilir. Zira

anlaşılabileceği üzere hukuk kuralları karşısında güven duyabilmenin koşulu bu düzen için kan dökmek, işçi-emekçilerin kanını emmektir. Hiç değilse düzenle tartışmasız bir bütünleşme yaşamak ve bu bütünleşmenin gereklerini icra etmektir.

Söz konusu uygulama eşitsizliği yahut diğer bir deyişle uygulamada sınıfsal farklılaşmanın örnekleri yalnızca siyasal alana ilişkin de değildir. Hukukun hemen her alanında bu böyledir. Ve bu gerçek; toplumun bütün fertleri tarafından bilinmektedir.

Sıradan vatandaşların boşanma davaları aylarca sürerken, ünlü kategorisine girenlerin tek celselik sansasyonel boşanmaları her gün gazetelerde büyük puntolarla yazılmaktadır. İşçiler en doğal hakları olan ücret alacaklarının peşinde dahi aylarca koşarken, bankalar üç kuruşluk kredi kartı alacaklarını şimşek hızıyla icra takibine konu edebilmektedir, işçi-emekçilere kök söktürmektedir.

Trafik kazasında yaralanmaya neden olan biri hapis cezasına dahi çarptırılabilirken, doğal afetlerde şehirleri birer toplu mezara dönüştürenler zamanaşımı kalkanı altında gelecek cinayetleri için denizden kum çekmektedir.

İşte burjuvazinin hukuku budur. Ve Büyükanıt’ın da diğer kodomanların da hukuka duydukları güvenin temeli ile bu eşitsiz ve kokuşmuş adaletin temeli bütünüyle aynıdır.

Ferhat’ı kurşunlayanlar serbest!

Temel Haklar Federasyonu 9 Haziran günü saat 14.00’te, Bakırköy Adliyesi önünde Ferhat Gerçek’in vurulmasıyla ilgili devam eden yargı süreci hakkında basın açıklaması yaptı.

Aylarca hukuki bir sürecin başlatılmadığı olayda saldırdan 7 ay sonra ancak soruşturma başlatılmıştı. Ferhat Gerçek açıklamanın yapıldığı gün saldırganları teşhis etmek için savcılığa çağrıldı. Teşhisten önce ise Temel Haklar Federasyonu adliye önünde açıklama yaptı.

Eylemde, “Ferhat Gerçek’i vuran polis tutuklanmalıdır!” pankartı ve “Ferhat Gerçek’i vuran polis hala tutuklanmadı!”, “Polis tarafından sırtından vuruldu!” dövizleri taşındı. “Adalet istiyoruz!” ve “Ferhat Gerçek’i vuran polis tutuklansın!” sloganlarının atıldığı eylemde basın metnini Temel Haklar Federasyonu adına Uğur İlbay okudu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kürt düşmanı CHP makyaj tazeliyor!

AKP’nin yanısıra CHP de, erken seçim olasılığının giderek artması nedeniyle “Kürt açılımı” yapmaya başladı. Tayyip Erdoğan’dan sonra Kürt illerini turlayan CHP lideri Deniz Baykal, etnik kimliklerin zenginlik olduğunu, 1989’daki Kürt raporunun arkasında olduklarını, CHP ile Kürtler arasındaki tek duygunun “sevgi” olabileceğini vb. söyledi. Peşinen söyleyelim ki, CHP’nin Kürt halkına dönük “yeni” politikası, ikiyüzlü ve sahtekarcadır.

Kürt düşmanlığıyla bilinen CHP’yi makyaj değişikliğine iten sebep nedir? Elbette akla ilk gelen olasılık, kapatma davalarıdır. AKP ile DTP kapatılırsa, Kürt illerinden oy alabilecek bir parti kalmayacak. CHP o bölgede hiç yok çünkü. Oluşabileceğini düşündükleri boşluğu doldurmak için harekete geçiyorlar. Böylece devletin en güvendiği parti olarak CHP, Kürt sorununda inisiyatifi AKP ve DTP’den almak istiyor. Kısaca, yapılan manevranın gerisinde bu gerçek yatmaktadır.

Bir süre öncesine kadar AKP hükümetine, Kürt sorunuyla bağlantılı olarak dile getirdiği “alt kimlik”, “üst kimlik” söyleminden ötürü sert tepki gösteren Baykal, son Urfa ve Diyarbakır gezisinde yaptığı konuşmada, partisinin “Kürt açılımı”nı şöyle özetliyor:

“...Devletin kimsenin etnik kimliğini ortadan kaldırmaya hakkı yoktur... Her etnik kimlik kişinin şerefi ve devletin iftiharıdır... Türkiye Cumhuriyeti ırk ve kan devleti değildir... Bizim devletimiz siyasi bilinç devletidir... Her etnik kökenden, ırktan insan var. Arabımız, Kürdümüz, Gürcümüz, Çerkezimiz var. Bunlar bizim zenginliğimiz... Her ırktan vatandaşımızın olması, devletimize yönelik bir tehdit değil, zenginliktir... Kökenimiz ne olursa olsun, hepimiz aynı milletin parçasıyız. Herkes dilini kullanacak, öğrenecek, yayın yapacak ve diliyle iftihar edecek... Bölücülüğe karşı olacağız. Biz ayrılmayız. Bölünme, bir takım büyük güçlerin bu coğrafyayı kendi hesapları için kullanma planlarının bir parçasıdır... Terörden uzak duracağız...”

Ayrıca Baykal, 1989 yılında SHP tarafından hazırlanan Kürt raporunda Türkiye’nin temel sorunlarına ışık tutulduğunu belirterek, parti olarak hiçbir zaman bu raporun dışına çıkmadıklarını, bu raporun şimdiye kadar hayata geçirilememiş olmasından dolayı sıkıntılar yaşandığını söyledi. Hemen belirtelim ki, gerçeği çarpıtarak yalan söylemektedir. SHP ve ardılı CHP, Kürt sorununa iğreti yaklaşan ve Kürt halkına kırıntılardan öte bir şey vaatmeyen söz konusu raporun maddelerini, adını bile ağzına almadı. Dahası, ‘89’un başında SHP milletvekili İbrahim Aksoy “Kürtler ayrı bir halktır” dediği için, SHP’den ihraç edilmişti. Yine aynı yılın sonlarında yedi SHP milletvekili, Paris’te yapılan “Kürt Ulusal Kimliği ve İnsan Hakları” adlı bir konferansa katıldıkları için ihraç edildiler.

CHP’nin “Kürt açılımı”nda Kürt halkı için yeni bir şey yok!

Hemen belirtelim ki, CHP’nin “Kürt açılımı” Kürt halkı için hiçbir şey ifade etmiyor. Tüm sömürgeci sermaye partileri dönem dönem benzer sözler etmekte. Turgut Özal’ın “federasyonu tartışabiliriz”, Süleyman Demirel’in “Kürt realitesini tanıyoruz”, Tansu Çiller’in “Bask modeli”, Mesut Yılmaz’ın “AB’nin yolu Diyarbakır’dan geçer”, Mehmet Ağar’ın “düz ovada siyaset” sözleri hemen ilk akla gelenlerdir.

Diğerleri gibi, AKP de hükümet ettiği yıllar içinde “sarhoş vaadi” olarak niteleyebileceğimiz benzer sözler sarfetmekte oldukça cömert davranabilmiştir. Nitekim

AKP de Diyarbakır’da ettiği sözleri Ankara’da hemen unutturmuş, hayatın katı gerçekleri karşısında tüm bu parlak sözlerin yaldızları pek çabuk dökülmüş, Kürt düşmanı yüzü açığa çıkmıştır.

Bu yüzdendir ki, Başbakan Erdoğan Kürt halkının AKP’den uzaklaşma eğilimini durdurarak kendi üzerinden sisteme yeniden bağlamak için GAP vesilesiyle yeni bir hamle yaptı. Erdoğan, bir yandan TRT’nin Kürtçe bir kanal açmasını gündeme getirirken, öte yandan “tek devlet, tek millet, tek bayrak” söylemiyle kendi “Kürt açılımı”nın içeriğini ve sınırlarını göstermiş oldu.

Baykal, “Kürt açılımı” çerçevesinde “Devletin kimsenin etnik kimliğini ortadan kaldırmaya hakkı yoktur...” diyor. Bu sözler, zaten bilinenin tekrarıdır ibarettir. Türk sermaye devleti de dahil olmak üzere hiçbir devletin, istese de ‘etnik temizlik ya da soykırım’ dışında etnik kimlikleri yok etmesi kolay değildir. Dolayısıyla Türk sermaye devleti, bugünkü dünya ve ülke konjonktüründe bir soykırım veya etnik temizliği de astarı yüzünden pahalı olacağı için göze alamaz. Sömürgeci sermaye devleti, bugün Kürtler’in evinde Kürtçe konuşmayı yasaklama gibi kaba bir müdahalenin beyhude bir çaba olduğunu bilmektedir. Geriye Kürt sorununun kurulu düzeni tehdit etmemesi için gerekli önlemlerin alınması, Kürt kimliğinin siyasal alandan dışlanması, baskı altına alınması, asimilasyon sürecine tabi tutulması vb. kalmaktadır. Nitekim yapılan da budur.

Kürt ulusu nesnel bir gerçek, Kürt sorunu siyasal bir sorundur!

Kürt düşmanı şovenist Baykal, Kürt sorununu basit bir etnik sorun olarak sunmaya özen gösteriyor. Oysa, Kürt sorunu ve kimliği, etnik ve kültürel bir sorun olma boyutunu çoktan aşmış, özü itibarıyla siyasal bir sorundur. Resmi ideoloji, asırlardır Ortadoğu’da yaşamış Kürt ulusal varlığını yok saymıştır. Baykal da Kürt ulusunun varlığını yok sayarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını reddediyor, Kürdistan’ın işgal ve ilhakını meşru sayıyor. Böylece sömürgeci politikalara kılıf uydurulmaya çalışılıyor. Baykal’ın da hararetle

savunduğu inkar, sermaye devletinin Kürt sorununda uyguladığı geleneksel bir politika.

Kürt ulusunun varlığı nesnel bir gerçektir. Bugün milyonlarca insan “ben Kürdüm” demektedir, Kürtçe konuşmakta, ulusal talepleri için mücadele etmekte, bu uğurda kanını-canını esirgememektedir. Bunun içindir ki, Kürt ulusal varlığı dizginsiz bir devlet terörünün açık hedefi olmaktadır. Bunun içindir ki, sömürgeci Türk sermaye devleti kendisini sürekli tahkim etmekte, düzinelerce mahkeme ve zindan kurmakta, ordunun büyük bir bölümünü Kürdistan’a yığmaktadır.

Türkler’in dışındaki ulus ve milliyetleri yok sayan Baykal, “Kökenimiz ne olursa olsun, hepimiz aynı milletin parçasıyız” diyor. Elbette bu sözler, Baykal’a özgü bir hezeyan değildir. Bu inkarcı kafa, bilimsellikten yoksun Türklük tanımıyla 12 Eylül Anayasası’nın güvencesi altındadır. Söz konusu Anayasa’nın 66. maddesi, “Türk devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk’tür” demektedir. Oysa TC’ye vatandaşlık bağı ile bağlı olsa bile, “herkesin Türk olduğunu” kabul etmek, ırkçı-şoven zihniyetin ta kendisidir.

Emperyalizm uşağı Baykal’dan “emperyalizmin oyununa gelmeyelim” riyakar çağrısı!

Baykal, “büyük güçler” olarak tanımladığı emperyalizmin bölgeye yerleşmesinde temel bir rol oynayan kendisinin de savunucusu olduğu işbirlikçi sermaye devletinin rolünü gizleyerek, “Bölünme, bir takım büyük güçlerin bu coğrafyayı kendi hesapları için kullanma planlarının bir parçasıdır” diyebiliyor. Sormak gerekiyor: Emperyalist büyük güçlerin bu ülkeye ve bölgeye yerleşmesini sağlayanlar kimlerdir? Diğer komşu ülkelerin devletleri bir yana bırakıldığında, ABD’si, AB’si ile bu “büyük güçler” Türkiye’yi yöneten işbirlikçi egemen sınıfların “dostları ve müttefikleri” Irak’ı yerle bir eden ABD’nin en büyük lojistik yardımcısı Türkiye’yi yönetenler değil midir? Bu güçler aynı zamanda işbirlikçi egemen sınıfların, halk arasında Kürt düşmanlığını kışkırtmak için “bizi parçalayacaklar, Kürtler de alet oluyor” diye halka şikayet ettiği güçler değil midir? “Teröre karşı birlik sağlama” adı altında Kürt halkının mücadelesini bastırmak için emperyalist “büyük güçler”den yardım dilenen kendileri değil midir? Açıktır ki, “dış güçleri” ağzına sakız edenler, büyük bir ikiyüzlülükle kaderlerini tam da onlarla birleştirenlerdir.

CHP’nin tarihi işçi sınıfı ve emekçilere karşı ikiyüzlülüğün, Kürt halkının katledilmesinin, emperyalizme kölece bağlılığın tarihidir. CHP’nin tarihi Kürt halkının özgürlük mücadelesini açıktan hedef almanın, bu mücadeleyi “bölücü terör” diye nitelemenin, her dönemde Kürt halkına yönelik imha ve inkar savaşını savunmanın tarihidir. Kültürel hak kırıntılarıyla Kürt halkının özgürlük ateşini söndürmek tüm düzen partileri gibi CHP’nin de Kürt sorunundaki temel politikasıdır. Bu gerçeklerin üstü cıllarla kapatılamaz.

CHP’nin ‘Kürt dostu’ maskesini indirecek, bu düzen karşısında kurtuluş yolunu gösterecek olan tek alternatif güç, devrimci ve komünist harekettir. Önümüzdeki süreçte işçi-emekçi kitleler ve Kürt halkı üzerinde düzenin kirli hesaplarının aleti olarak daha fazla boy göstereceği belli olan CHP’nin ve diğer düzen partilerinin bunu başarıp başaramayacağı sorusunun yanıtı; genelde devrimci hareketin, özelde ise komünist hareketin üzerine düşen sorumlulukları ne ölçüde yerine getireceğine bağlı olarak verilecektir.

Lastik patronlarından hükümete uyarı “grevi erteleyin!”

Lastik işçileri grev hakkına kararlılıkla sahip çıkmalıdır!

Lastik sektöründe süren grevi patronları harekete geçirdi. Greve ve taleplerine saldırmaya başladılar. 2000 yılından bu yana TİS görüşmelerinde lastik patronlarının tutumu üç aşağı beş yukarı aynı olmaktadır. Son ana kadar sendikanın taleplerini görmezden gelerek, TİS görüşmelerine katılmayarak Bakanlar Kurulu’nu “göreve” çağırırmaktadırlar. Bu görevin adı ise “greve yasağı”dır.

**Patronlar “kayıplar”ından dem vurup hükümeti uyarıyorlar:
“Grevi yasaklayın!”**

Lastik patronları grevi karalamak, toplumsal desteğini azaltmak, hükümeti “göreve” çağırarak amacıyla açıklamalarda bulunuyorlar. Burjuva medyadan ve kimi satılık köşe yazarlarının ağzından “ülke zarar ediyor” manzumesi yükselmeye başladı.

“Lastik sektöründe 4 bin çalışanın 31 Mayıs’ta greve gitmesi, günde 80 bin adetlik lastik üretim kaybı ve 10 milyon YTL’lik ciro kaybı yarattı”, “7 gündür devam eden grevin faturası 70 milyon YTL’yi aştı”, “Eğer lastik ve buna bağlı otomotiv sektörü bir ay sonra tünelin ucunda ışık göremezse, özellikle ihracatta ciddi bir krize girilir”, “Devletin 1 milyon YTL’nin üzerinde vergi kaybı var” vb. ifadeler sermaye mediasından yansıyan haberler arasında yer almaktadır.

Tüm bu söylemler lastik patronlarının çeşitli yalan ve demagojisi eşliğinde yürütülmektedir. Lastik patronları grev öncesi yapılan görüşmelerde sendikayla el sıkışmak için “ellerinden gelen tüm gayreti gösterdikleri”ni ifade ederek yalan söylemektedirler. Önceki TİS süreçlerinde olduğu gibi hükümetin “greve yasakları”na güvenerek sendikayı muhattap dahi almamaktadırlar. Bu TİS’lerde de benzer bir tutum içerisine girmişlerdir.

Yanısıra lastik işçilerinin birçok sektördeki işçiden “yüksek maaş” aldığını, “100 YTL için greve gidildiği”ni söyleyerek “100 YTL için ülke ekonomisini bu kadar zarara soktular” demeye getirmektedirler.

Hyundai Assan Yönetim Kurulu Başkanı ve Otomotiv Sanayi Derneği (OSD) üyesi Ali Kibar ise lastik patronlarının hükümetten beklentisini daha açık ve net olarak ifade etmektedir. Kibar, lastik sektöründeki grevin otomotivi doğrudan etkileyeceğini belirterek, “Bakanlar Kurulu kararıyla istenirse bu grev sonlandırılabilir. Biz bu konuda hükümetle görüşmeler yapacağız” dedi.

Lastik patronlarının sığındığı bir diğer argüman da diğer ülkelerdeki işçilerle Türkiye’deki işçi maliyetlerini karşılaştırmaktır. Lastik patronları “bir işçinin ortalama yıllık maliyetinin 59 bin YTL’ye yükseldiği”ni iddia ediyorlar. Milli gelirin Türkiye’den çok yüksek olduğunu iddia ettikleri ABD, Japonya, İngiltere gibi ülkelerde bu maliyetin 46 bin dolar seviyesinde olduğunu söylüyorlar. Yüksek maliyet yüzünden birçok uluslararası tekelin Mısır ve Romanya gibi ülkelere gittiğini dile getirerek “işçi maliyetleri yüksek olduğu için uluslararası sermaye kaçıyor, ülke zarar ediyor” demeye getiriyorlar.

Lastik işçileri grev yasakları ve sendikal ihanet çetesi arasında sıkışıp kalmamalıdır!

Yakın geçmişte 2000, 2002 ve 2004 yıllarında tıkanan TİS süreçlerinin ardından ilan edilen grev kararları lastik patronlarının istekleri doğrultusunda Bakanlar Kurulu tarafından “milli güvenliği tehdit ediyor” bahanesiyle yasaklanmıştır.

2006 yılı TİS’leri ise patronların ölümü gösterip sıtmaya razı etmeleri şeklinde gerçekleşmiştir.

Patronların grevi yasaklama çağrılarında o dönem için yanıt verebilecek bir pozisyonda olmayan hükümetin bu tutumu tarafları anlaşılmaya zorlamıştı. Grevin başlamasına saatler kala anlaşmaya varılmış, patronlar o dönem için sözleşmeye esnekliği sokma yönündeki dayatmalarından vazgeçmek zorunda kalmışlardı. Yapılan uzun görüşmenin ardından imzalanan sözleşmede patronlar esneklik maddelerini geri çekmişler fakat ücret ve sosyal haklar konusunda istediklerini almışlardı. Sendika ise bunu bir kazanım olarak sunmuştu.

Bugün ise patronların esneklikle ilgili dayatmaları sürüyor. Sendikanın ifadesine göre esneklikle ilgili maddelerde patronlar geri adım atmış durumdadır. Sendika greve çıkma nedenlerine ilişkin yeni işçinin ücreti, geçici işçi ve yıllık ücretli izinler olmak üzere kazanılmış hakları ortadan kaldırmayı amaçlayan maddeler nedeniyle görüşmelerin grev gününe kadar sürdüğünü söylüyor. Patronların talebi olan, fazla çalışma ve çalışma süreleri gibi önemli maddelerin de kabul edilmeden geri çekildiğini iddia ediyor. Çalışma süresini düzenleyen vardiya sisteminde iyileştirmeler yapıldığını, ancak ücret zamlarında anlaşma sağlanmadığını ifade ediyor.

Ancak sendika yönetiminin taleplerin kazanılması ve grevin yasaklanması durumunda eylemin kararlılıkla sürdürülmesi doğrultusunda hiçbir hazırlığı bulunmuyor. Bırakalım hazırlığı bu yönde yaptığı kararlı ve tok bir açıklamadan da söz etmek mümkün değil. Bakanlar Kurulu’nun “greve erteleme” kararı sendika yönetimi için adeta bir can simidi durumunda.

Lastik işçileri taleplerini ve haklılıklarını kamuoyuna taşımalıdır!

Patronların grevi karalamaya dönük saldırılarını arttıracakları açıktır. İşçilerin yüksek ücret aldıkları yönünde demagoji yaparak grevin toplumsal desteğini zayıflatmak isteyeceklerdir. Kendi sefil çıkarlarını “ülkenin çıkarları” olarak göstererek lastik işçilerini yalnızlaştırmaya çalışacaklardır vb.

Tüm bu yalan, karalama ve demagojik söylemlere karşı lastik işçileri eylemlerinin ve taleplerinin meşruluğunu geniş emekçi kesimlere anlatmalı, hükümetin patronların çıkarları doğrultusunda bugüne kadar yasakladığı grevlerini teşhir etmeli, grev yasağını fiilen delegeceklerini bugünden ilan etmelidirler.

Bunun için lastik işçilerinin haklı taleplerini, grev hakkına yönelik saldırıları anlatabilecekleri yeterince

deneyim, yol ve yöntem vardır. Üstelik her geçen gün pervasızlaşan ve saldırganlaşan sermaye iktidarını teşhir etmek için de yeterince gelişme yaşanmaktadır. Taksim 1 Mayıs'na yönelik azgın saldırı, Tuzla tersanelerde yaşanan iş cinayetleri karşısında tersane patronlarının, hükümetin ve düzen güçlerinin aldığı tutum, Telekom grevi süresince işçileri ve grevi karalamaya dönük tüm düzen güçlerinin seferber olduğu karşı saldırı, milyonlara reva görülen asgari ücret, sektörün ağır çalışma koşulları vb. gelişmeler yeterince veri sunmaktadır.

Örneğin, patronlar lastik sektöründe ücretlerin “yüksek” olduğundan dem vurmaktadırlar. Ancak sektörde ücretlerin diğer sektörlerle nazaran nispeten yüksek olmasının temel nedeni, sektörde yüksek teknoloji kullanılması ve patronların herbir işçinin ürettiğinden yüksek kârlar elde etmesidir. Ayrıca sektörde işçi giderlerinin diğer giderlere oranı başka sektörlerle göre düşüktür. Bunun teşhiri yapılmalı ve gerçeklerin farklı olduğu anlatılmalıdır.

Bir diğeri ise “yüksek ücret” demagojisine karşı geniş emekçi kesimleri “İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!” talebi doğrultusunda grevle dayanışmaya çağırma. Türk-İş'in Mayıs ayı itibarıyla yaptığı araştırmaya göre açlık sınırı 720,32 YTL, yoksulluk sınırı 2.346,31 YTL'dir. Bu veriler dahi lastik işçilerinin “yüksek” değil yoksulluk sınırında ücret aldığını göstermektedir. Buradaki temel sorunun lastik işçilerinin ücretlerinin yüksekliğinde değil, milyonların açlık sınırının da altında bir ücrete mahkum edilmesinden kaynaklandığını geniş emekçi kesimlere anlatmak greve desteği büyütecek bir etmendir.

Sermaye cephesinin grevi ve grev hakkını karalamaya dönük her türlü tutumu bu bilinçle etkin ve yaygın bir teşhire konu edilmeli, grev hakkı kararlılıkla savunulmalıdır.

Grev haktır, kararlılıkla savunulmalıdır!

Kuşkusuz lastik patronlarının “sektörün, ülkenin ve devletin zarar ettiği” argümanına sığınarak sermaye hükümetini “göreve” çağırması boşuna değildir. Zira THY ile başlayan ve Telekom ile geniş kesimlerin desteğini alan grev çıkışları sermayenin en büyük korkusudur. İşçi sınıfı ve emekçiler bu süreçten geçmiş yılların moralsizliğini parçalayacak düzeyde bir moral üstünlükle çıkmışlardı. Geniş kesimler tarafından grevin etkin bir silah olduğu yeniden hatırlanmış, hak alıcı bir mücadele yöntemi olarak bilinçlere yeniden kazınmıştı.

Bugün lastik patronları şahsında sermaye iktidarının asıl saldırısı grev hakkına yöneliktir. İşçi sınıfının en temel haklarından biri olan grev hakkına saldırarak bu moral kazanımı yoketmektir. Zira toplu pazarlık ve grev hakkına saldırı sermaye iktidarının temel ve vazgeçilmez politikalarından birisidir. Bu da demek oluyor ki lastik işçileri sadece taleplerine değil esas olarak grev hakkına sahip çıkmak sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Bu sadece lastik işçilerinin değil bir bütün olarak Türkiye işçi sınıfının sahip çıkması gereken bir haktır. Lastik işçilerinin grevini asıl olarak “onur grevi” yapan da bu gerçektir. Bu onura sahip çıkmak başta lastik işçileri olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin en temel görevidir.

Ancak grev hakkına kararlıca sahip çıkmanın önündeki en temel engellerden birisi de hain sendika bürokratlarıdır. Lastik-İş bürokratlarının bugüne kadarki pratiği bu açıdan yeterince veri sunmaktadır. Sermayenin saldırılarına laf olsun türünden sembolik ve göstermelik tepkilerle geçit veren Lastik-İş bürokratlarının izlediği uzlaşmacı ve işbirlikçi sendikacılık anlayışına karşı lastik işçileri taban birliğini, iradesini ve örgütlülüğünü sağlamalı, grev hakkına sahip çıkmak için bugünden hazırlanmalıdır.

BDSP grevdeki lastik işçilerini ziyaret etti...

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

BDSP, Goodyear, Pirelli ve Brisa fabrikalarında devam eden grevle dayanışmak amacıyla 10 Haziran günü Kocaeli'ndeki lastik fabrikalarına destek ziyaretleri gerçekleştirdi.

Öğle saatlerinde ilk olarak Kocaeli Goodyear fabrikası önünde nöbetleşe olarak bekleyişlerini sürdüren grev gözcülerini ziyaret eden BDSP'liler ardından da Pirelli Fabrikası önünde grevci işçilerle sohbet ettiler. Lastik-İş Sendikası üyelerine, grevi sınıfın en geniş kesimine yayma çağrısında bulundular.

BDSP'liler Goodyear fabrikası önüne “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarıyla geldiler. Grev gözcüsü lastik işçileri ise BDSP'lileri alkışlarla karşıladılar.

Burada BDSP adına yapılan konuşmada; havayolları ve Türk Telekom'daki grev süreçleriyle başlayan hareketlenmenin lastik greviyle devam ettiği, bu grevi sınıfın tümüne yaymanın önemi üzerine bir konuşma gerçekleştirildi. İşçiler ise greve çıkış nedenleri üzerine bilgilendirmede bulundular. Ziyaret için teşekkür ettiler. Grev ziyareti sırasında çay ve şekerler lastik işçilerine ulaştırıldı. Bir süre gerçekleştirilen sohbetin ardından Goodyear önünden ayrıldılar.

Ziyaretlerin ikinci durağı ise bir başka bekleyişin devam ettiği Pirelli fabrikası idi. Buraya da sloganlarla gelen BDSP'liler fabrika önünde bekleyen işçiler tarafından karşılandılar.

Sağnak yağış altında gerçekleştirilen ziyaret sırasında Pirelli işçilerinden grev süreci hakkında bilgi alındı. Sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapılırken işçiler tarafından toplu sözleşmedeki tıkanma sürecine dair bilgi alışverişinde bulunuldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

10 Haziran 2008 / Kocaeli

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

Belediye-İş'ten grev uyarısı...

Belediye-İş Sendikası İstanbul şubeleri İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile yürütülen Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine 11 Haziran günü sendika binası önünden Sarıahane'deki İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yürüyüş gerçekleştirdiler.

“İnsanca yaşanacak ücret istiyoruz!/Belediye-İş İstanbul Şubeleri”, “Emek en yüce değerdir!/İst. 1 No'lu Şube”, “Toplusözleşme masasına patronları değil İMF'yi çağırıyoruz!/ İst. 2 No'lu Şube” pankartlarının açıldığı eylemde ilk konuşmayı, Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm yaptı. Gülüm; %8 zammı kabul etmemek için yürüdüklerini, daha iyi koşullarda yaşamak için bu zammı reddettiklerini belirtti.

Belediye-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Mehmet Aşkın ise sıcak bir süreçten geçildiğini, birçok işyerinde grev ve direniş olduğunu belirterek sınıf dayanışmasının önemine vurgu yaptı.

Aşkın, 10 bin kişiyi kapsayan TİS görüşmelerinin ocak ayında başladığını, üzerinden 4,5 ay geçmesine rağmen çözülün idari konuların yanında ücret maddelerinde İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin katı ve uzlaşmaz tutumunu sürdürdüğünü belirtti. Belediye yönetimlerinin bu tutumları devam ederse greve gitmelerinin kaçınılmaz olacağını ifade etti.

Eylem boyunca sık sık “Genel grev, genel direniş!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!”, “Sözleşme hakkımız, grev silahımız!” sloganları atıldı.

Eyleme; Haber-İş 1 No'lu Şube, Deri-İş Tuzla Şubesi, TÜMTİS Genel Merkezi, Tez Koop-İş 2 No'lu Şube de destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çiğli'de ekmek zammı protestosu!

Çiğli Belediyesi'nde çalışan işçiler 11 Haziran günü yaptıkları eylemle ekmek zammını protesto ettiler. İzmir'de ekmeğin fiyatının 45 Ykr'tan 75 Ykr'a yükseltilmesini protesto eden işçiler Çiğli AKP ilçe binasının önünde toplanarak zamlara karşı birlikte mücadele etme çağrısında bulundular.

Basın açıklamasında İMF ve emrindeki AKP hükümetinin TMO'nun stok yapmasını durdurduğu ifade edildi. AKP'nin halkın ekmeğiyle oynadığı dile getirildi. “Ortalama %30 olacak bu zamlarla birlikte 75 Ykr alacağımız ekmek, en temel gıdamıza gelen bu fiyat artışı, 4 kişilik bir ailenin bütçesine 45 liralık yeni bir yük getiriyor. Asgari ücretle yaşamaya çalışan emekçiler böylece aylıklarının %12'sini gıda tekellerine ve hükümetin kapısında bekleyen sermaye çevrelerine kaptırmış olacaktır. Şimdi emeğimize ve ekmeğimize sahip çıkma günüdür” denildi. Basın

açıklamasına çevreden ilgi yoğun oldu.

Eyleme İşçi Kültür Sanat Evi, Pir Sultan Abdal Derneği, Tiyatro Evi, EMEP, Tüm Bel-Sen işyeri temsilciliği, Tekstil-Sen, İzmir '78'liler Araştırma ve Dayanışma Derneği, DTP, İşçi gazetesi, Halkevleri, ÖDP destek verdi.

Eyleme 50 işçi ve emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Deri-İş'ten iş cinayetlerine karşı eylem...

Deri-İş, Tuzla Deri Sanayi bölgesinde bulunan Odabaşı Deri'de yaşanan iş cinayetini protesto etmek amacıyla 9 Haziran günü öğlen saatlerinde Traktörçüler durağında eylem yaptı.

Deri işçilerinin yoğun katıldığı eylem sloganlarla başladı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylemde Deri-İş “Kölelik yasasına hayır!”, “Birlik,

mücadele, zafer!”, “Yaşasın

halkların kardeşliği!” pankartlarını açtı. Ayrıca TÜMTİS'te örgütlenen LEVER işçileri de pankartlarıyla eyleme katıldılar.

Basın metnini Tuzla Deri-İş Başkanı Binali Tay okudu. Tay, iş sağlığı ve güvenliğini önemsemeyen patronlar yüzünden ölümlerin yaşandığını vurguladı. Ayrıca tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine de değindi. Konuşma işçiler tarafından “Artık ölmek istemiyoruz!” sloganı ile kesildi. Daha sonra TÜMTİS İstanbul Şube başkanı bir konuşma yaptı.

Eylemde “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Örgütsüz çalışma, çalıştırma!”, “Gün gelecek, devran dönecek, sermaye halka hesap verecek!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları sıklıkla atıldı.

Eyleme TİB-DER ve ÜİD-DER de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

BMİS: “Grev meşalesi lastik işçilerinde”

BMİS Genel Yönetim Kurulu 9 Haziran günü yaptığı yazılı açıklama ile Lastik-İş'in 31 Mayıs günü Brisa, Pirelli ve Good-Year'da başlattığı grevin yükselen işçi sınıfı mücadelesinin ve sendikal hareketin önemli bir göstergesi olduğunu söyledi.

Ekmekleri ve hakları için mücadele eden işçilerin haklı ve yasal taleplerini görmezden gelerek sürekli tehditlerle daha fazla üretim yaptırmaktan başka bir şey düşünmeyen işverenlerle, bu yolda onlara her

türlü desteği sunan siyasi iktidarın dayatmalarına karşı bir çılgılık niteliğinde olan 4 bin lastik işçisinin grevini sonuna kadar desteklediklerini ifade etti.

Açıklamada “*Birleşik Metal-İş Sendikası olarak, lastik işçilerinin bu haklı ve anlamlı mücadelesinde her türlü destek, dayanışma ve katkıyı sunmaya hazır olduğumuzu belirtiyor, tüm sendikaları ve işçi sınıfını da bu greve sahip çıkmaya çağırıyoruz*” denildi.

Eğitim-Sen: İLKSAN lağvedilsin!

İLKSAN'ın (İlköğretim Öğretmenleri Yardımlaşma ve Dayanışma Sandığı) İl Temsilciler Genel Kurulu 7 Haziran günü İstanbul Erkek Lisesi'nde yapıldı. Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri de, İLKSAN'ı protesto etmek için, İstanbul Erkek Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını İstanbul Eğitim-Sen Şubeleri adına 5 No'lu Şube Sekreteri Kubilay Ramis Çetin yaptı. Çetin, İLKSAN'ın 65 yıl önce, emekli sandığının henüz kurulmadığı bir dönemde üyelerinin sağlık ve sosyal gereksinimlerini karşılaması için kurulduğunu ifade etti. Çetin, dayanışma amacıyla kurulan sandığın bugün bu amaçtan saptığını belirtti. Eğitim-Sen'in İLKSAN ile ilgili her türlü olumsuzluklara karşı çıktığını ve mücadele ettiğini ifade eden Çetin, sandığın gerçek sahipleri olarak, üyelerinin iradeleri dışında her türlü karara karşı mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da “Eşit işe eşit ücret” talebine polis barikatı!

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyeleri 6 Haziran günü Ankara'da “Eşit işe eşit ücret” talebi ile buluştular. İstanbul,

İzmir, Diyarbakır, Denizli, Trabzon, Kocaeli, Samsun'dan gelen kamu emekçilerine Ankara BES üyeleri de katıldı. Emekçiler sabah saatlerinde Kızılay Migros önünde toplandı.

GİMA önünde BES üyelerini çembere alan çevik kuvvet Maliye Bakanlığı önüne yürümek isteyen BES'lilere izin vermedi. Öğle saatlerine kadar alkış,

ışık ve sloganlarla bekleyen kitle, polis barikatını “Emekçiye değil, çetelere barikat!” sloganıyla karşıladı. GİMA önünde Kocaeli, İstanbul, Denizli, Samsun, Ankara, Diyarbakır şube pankartlarını açan BES üyeleri işkollarına bağlı dairelerden emekçilerle buluşmak için beklediler. Ancak polis, Maliye Bakanlığı'na bağlı birimlerden katılımı engellemek için baskı yaptı.

BES üyeleri öğlen saatlerinde Yüksel Caddesi'nden Akay Kavşağı'nda yürüyerek burada

açıklama yaptılar. Yürüyüş boyunca Ankara sokaklarında coşkulu sloganlar yankılandı. Akay Kavşağı'nda BES üyelerinin önü bir kez daha panzer ve çevik barikatıyla kesildi.

Coşkulu geçen yürüyüş boyunca kamu emekçileri "Savaşa hayır yaşasın halkların kardeşliği!", "Herkes sağlıklarla güvenli gelecek!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Eşit işe eşit ücret!" sloganlarını attılar.

Akay Kavşağında; "Eşit işe eşit ücret!", "Sözleşmeli köle

olmayacağız!" pankartlarını açan kamu emekçilerine BES Genel Başkanı Osman Biçer seslendi.

Biçer; 2007 yılında "Eşit işe eşit ücret!" talebiyle başlattıkları mücadelenin alanlarda devam ettiğini ifade ederek çalışanlar arasında ayrımcılık yaratan uygulamalara son verilmesini istedi.

BES üyeleri saat 14.00'te Maliye Bakanlığı önünde buluşmak üzere eyleme ara verdiler. Saat 14.00'te önlük, döviz ve pankartlarıyla Maliye Bakanlığı bahçesinde toplanan BES üyeleri burada MYK üyelerinin Bakanlık yetkilileri ile görüşmesi için bekledi. Görüşme sürerken emekçilerin bekleyişi alkış, ıslık ve sloganlarla devam etti.

BES üyelerinin yaklaşık 800 kişiyle gerçekleştirdikleri eylemlerine coşku hakim olsa da katılımın zayıflığı dikkat çekti.

6 Haziran 2008 | Ankara

Kızıl Bayrak /Ankara

EMO'dan elektrik zammına tepki!

Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İstanbul Şubesi, elektrikte yapılan zamlarla ilgili 11 Haziran günü EMO İstanbul Şubesi toplantı salonunda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını Şube Başkanı Erhan Karaçay yaptı. Karaçay, 4628 sayılı Elektrik Piyasası Yasası'yla rekabetçi ve serbest bir elektrik piyasası yapısı oluşturulduğunu söyledi.

Karaçay, AKP hükümetinin "Enerji Planı"nın 28 Nisan tarihinde IMF'ye sunulduğunu ve IMF İcra Direktörleri Kurulu'na onaylandığını hatırlattı. Karaçay niyet mektubunda söz konusu onaylanan "enerji planı"nı özetledi. AKP hükümetinin, ülkeyi kapitalist küreselleşmeye eklemlene doğrultusunda, küresel aktörlerin-sermayenin yeni düzeyine uygun hızlı bir değişim sürecini hayata geçirdiğini ifade etti.

Açıklama enerji sektöründeki talana karşı halkın yararına politikaların hayata geçirilmesi için mücadelenin süreceği ifadesiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hekimler sandığa gidiyor...

Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve Türkiye genelindeki Tabip Odaları, Sağlık Bakanlığı'nın "Sağlık Personelinin Tam Gün Çalışmasına ve Sağlıkla İlgili Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı"nı kamuoyuna açıklamasının ardından tasarıya tepkilerini yükseltiyorlar.

5 Haziran günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Havuzbaşı'nda tasarıya karşı sandıklar kurarak 'hayır' oyu kullanan Tabip Odası üyeleri uygulanmak istenen tasarıyla sağlık hizmetlerinin alınıp satılan bir meta haline getirildiğini ifade ettiler.

"Sağlığın ticarileştirilmesine, 'Tam Gün' kölelik düzenine hayır!" pankartını açan İTO üyesi hekimler

sağlık alanında yaşanan sorunların faturasının hekimlere kesilmesine tepki gösterdiler.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Gençay Gürsoy da sağlığın alınıp satılan bir mal haline getirilmek istenmesine karşı çıktıklarını, tasarının hazırlanma sürecinde ise hekimlere danışılmadan hareket edildiğini vurguladı.

Basın açıklamasının ardından Tabip Odası üyeleri tasarıya karşı açık olarak kullandıkları 'hayır'

oylarıyla sandığa gittiler.

Hekimler Tam Gün Yasası'na karşı başlattıkları referandumun sonucunda 17 Haziran tarihinde TBMM önünde, 21 Haziran'da ise Türkiye genelinde kitlesel eylemler gerçekleştirecekler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kayseri Eğitim-Sen'den basın açıklaması...

Kayseri Eğitim-Sen Şubesi, 10 Haziran günü saat 16.00'da, 2008 1 Mayıs mitingine katıldıkları gerekçesiyle iki Eğitim-Sen üyesine idari dava açılmasıyla ilgili basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, "Emekçiler aleyhine politikalar uygulandığı sürece 1 Mayıslar'ı da etkin şekilde kutlayacağız. Hak arama mücadelemizi de etkin bir şekilde sürdüreceğiz" denildi.

Yaklaşık 25 kişinin katıldığı basın açıklamasına BES, SES, Tarım Orkam-Sen, BTS, ESM, DSP, ÖDP, EMEP, ADD, Pir Sultan Abdal Derneği, Eğitim-Der, İHD, Memleket Sevdalıları Derneği de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

KESK'ten zam protestosu...

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 10 Haziran günü Eğitim-Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi'nde son dönemde artan zamlarla ilgili açıklama yaptı.

Basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu dönem yürütmesi adına Tüm Bel-Sen 4 No'lu Şube Başkanı Saadet Yeğin okudu.

Yeğin, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nın 2007 yılında suya %83-%134, ulaşım %50 zam yaptığını ve 1 Nisan 2008'de suya yine %2.09 oranında gizli zam yapıldığını ifade etti.

Açıklamada yaşanan su sıkıntısının sorumluluğunun Büyükşehir Belediyesi'ne ait olmasına rağmen faturanın halka çıkarıldığı vurgulandı ve "Su, yaşamsal bir hak iken İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı suyu alınıp satılabilen, kâr sağlanan bir mal olarak tanımlamaktadır" denildi.

İETT'nin uygulamalarının da teşhir edildiği açıklamada ulaşım Haziran'dan itibaren %4 ile %10 arasında zam yapıldığı belirtildi. Su ve ulaşımın dışında doğalgaza konutta %7.4, sanayide %8.3 zam yapıldığı, elektrikte 1 Temmuz itibarıyla otomatik

fiyatlandırmaya gidileceği ve İstanbul'da 300 gr ekmeğin 800 Ykr'ye çıkarıldığı ifade edildi.

Açıklama mücadele çağrısıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sendikalı işçilere tehdit...

Tek Gıda İş Sendikası'na üye Çaykur işçileri üzerindeki baskılar devam ediyor. 6 ay önce Rize'ye taşınan Çaykur işçilerine sendika değiştirmeleri ve Hak İş'e bağlı Öz Gıda İş'e geçmeleri yönünde baskı uygulandığı kamuoyuna yansımıştı. Tek Gıda İş Sendikası Başkanlar Kurulu'nda da gündeme gelen sorun çözülmek bir yana artarak devam ediyor.

Son olarak sendikadan istifa etmeyen işçilere tehdit mesajları gelmeye başladı. Öz Gıda-İş Sendikası'nda Genel Merkez Yöneticisi ve AKP İl Yönetim Kurulu üyeliği görevini de yürüten İsmail Serdar'ın Tek Gıda-İş Sendikası'ndan istifa etmeyen işçilere görevlerinden alınarak başka bölgelere sürgün edileceğini yazan mesajlar gönderdiği ifade edildi.

AKP il yönetim kurulu üyesi İsmail Serdar, Tek Gıda-İş Sendikası'nın düzenlediği çeşitli etkinliklere, eylem ve protestolara katılan Tek Gıda İş Sendikası üyesi işçilere, kendi adına kayıtlı telefonda gönderdiği kısa mesajlarda, 'Fabrikadan alınacağını bilmeni isterim', 'En kısa zamanda Kayseri Bölgeye nakil olacağını bilmeni isterim. Sendikaya üye olman da bir şey değiştirmez', 'Diyarbakır Bölgeye naklinin yapılacağını bil' ve 'Erzurum Bölgeye nakil olacağını bilmenizi isterim. En kısa zamanda' şeklindeki ifadeler kullandığı işçiler tarafından aktarıldı. İşçiler mesajların gelmesi üzerine Rize Cumhuriyet Savcılığı'na giderek AKP İl Yönetim Kurulu üyesi İsmail Serdar hakkında suç duyurusunda bulundu.

Tek Gıda İş Sendikası Rize bölge başkanlığı adına bir açıklama yapan Tek Gıda İş Sendikası Genel Merkez Teşkilatlandırma Sekreteri Recep Ali Çelik, baskı ve tehditlerin ahlaki bir davranış olmadığını söyledi.

SES: "Yemek hakkımız engellenemez!"

SES Aksaray Şubesi 11 Haziran günü, hastanelerde yemeklerin ücretlendirilmesini protesto etmek için Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi bahçesinde basın açıklaması gerçekleştirdi. Uyarı amacıyla yemek boykotu yapıldı.

"SES Aksaray Şube" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını Aksaray

Şube Sekreteri Hüseyin Fidanboy okudu.

Fidanboy'un yaptığı açıklama şu sözlerle sona erdi: "Hükümeti ve Maliye Bakanlığı'nı uyarıyoruz! Maliye Bakanlığı yazısı derhal geri çekilsin. Bugün uyarı amacı ile yemek boykotundayız. Ancak sorun çözülmez ise, eylemlerimizi ülkemizin dört bir yanına yayarak; ücretsiz yemek hakkımızın gaspedilmesine, her gün cebimizden çalınmasına izin vermeyeceğiz!"

Eylem boyunca "Unakitan elini cebimizden çek!", "Unakitan şaşırma sabrımızı taşırsın!", "Yemek hakkımız engellenemez!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

11 Haziran 2008 | Haseki

“15-16 Haziran ışığında sınıf hareketi” sempozyumu başarıyla gerçekleştirildi...

“İşçi sınıfı savaşıacak sosyalizm kazanacak!”

Adana Sanayi İşçileri Derneği, uzun bir çalışma sürecinin ardından 20 Nisan’da gerçekleştirdiği Adana Sanayi İşçileri Kurultayı’nda aldığı karar üzerine, Türkiye işçi sınıfının en büyük ve görkemli eylemi olan 15-16 Haziran’ın 38. yıl dönümünde, “15-16 Haziran ışığında sınıf hareketi” sempozyumunu, 8 Haziran Pazar günü 80 kişinin katılımıyla başarılı ve coşkulu bir şekilde gerçekleştirdi.

Sempozyum Adana Sanayi İşçileri Derneği Başkanı’nın gerçekleştirdiği açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasında 20 Nisan’da gerçekleştirilen kurultay ve alınan kararlara değinildi, sempozyum çalışmaları hakkında bilgi verildi. İçerisinden geçtiğimiz sürece değinilerek, böylesi bir dönemde sempozyumun amacı ve misyonu anlatıldı. Türkiye işçi sınıfının en büyük eylemi olan ve bugüne kadar aşılamamış 15-16 Haziran’ın anlamı ve önemine vurgu yapıldı. Sınıfın toplumsal bir güç olarak varlığından ve yıkıcı etkisinden bahsedildi. Amacın sadece bir anma yapmak olmadığı, asıl meselenin 15-16 Haziran’da ortaya çıkan irade ve misyonun içselleştirilmesi ve bilince çıkartılarak bugünün kuşaklarına aktarılması olduğu ifade edildi. Aradan geçen 38 yıla rağmen 15-16 Haziran’ın bugün halen yol gösterdiği söylenerek, bu eylemden öğrenmek gerekliliği vurgulandı. Sempozyumun amacının yaşanılan bu deneyim ışığında işçi sınıfı mücadelesinde önümüzde ki döneme dair bir yol haritası çıkartılması olduğunun altı çizildi.

Açılış konuşmasının ardından sempozyumun ilk bölümüne geçildi. Yüksel Akkaya ve Volkan Yaraşır sunumlarını yapmak üzere sahneye davet edildi.

Bu bölümde ilk sözü Volkan Yaraşır aldı. Volkan Yaraşır sunumuna 15-16 Haziran’ı ortaya çıkartan toplumsal-sınıfsal koşulları, Türkiye işçi sınıfının ortaya çıkışını etkili bir şekilde anlatarak başladı. İlk işçi eylemlilikleri, buna karşı alınan önlemler, Osmanlı dönemi ve Cumhuriyet döneminde işçi sınıfının durumu ve yapısı hakkında sunum yaptı. Özellikle ‘60’lı yılların başından itibaren gerçekleşen işçi eylemlerinin, mitinglerin, işgal ve grevlerin yükseldiği zemine vurgu yaptı.

Saraçhane mitingi, Kavel direnişi, Paşabahçe grevi, Çorum Alpagut linyit işletmelerinde gerçekleştirilen öz yönetim deneyimi ile sınıfın hedefi işaret ettiğini ve 15-16 Haziran’da ise bunun ancak ve ancak toplumsal bir ayaklanmayla gerçekleştirilebileceği yolunu gösterdiğini belirtti. Ancak 15-16 Haziran’ın kendiliğinden bir hareket olduğunun altını çizerek, sınıfın öncü partisiyle birleşebilmesinin yakıcı ihtiyacını vurguladı. “15-16 Haziran anti-kapitalist bir manifestodur” diyen Yaraşır, işçi sınıfı hareketinin gerçekleştirdiği grev ve işgallerle, özellikle 15-16 Haziran’la yıkıcı ve yapıcı gücünü ortaya koyarak, devrimi yapabilecek biricik sınıf olduğunu bir kez daha gösterdiğini söyledi. Günün görevlerine çubuğu bükerek taban örgütlenmelerini işaret etti.

Daha sonra Yüksel Akkaya aldı. Akkaya, 15-16 Haziran’ın işçi sınıfı açısından önemine vurgu yaparak, 15-16 Haziran’ın ardından, 15-16 Haziran’a sahip çıkılmadığını söyledi. DİSK’in kendisine karşı başlatılan saldırılar karşısında başlayan 15-16 Haziran direnişini engellemeye dönük çalışmalarını anlatarak, bugün halen sendikaların bu konumlarının sürdüğünü söyledi. Bugün işçi sınıfının halen öncüsüyle

buluşamadığını ifade etti.

Sunumların ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde ağırlıklı olarak sınıf ve öncü gücün birleşebilmesi üzerine sorular soruldu. Yapılan tartışmalarda işçi sınıfının öncü partisine duyulan ihtiyacın yakıcılığı anlatıldı. İşçi sınıfının toplumsal konumu ve tarihsel devrimci misyonu, tarihsel deneyimler ışığında anlatıldı. ‘70’li yılların küçük burjuva devrimci akımlarının sınıf hareketine uzaklıkları vurgulanarak, sınıfa karşı varolan güvensizlik ortamı dile getirildi. Küçük burjuva devrimciliğinin hayat damarlarının tükendiğinin altı çizildi. Günün görevleri tartışıldı. Sempozyumun yaklaşık iki saat süren ilk bölümü yapılan tartışmalarla sona erdi.

İkinci bölüm, 15-16 Haziran eylemine bizzat katılan bir işçi olan Galip Usta’nın, yaşadığı deneyimi anlatmasıyla başladı. O günkü coşkuyu salona taşıyan Galip Usta canlı tanıklığıyla yaşadıklarını, duygularını, işçi sınıfına ve devrime olan inancını katılımcılarla paylaştı. DİSK’in o günkü aldığı geri tutumun bugün halen sürdüğünü söyledi. İşçi sınıfının o gün açığa çıkan iradesine, azmine ve militanlığına vurgu yaptı. O dönem sahip çıktıkları “önderleri”nin kendilerini yarı yolda bıraktıklarını söyledi. 15-16 Haziran’da yola “Yaşasın İşçi sınıfının devrimci mücadelesi” yazdığı için yargıldığını söyleyen Galip Usta, konuşmasını “Yaşasın İşçi sınıfının devrimci mücadelesi” diyerek bitirdi.

İkinci bölümde Alinteri, HKM ve BDSP temsilcileri söz aldı.

İlk olarak Alinteri temsilcisi 15-16 Haziran üzerine tarihsel bir anlatım yaparak sözlerine başladı. Bugün yaşanan sürece değinerek, yapılması gerekenler üzerinden kendi bakışlarını ortaya koydu.

HKM temsilcisi 15-16 Haziran sürecini önceleyen dönemi anlatarak, 15-16 Haziran’ın ortaya çıkışını ve kendi bakışlarını ortaya koydu. Konuşmasını, bugünün ihtiyacının “politikleşmiş askeri savaş stratejisi” olduğunu söyleyerek noktaladı.

İkinci bölümün son konuşmasını BDSP gerçekleştirdi. BDSP temsilcisi emperyalist-kapitalist dünya sisteminin yaşadığı yıkım ve çürümeye vurgu yaparak, kendisiyle beraber sistemin insanlığı yok oluşturma sürüklediğini belirtti. Bugün insanlığın karşısına “Ya barbarlık ya sosyalizm” ikileminin tüm yakıcılığıyla çıktığını belirterek, insanlığın ancak ve ancak sosyalizmle kurtulabileceğini vurguladı. 15-16 Haziran’ın sınıf hareketi açısından önemini ortaya koydu. Bugün halen yol göstermeye devam ettiğini belirterek, 15-16 Haziran’dan öğrenilecek çok şeyin olduğunu vurguladı.

İşçi sınıfının toplumsal konumu ve tarihsel devrimci misyonunu anlatarak konuşmasına devam eden BDSP temsilcisi, sonuna kadar tek ve gerçek devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğunun tarihsel deneyimler ile de kanıtlandığının altını çizdi. Geçmişle köklü bir hesaplaşmaya girilmeden, geçmişin ışığında sınıfın devrimci misyonu kavranmadan, atılan her adımın tükenişe götüreceğini söyledi. Dönemin proleter devrimler dönemi olduğunu vurguladı.

Zamanın az kalmasından kaynaklı sempozyumun açık kürsü bölümü yapılamadı. Sempozyum, işçi sınıfının mücadelesini büyütme çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Adana

Haziran'da olmak da, ölmek de zor...

Yüksel Akkaya

Zor bir aydır Haziran. Şair, bir başka şaire ağıt yakarken “Haziran’da ölmek zor diyor”. Doğrudur belki. Ancak, Haziran’da olmak daha da zordur!.. Eğer, Hazirancılar’dan değilseniz.

İki tür Hazirancı vardır. İlki, dar anlamda işçiler adına 15-16 Haziran başkaldırısını ve dar anlamda memurlar adına 17-18 Haziran Kızılay “işgalini” yaratanlardan oluşur. İkincisi, bu iki Haziran günlerine “methiye” düzer, ancak onun ağırlığı altında bir o kadar ezilir ve daha da vahimi böyle büyük eylemlere kalkışmaktan korkar. Ahmet Kaya türkülerinin dizeleri ile “ne yaman çelişkidir bu”. Aslında anlaşılması çok zor şey de değildir. Tarih hem dündür, hem bugündür.

15-16 Haziran Büyük Başkaldırısı’nın üzerinden otuz sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen, nedense tarihi bir türlü yazılmadı! Yazılmadı mı, yoksa yazılmak istenmedi mi? Peki kimler bu tarihi yazmadı/yazamadı? Diyelim ki, DİSK, her zamanki gibi, günah keçimiz olsun o yazmadı, deyip işin içinden çıkalım. Bu kadar basit olabilir tabii. Ancak, tarih sınıf mücadelelerinin tarihi ise bu mücadelenin öznelerine dönüp bakmak lazım: Bu iş sendikaları mı düşer? Düşer elbet de, ancak yetmez. Bu tarih yazımı araştırmacılara/akademisyenlere düşer mi? Düşer elbet de, ancak yetmez. Bu tarih yazımı, sınıf adına ortaya çıkıp, mücadele eden siyasal öznelere düşer. Peki, sınıfa öncülük eden bu siyasal yapılar, bu büyük başkaldırıyı, isyanı anlayabilmiş midir? Bugün söylenene bakılırsa, yanıt basit: Hayır. Yanıt hayır ise yeni büyük başkaldırı beklemek de sorunlu bir düşünüş olsa gerek.

Türkiye devrimci, sosyalist hareketi, 1968 yılı fabrika işgalleri ile başlayan radikal sınıf mücadelesinin taçlandığı 15-16 Haziran Büyük Başkaldırısı sürecini ne eylem anında ne de otuz sekiz yıl sonra anlamış durumda. Öyle olduğu için de 15-16 Haziran tarihini yazmak zordur. Adana’da Adana Sanayi İşçileri Derneği’nin düzenlediği 15-16 Haziran “etkinliğinde” sevgili Volkan Yaraşır oldukça önemli tezler ileri sürdü. Bunu yakın zamanda yazıya dönüştüreceğini belirttiği için ben ileri sürdüğü tezlere değinmeyeceğim. Ben bu tezler ile paralellik içeren kendi düşüncelerimi biraz daha “radikalleştirerek” sorarak düşünmeyi öneriyorum.

Radikal devrimci, sosyalist hareketin mayalandığı, devrim stratejilerinde Türkiye’de işçi sınıfının tartışıldığı, bu tartışma sonucunda önemli ölçüde ihmal edildiği bir yerde 1968’den itibaren fabrika işgalleri ile ortaya çıkan işçi sınıfını görmemek, görmemekte ısrar etmek için nasıl bir siyasal “kaygıya” kapılmak gerekiyordu? Bu nasıl bir siyasal “kaygı” idi ki, var olup olmadığı tartışılan işçi sınıfı, 1968’de başlayan fabrika işgalleri ile radikal bir şekilde “ben buradayım” derken, bu ses duyulmamıştır? Soru sormak düşündürmektir, sorgulamaktır, bilimsel bir “iş”tir. Bu soruları şimdi daha cüretle sormalıyız: Neden devrimci kopuş yapan kadrolar o gün işçi sınıfının 1968’den sonra artan en radikal eylemi olan fabrika işgallerini anlamamazlıktan/görmemezlikten vs., vs. geldiler. Bu eylemlerin yükselen bir bilincinin zirvesi olan 15-16 Haziran Büyük Başkaldırısı’nı “kendiliğinden”, geçici

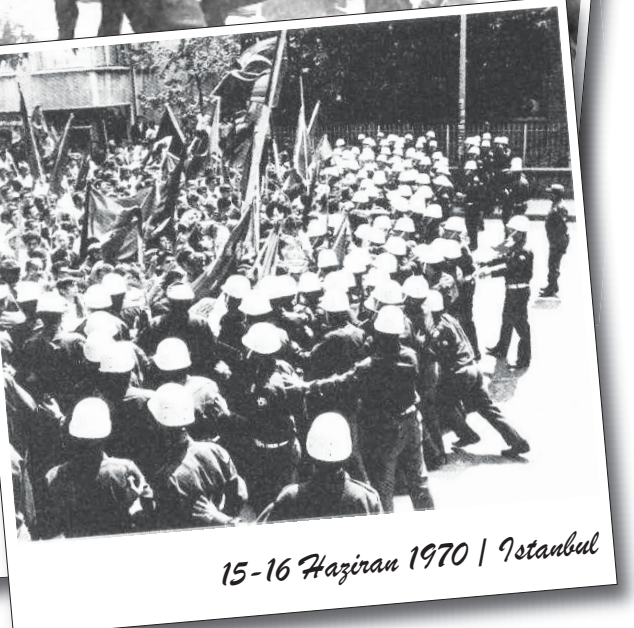
bir eylem olarak değerlendirdiler?

Ve daha bir soru: Dün böyle bakıldı, çünkü... vs., vs. gerekçeler “uydurulabilir” de bugün niye bu görkemli başkaldırı yerli yerine oturtulamaz?

Soru hem zor, hem kolaydır. Bir hafta içinde “polemik” yapmak isteyen çıkarsa, büyük memnuniyetle “başımız gözümüz üstüne” deriz. Polemik yapmak isteyen çıkmazsa “tefrikaya” devam ederiz. Umarım bu zaman diliminde sevgili Volkan’da tezlerini yazıya dönüştürmüş olur.

15-16 Haziran 1970 | İstanbul

15-16 Haziran 1970 | İstanbul

Halaylar fırtınaya karşı!

GOP İşçi Platformu olarak 15-16 Haziran Direnişi’nin anlamını bugünkü kuşaklara anlatmak ve bıraktığı deneyimin bugün sürdürülen sınıf mücadelesi ile bağına kurmak amacıyla eylem ve etkinlik programı hazırladık.

Bu çerçevede geçtiğimiz günlerde Karadeniz ve Gazi Mahalleleri’nde 15-16 Haziran ve diğer direnişlere ilişkin resim sergileri ve film gösterimi düzenlemiştik. Son olarak da 8 Haziran Pazar günü Gazi Barajı’nda “15-16 Haziran Direnişi ışığında mücadeleye!” şiarlı bir piknik düzenledik. İşçilerin kendi emeği ile oluşturulan programa başladığımız sırada şiddetli yağmur ve dolu yağışı ile karşı karşıya kaldık. Ancak 15-16 Haziran Direnişi’nin coşkusu, olumsuz hava şartlarına rağmen kırılmadı. Pikniğe katılan tüm emekçilerin “fırtınaya karşı halay” kararına varması ile pikniğimizi sürdürdük.

Pikniğimize hakim olan bu coşku aynı alana piknik için gelen diğer bazı gruplar ve aileleri de etkiledi ve bu arkadaşlar da halayımıza katıldı.

Piknik sırasında sık sık “Baskılar bizi yıldırılmaz!”; “İşçi sınıfı savaşıyor, sosyalizm kazanacak!”, “Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!” sloganları atıldı. 40 kişinin katıldığı piknik yağmura ve dolu yağışına rağmen çekilen coşkulu halaylarla son buldu.

GOP İşçi Platformu

Sınıfın devrimci birliği mezhepçi zihniyet ve sorumsuzlu**16 Haziran**

Tuzla tersaneleri son 1 yıl içerisinde önemli bir gündem olarak varlığını koruyor. Bu hem işçi sınıfı, hem sermaye sınıfı açısından böyle. Ortaçağı aratmayan kölelik koşullarının hüküm sürdüğü bu ölüm kampında taşeronluktan iş cinayetlerine, çalışma koşullarının ağırlığından sosyal hiçbir hakkın tanınmamasına kadar, burjuva hukukunu dahi hiçe sayan bir bezirganlık hükmünü sürdürmektedir tersanelerde.

Sektörün büyüyen siparişlere bağlı ortaya çıkan yoğun üretimi, çalışma sahasının çoktandır bu üretim potansiyelini kaldıramaz duruma düşmesi, taşeronluğun varlığı ve elbetteki işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda alınmayan tedbirler, bugüne kadar 96 işçinin ölümüne neden olmuştur. Nitekim son bir yıl içerisinde Tuzla tersanelerinin bu kadar sık ve yoğun biçimde gündem olmasının nedeni iş cinayetlerinin artık gündelik bir hal almasıdır.

Düzenin neredeyse bütün mekanizmalarına "bu kadar da olmaz" dedirten bu olgu, elbetteki tersane işçilerinin mücadelesinden bağımsız ele alınamaz. Mücadelenin henüz bir takım sınırlılıkları aşamamasına rağmen bu böyledir. Öyle ki Çalışma Bakanı'ndan iş müfettişlerine, TBMM bünyesinde kurulan komisyonlardan konunun burjuva basında geniş bir biçimde yer almasına kadar olup bitenler, aynı zamanda tersane işçisinin yıllardır kabaran öfkesinin düzen için yaratacağı sorunların önünü almayı ve mücadele birikimini boşa çıkarmayı da amaçlamaktadır. Ancak bu şarlatan takımının "ölümleri önleme" adı altında söyledikleri her söz, attıkları her adım, anında ve her seferinde peşisıra gelen ölümlerle boşa düşmüş, bu sözde çabaların geline yerde tersane işçisinin gözünde pek bir inandırıcılığı da kalmamıştır.

Bu durum tersane işçisinin mücadele potansiyelini daha belirgin hale getirmiştir. Bu mücadele potansiyelini sağlam ve tutarlı bir politik hatla ileri çekme görevi havzadaki öncü güçlerin omuzlarındadır. Bu noktada havzada önemli bir boşluk oluşmuştur. Mücadelenin öncü güçleri tersane işçisi saflarında yeşeren dinamizmi 27 Şubat direnişi sonrasında gereğince işleyememiştir. SELAH Tersanesi'nin kapatılmasının ardından yaratılmaya çalışılan "ya işsizlik, ya ölüm" saldırısı anlamlı bir kitle çalışmasına konu edilememiştir.

Bu böyle olunca da GİSBİR, GMO (Gemi Mühendisleri Odası) ve ihanetçi sendika Dok Gemi-İş kendi tabanını taşeron işçilere ve onların öncülerine karşı bir tehdit olarak kullanabilmiştir. Buradan hem öncü güçlere hem de ağır çalışma koşullarının asıl muhatabı taşeron işçilere biraz daha

ayrıcıklı Dok Gemi-İş tabanı üzerinden gözdağı verilmek istenmiştir. Dahası bu girişim önemli ölçüde (tersane kapatmak üzerinden) taşeron işçilerin bilincini bulandırmıştır. GİSBİR patronları tam da bunu amaçlamakta, bu sonucu elde etmeye çalışmaktadırlar. Bundan sonra da GİSBİR bu halkadan yüklenecektir. Bu gerici ve karanlık hesap tersane işçisinin örgütlülüğü ve mücadelesiyle boşa çıkarılmalı, işçiye kurulan tuzak parçalanmalıdır.

GİSBİR'in buradan vermek istediği bir başka mesaj, başta iş cinayetleri olmak üzere diğer sorunların çözümü noktasında herhangi bir adım atmayacağı, buna hiçbir biçimde niyetinin olmadığıdır. Bu durumda bu sömür ve ölüm çarkını çevirenlere geri adım attırarak olan her şeyden önce doğru, tutarlı ve kararlı

bir politik mücadele hattı olacaktır. Taban çalışmasına, hazırlığına ve inisiyatifine dayalı olarak gerçekleşebilecek bir grev biricik doğru hattır. Bu hattı doğru bir temelde işlemek, kurulacak işçi komitelerinin mücadele ve direniş deneyimlerinin zenginliğine dayanarak fiili grev silahını kuşanmak, sınıf hareketindeki bazı tıkanma noktalarının

kırılmasını kolaylaştırabilecektir.

Oysa ki doğru bir biçimde kullanılması durumunda kuvvetli ve çözücü bir güce sahip olabilecek bu silah, sorumsuz tutum ve tercihlerle Limter-İş Sendikası'nın başındaki dar görüşlü zihniyet tarafından boşa düşürülmektedir. Ciddi hiçbir ön hazırlığı bulunmayan, taban çalışmasına dayanmayan ve dolayısıyla halen taban desteğinden de yoksun olan sendika, salt ölümler üzerine kamuoyunda oluşan havaya yaslanarak kolay başarı hayal etmekte, bunun ürünü olarak 16 Haziran "grev"ini gündeme getirmiş bulunmaktadır. 27 Şubat direniş eylemini "grev" olarak niteleyen ve bunu 16 Haziran üzerinden tekrarlayan bu anlayış, böylece gerçek bir grev perspektifinden yoksun olduğunu da ortaya koymaktadır.

Elbette Tuzla Tersaneler havzasında grev potansiyeli vardır. Grev koşullarını kamçılayan nesnel dinamikler üst üste binmektedir. Bugüne kadar gerçekleşen sayısız militan eylem ve direniş, bir grevin gerçekleştirilebilirliğinin somut göstergeleridir. Nitekim TİB-DER bunu erken bir zamanda değerlendirmiş, II. Tersane İşçileri Kurultayı'nda bir hedef olarak karar altına da almıştır. Fakat ciddi, sonuç alıcı, dolayısıyla da

k alt edilerek yaratılacaktır!

“grev”i üzerine...

başarılı bir grev, havzada ciddi ve soluklu bir ön çalışmayı ve örgütsel hazırlık sürecini gerektirmektedir. Taban adına yaraşır bir greve hazırlanmaksızın tepeden gündeme getirilen tek günlük eylem kararlarını grev diye sunmak, bu etkili eylem biçiminin içini boşaltmaktan başka bir şey değildir. Bu tür amaçsız ve sonuçsuz

girişimler, tersane işçisinin mücadele potansiyelini heba etme sonucuna da yolaçar. Ancak ciddi bir taban çalışmasına, bu çalışma içinde açığa çıkarılmış taban iradesine ve inisiyatifine, tabanın parçalı mücadeleleri içinde kazanılmış birikimine ve deneyimlerine dayanan, böylece günden güne büyüyen bir örgütlenme ve mücadele sürecinden de beslenen bir grev GİSBİR çetesini kalbinden vurabilir ve kalıcı kazanımlar yaratabilir. Sayısız eylem, direniş ve grev provası içerisinde yetişmiş bir

öncü işçi kuşağı olmaksızın, havza için genel ve sonuç alıcı bir eylem girişimi olarak gündeme gelecek olan bir grev herhangi bir başarı şansı gösteremez. 27 Şubat bu açıdan de aydınlatıcı bir deneyimdir. GİSBİR sendikayı muhatap almadığı gibi, kamuoyunun basıncı altında vaadedilenler de ortada bırakılmış, bir takım biçimsel düzenlemeler de kısa sürede uçup gitmiştir. Dolayısıyla da havzada bir grevin az-çok ciddi bir kazanımla sonuçlanabilmesinin temel koşulu, bilinç ve örgütlülük düzeyini sistemli çabalarla geliştirecek tabana dayalı bir çalışma ve hazırlık ufkı ve pratiğidir. Bunun olmadığı yerde geçici dış etkenlerden alınan “hava” ile gündeme getirilen sözde grev girişimleri gerçekte bir dizi imkan ve fırsatın hoyratça heba edilmesi anlamına gelecektir.

Bir dönemdir Tuzla tersanelerinde yaşananlar geniş bir kamuoyu desteğine yolaçmıştır. Bir dizi sendika, meslek örgütü, ilerici-devrimci çevre ya da kurum gözünü Tuzla’daki gelişmelere dikmiştir. Dahası en kör gözlerin duyargalarını açan gelişmeler Tuzla’nın bir odak olmasını sağlamıştır. İşte Limter-İş Sendikası tam da bu “dış etken”e yaslanarak “grev” ilan etmektedir. 27 Şubat ile 16 Haziran’da yapılan budur. Eylem grev olarak nitelendiği halde, tek gün ile sınırlanmasının gerisinde de bu vardır. Zira ötesini olanaklı kılacak herhangi bir güç, imkan, hazırlık ve taban desteği yoktur orta yerde. Dış kamuoyu desteği ancak bir atımlık barut işlevi görebilmektedir.

Tersane işçisinin uzun vadeli mücadelesine açıkça zarar veren bu fırsatçı sorumsuzluğu ilerici-devrimci kamuoyunun tutumu da beslemekte, cesaretlendirmektedir. Gerçeğin aslında az-çok

farkında oldukları halde bir dizi ilerici-devrimci kurum Limter-İş yönetiminin politik dargörürlüğünü eleştirmekten kaçınmaktadır. Dahası kimi çevreler de ifade uygunsa kendini “hava”ya kaptırmakta, tek günlük bir eylem olarak

gündeme getirilen 16 Haziran’ı ciddi ciddi “grev” olarak görebilmektedirler. Bu, sorumsuzluğa çanak tutmaktan ve giderek ortak olmaktan başka bir şey değildir. Tersane işçisinin sorunlarına gösterilen yerinde ilgi ve mücadelesine verilen haklı destek tutarlı ve eleştirel olabilmeli, sorumsuzluklara ve hafifliklere karşı çıkmakla birleştirilebilmelidir.

Diğer bir tartışma konusu ise havzadaki politik güçlerin parçalılığıdır.

Limter-İş yönetimi halen bu havzada çalışması, dolayısıyla gücü ve etkisi olan bazı çevreleri dışta tutarak bir grev örgütleyeceğini düşünebilmektedir. Bu düşünüş sorumsuzlukla eş anlamlı dükkancı zihniyetin uç bir örneğidir. Ancak burada da bugüne kadar Tuzla’da “birleşik mücadele şart” diyen kimi çevrelerin bu tutuma karşı nasıl bir tavır alacağı sınıf devrimcileri tarafından merakla izlenecektir. Arada durmak, yer yer hakemvari bir tutum almak tutarsız ve oportünistçe bir yaklaşımdır. Mezhepçi anlayışı cesaretlendiren de işte bu oportünist tutarsızlıklar silsilesidir. Bu çevrelerin yapması gereken şey hiç değilse bundan böyle bu konuda sorumlucu bir tutum almalarıdır. Aksi halde sorumsuzluğu çizgi haline getiren grupçu zihniyetin destekçisi durumuna düşeceklerdir.

Sınıf devrimcileri gerçek bir grevin havzadaki tüm güçlerin ortak çalışması ve birleşik mücadelesiyle örülebileceğini düşünmektedirler. Onbinleri bulan muazzam bir işçi kitlesinin bulunduğu bir alanda bu başka türlü olamaz. Ancak sendikanın başını tutan dükkancı anlayışın bu konuda da kendini tüm kabalığı ile gösteren sorumsuz tutumu, bu olanağı halen uzunca bir süreliğine toprağa gömmüştür.

Bütün bu olumsuzluklar tablosuna rağmen Tuzla

Tersaneler havzası bugün sınıfın önemli bir odağı haline gelmiştir. Tuzla çevresinde ve sınıfın genelinde sermayenin sonu gelmeyen saldırılarına karşı tabanda gelişen mücadele isteği karşısında Tuzla sembol bir model olarak durmaktadır. Tuzla tersanelerinde gelişebilecek kuvvetli bir mücadele ateşi sınıfın rotasını çizebilecek bir potansiyele sahiptir. Sınıfın gözü, kulağı, yüreği tersane işçilerinin mücadelesindedir. Tuzla’nın birikimi ve bu birikimin geline yerde bir çekim merkezi oluşturması önemli bir olgudur. Sermaye çevreleri bundan ciddi biçimde rahatsızdır. Bir süre önceki karşı eylem provokasyonu, bu rahatsızlığın bir karşı girişimle dışa vurulmasıdır. GİSBİR ve uşakları bununla Tuzla’daki öncü güçler üzerinden sınıfın geneline gözdağı vermek istemektedir.

Bu çark tersanelerden doğru parçalanmalıdır. Dolayısıyla Tuzla tersanelerinde bundan sonra mücadele ateşi daha da harlanmalıdır. Bu bayrak hem ağır sömürü ve çalışma koşullarına karşı, hem de sermayenin bu oyunlarına karşı yükseltilmelidir. Bu nedenle hiçbir biçimde “grev” olarak nitelenemeyecek 16 Haziran eylemi, tersanelerde gelişmekte olan mücadele sürecinin özel bir noktası olabilir en fazla. Bu nedenle olmadık nitelemelerle abartılmamalıdır. Ancak bu takdirde her şeye rağmen bir anlam taşıyabilir ve bir parça olsun bir uyarı eylemi işlevi görebilir. Tersane işçisinin belirleyici desteğini gözardı etse de eylemin ilerici-devrimci kurumlar üzerinden geniş bir dış desteğe sahip olması yine de önemlidir. Şanlı 15 -16 Haziran direnişinin yıldönümüne denk geliyor olmasının ayrıca sembolik bir önemi var.

Bu nedenleri gözönünde

bulundurarak, sınıf devrimcilerinin başını çektiği Tersane İşçileri Birliği 16 Haziran eylemine katılacaktır. Bunu dar görüşlülüğe ve sorumsuzluğa yönelttiği tüm eleştirilere rağmen yapacaktır. Aslolan Tersane işçisinin mücadele çıkarlarıdır. Bir dizi çevrenin desteği eşliğinde gündeme getirilen bu eylemin her şeye rağmen belli bir başarıyla

gerçekleşebilmesi, tersane işçisinin bundan sonraki mücadelesi bakımından önemlidir. Tersane İşçileri Birliği bunun bilinciyle hareket etmektedir, tutumuna bu kaygı yön vermektedir.

Tersane İşçileri Birliği

6 Haziran 2008

27 Şubat 2008 / Tuzla

27 Şubat 2008 / Tuzla

TİB-DER'den 15 Haziran gecesine etkin hazırlık...

15 Haziran akşamı gerçekleştireceğimiz etkinlik için hazırlıklarımız tüm hızıyla sürüyor. “İş cinayetlerine kurban giden işçilerin aileleriyle dayanışma etkinliği”ne yoğun bir tempoyla hazırlanıyoruz.

Etkinliğe çağrı afişlerimizi İçmeler İstasyon, Aydın-tepe İstasyon, Tersaneler Caddesi, E-5 (İçmeler 1 ve 2. Köprü ile Güzelyalı Köprüsü), Feniş Köprüsü, Yayla Mahallesi ve Aydınlıköy’e yaygın bir şekilde yaptık.

İşçilerin ilgi gösterdiği afişlerimiz kolluk güçleri tarafından tahammülsüzlükle karşılandı.

İlk gün afiş yaptıktan kısa bir süre sonra E-5 üzerindeki afişlerimiz yırtıldı. Hemen ardından bir kez daha parçalanmış afişlerin yerine yenilerini yapmaya gittik. Ancak yaptıktan yine kısa bir süre sonra yine parçalandı. Sökülen afişlerimizin yerine yenilerini tekrar tekrar yaparak bizler de kararlı olduğumuzu bir kez daha gösterdik. Afiş faaliyetimiz sırasında 3 arkadaşımız zabıta ve daha sonra da polis tarafından durduruldu. 3 işçi arkadaşımıza, yaklaşık yarım saat alıkonulmalarının ardından, 1500 YTL para cezası kesildi.

Afişlerimizin yanısıra etkinliğe çağrı bildirilerimizi de yaygın bir şekilde kullandık.

Gebze’de, Tersane İşçileri Birliği imzası ile çıkardığımız bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdik. Kavakpınar Mahallesi, Esenyalı Mahallesi, Aydınlı Mahallesi’nde bildiri dağıtımı ve davetiye satışları gerçekleştirdik.

Etkin bir çağrı yaptığımız emekçi semtlerinde ağırlıklı olarak tersanede çalışan işçiler ve aileleri oturuyorlar. Faaliyetimiz sırasında birçok emekçiyle sohbet etme imkanı bulduk. Emekçilerin birçoğu bize desteklerini sundular, çalışmalarımızdan dolayı teşekkür ettiler. Bir kısmı ise bildirilerimizi talep ederek çevresindekilere ulaştıracağını, etkinliğe mutlaka katılacaklarını ifade ettiler.

Tersane işçileriyle ve aileleriyle gerçekleştirdiğimiz sohbetlerde iş cinayetlerine ve ağır çalışma koşullarına karşı yoğun bir tepkinin olduğunu gözlemledik.

ROTA’yı işçilerle buluşturduk...

Gündüz saatlerinde yoğun süren faaliyetimizin ardından akşamları iş çıkış saatlerinde de ROTA’nın satışını gerçekleştirdik. Belirlediğimiz tersanelerden ikisi olan Selah ve Tuzla Gemi tersanesindeki ROTA satışı için tek bir ekip oluşturduk. Burada saat 17.00’de tersanelerden çıkan işçi arkadaşlara ajitasyon konuşmaları eşliğinde ROTA’yı ulaştırdık.

Ertesi gün ise ROTA’nın satışı için bir ekibimiz RMK Tersanesi’ndeyken diğer ekibimiz SEDEF Tersanesi önündeydi. Ajitasyon konuşmalarıyla gerçekleştirdiğimiz dağıtımlar sırasında işçi kardeşlerimizi hem iş cinayetlerine karşı DERNEK çatısı altında örgütlenmeye, hem de 15 Haziran günü gerçekleştireceğimiz etkinliğe katılmaya çağırdık. Birçok işçiye ROTA’yı verdik. Bir dizi işçiyle sohbet ederek etkinliğe katılma çağrısı yaptık. Onlarca işçiye ROTA’yı ulaştırdık.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

15 Haziran Pazar günü “İş cinayetlerine kurban giden işçilerin aileleriyle dayanışma etkinliği”nde buluşalım!

İşçiler, Emekçiler Kardeşler!

Tersanelerde yaşanan dizginsiz sömürü katlanarak devam ediyor. Tersaneler birer mezarlık olmaya devam ediyor. Gemiler birer tabut olmaya devam ediyor. GİSBİR cinayet şebekesi gibi çalışmaya devam ediyor. Devlet iş cinayetlerini izlemeye devam ediyor. Meclis araştırma komisyonu suçluları gizlemeye devam ediyor. Mavi okyanusları yırtan güzel gemileri, işçi kanyla beslenen birer canavara çevirmeyi başaranlar saltanatlarını sürdürmeye devam ediyorlar.

Şimdiye kadar 96 işçi kardeşimiz iş cinayetine kurban gitti. Hem de ne rezil ölümlerde. Eriyen bareti kafasına yapışp kalarak ölen işçiyi gördük, boynuna ip geçirilip cesedi vincin ucunda sallandırılan işçiyi gördük, saplandığı demirin ucunda saatlerce can çektiikten sonra öleni de.

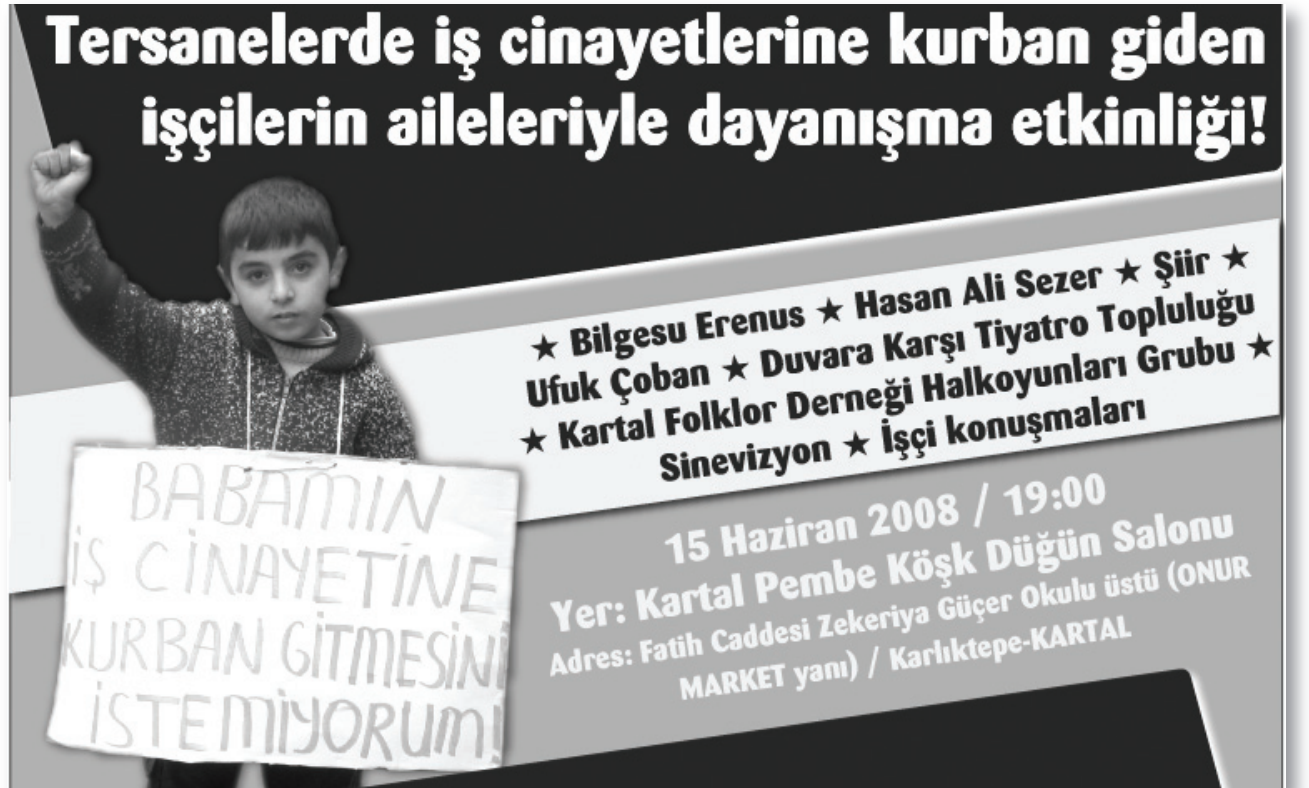
Ve tersaneler cehenneminde parçalanmış işçi cesetleri çıkmaya devam ediyor. Tersane patronları ve düzenin yetkili ağızları yaşanan bu vahşetin suçunu ölen işçilerin üzerine atıp kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Her an ölümle burun buruna, ekmek

parası için tersanelerde çalışmak zorunda kalan işçi kardeşlerimize cahil muamelesi yapılıyor, aşağılanıyor. Üç kuruşluk iş güvenlik önlemlerini almayan tersane patronları ise saltanat içerisinde yaşamaya devam ediyorlar. Ancak bu böyle gitmez.

Bizlerin tersanelerde verdiğimiz mücadele diğer sınıf kardeşlerimizin sorunlarından bağımsız değildir. Dolayısıyla, tersanelerde bu saltanata son vermenin yolunun fabrikalarda yaşanan sorunların çözümünden, kamu alanında çalışan emekçi kardeşlerimizin sorunlarının çözümünden ve öğrenci kardeşlerimizin sorunlarının çözümünden bağımsız değildir.

Bizler tersaneler cehenneminde bu saltanata dur demek için yola çıkan öncü işçileriz. Mücadelemizin önünü açmak, iş cinayetine kurban giden arkadaşlarımızı anmak ve aileleriyle dayanışma amacıyla bir etkinlik düzenliyoruz. 15- 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi’nin mücadele ruhunu tersanelerde yeniden canlandırmak için bir araya geliyoruz. Herkesi etkinliğimize katılmaya ve destek vermeye çağırıyoruz.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

16 Haziran eylemiyle ilgili açıklamalar...

Limter-İş 8 Haziran günü TMMOB Makine Mühendisleri Odası’nda gerçekleştirdiği basın toplantısıyla 16 Haziran eylemine çağrı yaptı.

Sırrı Öztürk ve Hava-İş’i temsilen toplantıya katılan Bahadır Altan 16 Haziran’ı destediklerini ifade ettiler.

Limter-İş 9 Haziran günü saat 7.30’da Selahattin Arslan Tersanesi önünde yaptığı açıklamayla tersane patronlarının iş güvenliği tedbirlerini almadığını vurguladı. 16 Haziran’da “grev”de olacaklarını söyledi.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı basın açıklamasında “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Ölüm değil çözüm istiyoruz!”, “İşçiyiz, haklıyız, Limter-İş’le güçlüyüz!”, “Kaza değil bu bir cinayet!” sloganları atıldı.

DİSK, 16 Haziran’da Tuzla’da yaşanan iş cinayetlerine karşı yapılacak ‘grev’ ilişkin Genel Merkez binasında açıklama yaparak bir günlük ‘grev’ destek vereceklerini açıkladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İş cinayeti lanetlendi...**“Ölümleri tersane işçilerinin birliği durdurabilir!”**

Tersanelerdeki kölelik cehennemi işçilere kara tabut olmaya devam ediyor. 17 Mayıs'ta DESAN Tersanesi'nde Murat Çalışkan'ın ölümünün ardından 8 Haziran günü Selahattin Aslan Tersanesi'nde yeni bir cinayet daha yaşandı.

35 yaşındaki iki çocuk babası İhsan Turhan 8 Haziran günü saat 11.00 sularında üzerine tonlarca ağırlıktaki bir kapağın düşmesi sonucu can verdi. Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) 10 Haziran günü Selahattin Aslan Tersanesi önünde yaptığı eylemle cinayeti protesto etti.

TİB-DER saat 07.30'da tersane önünde yaptığı açıklamada “İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun!” pankartı açtı, tersanelerde yaşanan 97. ölümü protesto etti. “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Katillerden hesabı işçiler soracak!”, “İhsan Turhan aramızda!” sloganları atan TİB-DER üyeleri “Haramilerin saltanatını yıkacağız!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!” yazılı dövizler taşıdılar.

Tersane önünde konuşan Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkanı Zeynel Nihadioğlu şunları söyledi:

“Bizler tersane işçileri olarak iş cinayetlerine karşı sesimizi yükseltiyoruz. Bu sesin daha da yükselmesi, tersane işçilerinin birliğinin güçlenmesi için bu sese sesimizi katmamız gerekiyor. Tuzla tersaneleri, bugün bizler için kara bir tabut. Şimdi sıra kimde diye düşünmemek, her sabah işe ölüm korkusuyla gitmemek kendi elimizde.

Televizyonlar bizler hakkında bir sürü şey gösterdi. Gazeteler yaşamlarımızı, çalışma koşullarımızı yazdı. Ama bunlar yetmez! Bizleri her gün ölümün kucığına atan tersane patronlarının karşısında örgütlülüğümüzü güçlendireceğiz. Tek gücümüzün örgütlülüğümüz olduğunu unutmamadan mücadelemizi büyüteceğiz.

Görülmektedir ki tersanelerde yükselen mücadele tersane patronlarını korkutmaktadır. Bu mücadele kölece ve kurlsız çalışma koşulları son bulana kadar devam edecektir. Tüm iş cinayetlerinin hesabı tersane patronlarının çetesi GİSBİR'den sorulacaktır.”

Eylem TİB-DER üyelerinin tersane önüne tabut bırakmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

8 Haziran 2008 | Selahattin Aslan Tersanesi

Sinema Atölyesi: “Kara Bir Tabuttur Bu Giden Gemi”

Kamp-Üs Sinema Atölyesi olarak Tuzla tersaneler havzasında olacağız. Son dönemde artan iş cinayetlerini, sigortasız çalıştırılan, iş güvencesinden yoksun işçileri, barınma sorunlarını ve çalışma koşullarını anlatan bir belgesel çekeceğiz.

Önümüzdeki 10 gün boyunca tersanelerde röportaj yapacağız. Sabah işçilerin işe geliş saatinde tren istasyonunda, tersanelerin önünde, bekar evlerinde, oturdukları mahallelerde, 15 Haziran'da ailelerle dayanışma etkinliğinde ve 16'sında eylem alanında çekimler yapacağız.

15 Haziran'da gerçekleşecek etkinlikte de hazırladığımız bir belgeseli göstermeyi düşünüyoruz. Üniversitede, sokakta birçok insana tersane deyince akıllarına ne geldiğini soracağız ve röportajlardan oluşan bu çekimi etkinlikte tersane işçileri ve aileleriyle paylaşmak istiyoruz.

Kamp-Üs Sinema Atölyesi

İÜ'den tersane dayanışması...

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi öğrencileri olarak Tuzla tersaneler cehenneminde yaşanan yoğun iş cinayetlerini gündemimize almış bulunuyoruz. Üniversite gençliği olarak akademik demokratik taleplerimizin yanı sıra üniversitemiz dışında gerçekleşen olaylara sessiz kalamayız.

Bu nedenle İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine karşı ortak bir çalışma başlatıldı.

Çalışmamız sırasında tersanelerde yaşanan süreci anlatan ve dayanışmaya çağırın bildiriler ve el ilanları dağıttık. Ayrıca fakülteye asmak üzere “Tersanelerde iş cinayetlerine son!” yazılı pankart hazırladık. Yine 16 Haziran'da Tuzla'da gerçekleştirilecek eylem öncesinde üniversite öğrencileri olarak yapmayı kararlaştırdığımız eylemin duyurusunu yaptık.

Tüm bu çalışmaların yanısıra 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümünde Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin Kartal'da gerçekleştireceği dayanışma gecesinin davetiyelerini sattık. Çalışmamız üniversite öğrencileri tarafından ilgiyle karşılandı.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Tersanede iş “kazaları” durmak bilmiyor!

Tersaneler cehenneminde “kaza”sız gün geçmiyor. 9 Haziran günü öğle saatlerinde GEMAK Tersanesi DADAŞLAR Gemi taşeronunda çalışan bobinaj ustası bir işçi ayağına parça düşmesi sonucu yaralandı.

Çalıştığı makinenin büyük ve ağır bir parçası ayağına düşen işçinin ayağında 4 ayrı yerde kırık tespit edildi ve tedavi altına alındı. Yaralanan işçiye yapılan ilk müdahalenin ardından ameliyata alındığı işçi arkadaşları tarafından TİB-DER'e bildirildi.

TİB-DER yaptığı açıklamada tüm tersane işçilerini işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması için havzada yükseltilecek mücadeleye omuz vermeye çağırdı.

Liseli gençlik ÖSS'ye karşı alanlardaydı...

“ÖSS duvarını yıkalım!”

Liseliler Kadıköy'de taleplerini haykırdı...

ÖSS, İstanbul Liseli Gençlik Platformu'nun da örgütleyicilerinden olduğu “ÖSS duvarını yıkalım!” mitingi ile Kadıköy'de protesto edildi.

Saat 14.00'te Tepe Nautilus önünde toplanmaya başlayan liseli öğrenciler kortejler oluşturarak Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler.

En önde yer alan “ÖSS duvarını yıkalım!” ortak pankartının arkasında TÜM-İGD, LÖB, SGD, ESP'li Eğitim Emekçileri, Öğrenci Birliği, Devrimci Öğrenciler, Devrimci Liseliler, Anadolu Yaşam Kooperatifi Katılımcıları, Devrimci Liseliler, Yeni Dünya Gençliği, EHP Gençliği, İstanbul Liseli Gençlik Platformu, YDG, Özgür Lise, DÖB, Genç Düş, Bil-Genç ve Emek Gençliği kendi pankart ve flamlarıyla yürüdüler.

Yürüyüş boyunca “Susma haykır, ÖSS'ye hayır!”, “Diplomalı işsiz olmayacağız!”, “Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!”, “ÖSS'ye hayır!”, “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “Parasız eğitim parasız sağlık!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganları atıldı.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu mitinge “ÖSS, YÖGES, Bakalorya... Eleme sınavları değil, gelecek istiyoruz!” şiarlı pankartıyla katıldı.

İLGP'liler eylemde sıklıkla “ÖSS, AOBP kaldırılсын!”, “Liseler bizimdir bizimle özgürleşecek!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “ÖSS'ye hayır!”, “Müşteri değil öğrenciyiz!”, “Susma haykır, ÖSS'ye hayır!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Marx, Engels, Lenin, yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Tek yol devrim kurtuluş sosyalizm!”, “Eşit, parasız, bilimsel anadilde eğitim!”, “Yaşasın tersane işçileri birliği!” sloganlarını haykırdılar.

Miting saat 16:00'da devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Açılış konuşmasını liseliler adına Coşkun Şimşek yaptı. Şimşek, liseli gençliğin sorunlarından bahsetti ve mitingin amacını anlattı. Çürümüş sistemin gençliğe geleceksizlik, yozlaşma ve yıkım getirdiğini ifade eden Şimşek, meslek lisesi öğrencilerinin, Kürt gençliğinin, kadınların, eğitim emekçilerinin sorunlarına ayrı ayrı vurgu yaptı.

Şimşek sınav sisteminin değiştirilmesi tartışmalarına değinerek “Adı ÖSS olabilir, YÖGES ya da İngiliz modeli olabilir, adı değişebilir mantığı da uygulaması da aynıdır” dedi.

Şimşek konuşmasını şu sözlerle tamamladı: “ÖSS kalkana, ÖSS yerine konan eleme sınavları tamamen kırılana kadar bu alanda olmaya devam edeceğiz. Bu duvar yıkılacak ve geleceğimizi birileri vermeyecek, kendimiz kuracağız!”

Açılış konuşmasının ardından Gülüm Karagöz

eğitimde cinsiyet ayrımcılığı ve kadına yaklaşım üzerine bir konuşma yaptı. Ruken Kayaalp adlı öğrenci de anadilde eğitim talebi üzerine konuştu. Ardından veliler adına söz alan Seza Mis Horuz ÖSS sürecini aileler cephesinden ele alarak ekonomik ve sosyal güçlüklerle değindi.

Konuşmaların ardından müzik dinletisi gerçekleştirildi. Ardından ise bir eğitim emekçisi ve genç bir işçi konuşma yaptılar.

Mitingde Kıbrıs Türk Orta Eğitim Sendikası (KTOEÖS) Yönetim Kurulu Üyesi Ayşegül Garabli'nin ve Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıçoztürk'ün eylemi selamlayan mesajı da okundu. Mitinge yaklaşık 750 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de ÖSS karşıtı yürüyüş...

Haftalardır hazırlıkları devam eden ÖSS karşıtı basın açıklaması ve yürüyüş 8 Haziran günü gerçekleşti. Saat 13:00'te Alsancak Sevgi Yolu girişinde toplanan kitle coşkuyla ortak sloganları atmaya başladı. Aynı esnada dershanesinden çıkan öğrencilere de ajitasyon konuşmaları ile “ÖSS duvarını yıkarak” özgür bir gelecek kurma çağrısı yapıldı. Bizler İzmir Liseli Gençlik Platformu olarak kendi adımız ve amblemimizin bulunduğu pankartla eyleme katıldık. Kitlemizin tamamına yakını lise ve dersane öğrencilerinden oluşuyordu.

İzmir LGP yürüyüş boyunca “Öğrenci Sömürü Sınavı kaldırılсын!”, “İLGP yürüyor, mücadele büyüyor!”, “Susma haykır, ÖSS'ye hayır!”, “ÖSS duvarını yıkalım”, “Yarış atı değil, öğrenciyiz!”, “ÖSS'ye, ticari eğitime, gerici ders müfredatlarına, faşist disiplin yönetmeliklerine, geleceksizliğe hayır!” sloganlarını haykırdık. Akademik ve demokratik taleplerin yanında ÖSS'nin çürümüş eğitim sisteminden ve kapitalist sömürden bağımsız olmadığına vurgu yaparak “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları da gür bir şekilde atıldı.

Alana geldiğimizde açılış konuşmasının ardından İLGP'li bir arkadaşımız ÖSS'nin sınıfsal eleme mantığını teşhir eden bir konuşma yaptı. Dershane, özel dersler ve diğer özel eğitim kurumlarının olduğu yerde gireceğimiz sınavın fırsat eşitsizliğini derinleştirdiğini vurguladı. ÖSS'nin çürümüş eğitim sisteminin bir mekanizması olduğunu ve onu yaratan sistemle birlikte yıkılması gerektiğini söyledi.

Daha sonra ÖSS'nin ulusal ve cinsel sömürsünü konu alan konuşmayı YDG'li liseli arkadaşımız yaptı. Okunan metinde anadilde eğitim olanağı bir yana bölgedeki insanların gidecek okulu bile olmadığı söylendi. Bunun yanında Kürt ulusuna reva

görülen

baskı, imha ve asimilasyon politikaları teşhir edildi. Cinsel sömürünün ise salt kendi içinde bir sorun olmadığı, aynı zamanda sınıfsal bir sorun olduğu vurgulandı.

Basın açıklamasının sonuna yaklaşırken kitle hep bir ağızdan Gündoğdu Marşını ve Çav Bella'yı söyledi. Daha sonra halaylara geçildi. Bir yoldaşımızın bağlamayla çaldığı ezgiler eşliğinde kitle halaya durdu.

100'ü aşkın kişinin katıldığı yürüyüş ve basın açıklamasına İLGP olarak 30 kişi katılım sağladık. Basın açıklamasını İzmir Liseli Gençlik Platformu (İLGP), Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi, Yeni Demokrat Gençlik (YDG) örgütledi.

İzmir LGP

Adana'da ÖSS karşıtı yürüyüş...

Adana'da “ÖSS Kaldırılсын Üniversite Hakkımı İstiyorum Platformu”nun bileşenleri olan Eğitim-Sen, Dev-Lis, Emek Gençliği, LÖB, ÖGD ve YDG tarafından örgütlenen bir yürüyüş gerçekleştirildi.

7 Haziran günü İnönü Parkı'nda biraraya gelen platform bileşenleri ve katılımcı kurumlar saat 15.30'da “ÖSS kaldırılсын üniversite hakkımı istiyorum!” ortak pankartı arkasında Uğur Mumcu Meydanı'na doğru Atatürk Caddesi'nin bir kısmını kapatarak yürüyüşe geçtiler.

Platform adına hazırlanan metnin okunmasının ardından Eğitim-Sen'in basın metni okundu.

Eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Ankara'da ÖSS karşıtı eylem

10 Haziran günü ÖSS karşıtı eylem gerçekleştiren bileşenler “Ne ÖSS ne KPSS gelecek ellerimizde!” yazılı ortak pankartın arkasında flama ve dövizleriyle toplandı. Saat 16:00'da Birgün gazetesi binasının önünde toplanan ve Sakarya Caddesi'ne yürümek isteyen kitleye kolluk kuvvetleri izin vermedi. Katılımın ve kararlılığın zayıf olduğu eylemde yapılan pazarlıklar sonucu Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. Yüksel Caddesi'ne gelindiğinde Sakarya Caddesi'ne yürümek isteyen korteje yine izin verilmedi. Eylem komitesinin kendi arasında dahi net bir tutum alamaması üzerine yapılan uzun tartışmalar sonucunda Sakarya Caddesi'ne yürüme kararlılığı gösteremeyen kitle basın açıklamasını gerçekleştirdi.

DGH, DPG, Eğitim Emekçileri Derneği, EHP, Genç-Sen, Odak, YDG, Dev-Lis, ÖEP, Özgür Lise, Öğrenci Birliği, Umut Kültür Derneği'nin örgütlediği eyleme TÜM-İGD de destek verdi.

Eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

AÜ: “Polis-idare işbirliğine son!”

Eskişehir Anadolu Üniversitesi’nde Mart ayında başlayan faşist saldırılar devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin eylemli tepkisiyle karşılanmış, saldırıyı gerçekleştiren faşistler cezalandırılmıştı. Faşist saldırılar bundan sonra üniversite dışında da devam etmişti. En son AÜ bahar şenliklerinde üniversite dışından kampuse giren 15-20 kişilik bir faşist grup devrimci demokrat ve yurtsever öğrencilerin bulunduğu alana saldırmış, saldırıyı gerçekleştiren faşistler burada da hak ettikleri yanıtı almışlardı. Bu saldırıdan bir hafta sonra bir yoldaşımız ÖGB’yi darp ettiği iddiasıyla polis tarafından dövülerek gözaltına alınmış, üç faşisti çeşitli yerlerinden bıçakladığı gerekçesiyle tutuklanmış ve beş gün sonra serbest bırakılmıştı.

Tüm bu yaşanan saldırıların ardından polisin verdiği listeler sonucunda devrimci ve demokrat öğrencilere rektörlük tarafından soruşturma açıldı. Rektörlüğün açmış olduğu soruşturma gerekçesi olarak “Faşist saldırılara geçit vermeyeceğiz! Çeteler dışarı bilim içeri!” pankartı açarak çeşitli sloganlar atmak ve yine cezalandırılan faşistlerin karakola yaptığı suç duyurusuna dayanarak “kasten yaralama ve hakaret” gösterildi.

Açılan bu soruşturmalarla Eskişehir’de süren saldırılara bir yenisi daha eklendi. Bugüne kadar “demokrat” kimliğiyle övünen Anadolu Üniversitesi, açmış olduğu bu soruşturmalarla ne kadar demokrat olduğunu kanıtlamıştır. Soruşturmalar hazıranda okulların kapanmasına az bir zaman kala ve final haftasında açıldı.

Final haftası olmasına rağmen öğrenciler 3 Haziran günü faşist saldırıları ve soruşturmaları teşhir eden broşürleri dağıttılar. 4 Haziran günü ise rektörlük önünde eylem yaptılar.

Sabah saat 9:00’dan itibaren rektörlük önünde oturma eylemi başladı. Aynı zamanda birçok

25 Mayıs 2008 / Eskişehir

üniversitede faşist saldırıları ve soruşturmaları teşhir eden karikatür ve fotoğraf sergisi açıldı. Saat 13:00’te yapılan basın açıklamasıyla rektörlüğün açmış olduğu soruşturmalar teşhir edildi.

Eylemde “Çeteler dışarı bilim içeri!” ve “Polis-idare işbirliğine son! Soruşturmalar geri çekilsin! / Anadolu Üniversitesi Öğrencileri” pankartlar açıldı. “Soruşturmalar geri çekilsin!”, “Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!”, “Çeteler dışarı bilim içeri!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!” ve “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemi saat 16:00’ya kadar devam etti.

Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

ÇÜ’de soruşturma terörü

Pekçok üniversitede olduğu gibi Çukurova Üniversitesi’nde de son zamanlarda azgınlaşan soruşturma terörüne her geçen gün yenisi ekleniyor. Newroz’a katılma, 1 Mayıs afişi asmak, Sinerji Kolu’nda yaşanan olaylar, 1 Mayıs sonrasında gözaltına alınanlar hakkında açılan soruşturmalarla bir yenisi daha eklendi.

13 ve 14 Mayıs tarihlerinde üniversitede dergi ve gazete standı açıldığı gerekçesi ile uygulanan polis terörü üzerine birçok arkadaşımız gözaltına

alınmıştı. Rektörlük 14 Mayıs günü gözaltına alınan 3 Ekim Gençliği okuru, 2 SGD’li ve 1 yurtsever öğrenci hakkında soruşturma açtı.

Çukurova Üniversitesi/Ekim Gençliği

“Tutuklular serbest bırakılsın!”

Adana’da 1 Mayıs öncesinde başlayan devrimci, ilerici güçlere yönelik saldırı dalgası yine tutuklama terörüne dönüşmüş durumda. 2 Haziran günü sabah saatlerinden itibaren Devrimci Demokrasi okullarına yönelik operasyonda gözaltına alınan 18 kişi 3 Haziran günü Adliye’ye çıkartıldı. Cemal Doğan, İsa Uğur Erdoğan, Adnan Yılmaz ve Yağmur Yeter örgüt propagandası yaptıkları iddiası ile tutuklandı.

Gözaltı ve tutuklama terörü 5 Haziran günü İnönü Parkı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasıyla protesto edildi. Saat 12.30’da İnönü Parkı’nda bir araya gelen kurumlar adına okunan basın açıklamasında hak mücadelesinin geliştiği bir dönemde devletin tahammülsüzlüğünün açıktan bir saldırıya dönüştüğü ifade edildi. Ancak tüm saldırılara rağmen emekçilerin mücadeleden vazgeçmediği söylendi. Açıklama baskı ve terörün devrimcileri mücadelesinden alıkoyamayacağı vurgusu ve mücadele çağrısıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Sivas Genç-Sen’den eylem!

Sivas Genç-Sen 7 Haziran günü saat 16.00’da yaptığı eylemle üniversitelerde “Söz, yetki, karar hakkı” istedi.

Eğitim-öğretim sürecinin temel bileşeni olan öğrencilerin üniversite yönetiminde hiçbir söz hakkı bulunmamasına ve rektörlük seçimlerinde öğrencilerin dışlanıyor olmasına değinilen açıklamaya 40 kişi katıldı.

Eylemde “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Söz yetki, karar öğrencilere!”, “YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!” sloganları coşkuyla atıldı.

Ekim Gençliği/Sivas

19 Nisan 2008 / Adana

“Dünya Genç İşçi Buluşması” etkinliklerinden...

Toplumsal Araştırma ve Eğitim Merkezi'nin (TAREM) çeşitli sendikalarla beraber örgütlediği “Dünya Genç İşçi Buluşması 2008/Türkiye” 7 Haziran'da Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Balıkesir Gönen'deki Kemal Türkler Eğitim ve Dinlenme Tesisleri'nde başladı.

7 Haziran günü, sabahın erken saatinde buluşmanın örgütleyicisi olan sendikalardan genç işçilerin çeşitli illerden gelmesiyle başlayan 9 günlük kampın açılışı akşam saatlerinde yapıldı.

Sunuculuğunu Türkü Hazel'in yaptığı açılışta ilk konuşmayı, buluşmaya ev sahipliği yapan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu yaptı. Küresel sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapan Serdaroğlu, küreselleşme dalgasıyla beraber dünya genelinde hakim olan neoliberal politikalara dikkat çekti.

Petrol-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri İbrahim Doğanül, konuşmasına

TAREM'e teşekkür ederek başladı, “*Hem genç hem de işçi olduğunuz için dünyanın birçok problemini de siz çözeceksiniz!*” diyerek noktaladı.

Açılışta son olarak TAREM Genel Koordinatörü Gökhan Biçici konuşma yaptı. Biçici, katılımcı işçileri selamladı, buluşmanın başarılı geçmesini diledi.

Buluşmanın ilk gün programı Moğollar'ın konseriyle sona erdi.

2. gün...

İkinci gün programı sabah kahvaltısının ardından “*Günümüzde işçi sınıfının durumu; genç işçiler ve sorunları*” başlıklı panelle devam etti.

Moderatörlüğünü DİSK Yönetim Kurulu Üyesi ve Birleşik Metal İşçileri Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Celalettin Aykanat yaptı. Panelde Yazar Hasan Kıyafet, Tek Gıda-İş Sendikası Dış İlişkiler uzmanı Burcu Ayan, Birleşik Metal-İş Sendikası TİS uzmanı Mehmet Beşeli, Almanya'dan IG Metal İşyeri Temsilcisi Zekeriya Kolu ve Petrol-İş Sendikası adına İbrahim Karataş konuşmacı olarak katıldılar.

Hasan Kıyafet, konuşmasını daha çok özyaşam deneyimleri ve bununla bağlantılı olarak kapitalist sistemin teşhiri üzerinde yoğunlaştırdı. Kapitalist sistemin insanı ve insani değerleri çürüten saldırılarına karşı “*insan onuruyla*” davranma çağrısı yaptı.

Burcu Ayan ise genç işçilerin sosyal ve ekonomik konumlarını gösteren istatistiki verileri power point sunumuyla anlattı. Sendikaların önlerine genç işçilerin örgütlenmesine dönük hedefler koyması

gerektiğini belirtti.

İbrahim Karataş ise panelde genç işçilerin örgütlenmesine ve sendikalarla kurulan ilişkiye dönük anlamlı ve önemli değinmelerde bulundu. Karataş, işçi sınıfının dağınık ve örgütsüz tablosu karşısında “*sınıfa karşı sınıf!*” şiarıyla hareket edilmesinin gerekliliğine işaret etti. Sendika bürokrasinin sınıf mücadelesindeki konumuna da değinen Petrol-İş üyesi, yaklaşan krize karşı hazırlıklı olunması gerektiğini söyledi. Zekeriya Kolu ise Almanya'da işçi sınıfının yaşadığı sorunlara değindi.

Mehmet Beşeli, işçi hareketi içinde kuşak farklılaşması üzerine kurduğu konuşmasında genç işçilerin kendi sorunlarını tanımlamalarını sağlayacak mekanizmaların oluşturulması gerektiğini söyledi.

2. gün programının öğleden sonraki bölümü genç işçilerle beraber gerçekleştirilen atölye çalışmalarıyla devam etti. İki bölüm halinde gerçekleştirilen toplantılara işyerlerinden genç işçiler katılarak yaşadıkları sorunları ve mücadele süreçlerini birbirleriyle paylaştılar.

Atölye çalışmalarının ardından Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'nun sahnelediği “*Umut Kimde?*” isimli tiyatro gösterimi işçiler tarafından ilgi ve coşku ile izlendi.

Gece geç saatlere kadar devam eden program İlkey Akkaya, Adile Yadırgı ve konuk sanatçı Sudan

Asaduryan'ın sahne almasıyla son buldu.

3. gün...

3. gün programı sabah saatlerinde “*Küreselleşme sürecinde uluslararası emek göçü ve ırkçılık*” başlıklı panelle başladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası'ndan Elif Sinirlioğlu'nun kolaylaştırıcılığını yaptığı panelde konuşmacı olarak Ver.di Sendikası'ndan Orhan Akman, Sosyolog Fatma Coşkun, ODTÜ İİBF Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi'nden Prof. Dr. Mehmet Okyavuz yer aldılar.

Mehmet Okyavuz ‘Almanya ve AB ülkelerindeki göçmen işçilik ve ırkçılık sorunu’ üzerine bir sunum yaptı. Orhan Akman da konuşmasını daha çok Almanya'daki somut deneyimleri ve kendi yaşantısı üzerinden anlattı. Sosyolog Fatma Coşkun ise emek göçü ve ırkçılık sorununu Kıbrıs'ta Kürt işçiler arasında yapılan bir araştırmanın sonuçları üzerinden değerlendirdi.

Kampın 3. gününün öğleden sonraki kısmında ise Latin Amerika ülkelerinden Genç İşçi Buluşması'na gelen Venezüella, Şili, Bolivya, Brezilya ve Arjantin'den mücadeleci işçiler katıldılar.

4. gün...

7 Haziran 2008 | Gönen

Genç

İşçi Buluşması'nın 4. gün programı ‘Endüstriyel Futbol’ başlıklı panelle sürdü.

Spor Eğitmeni ve Yazarı Özcan Bilir'in yöneticiliğini yaptığı panele konuşmacı olarak İtalyan futbol kulübü Forza Livorno Sözcüsü Mehmet Şafak Sarı, Radikal Gazetesi Spor Yazarı İbrahim Altınsay, ODTÜ Sosyoloji Bölümü Araştırma Görevlisi Berkay Aydın, yakın dönemde kapatma saldırısıyla karşı karşıya kalmış olan Özgür Gündem Gazetesi Spor Yazarı Doğan Durgun ve Galatasaraylı eski Futbolcu Metin Kurt konuşmacı olarak katıldılar.

Öğleden sonraki bölüm “Uluslararası örgütlenme deneyimleri” konulu panelle sürdü. Bu bölümde Rusya'dan buluşmaya katılan genç işçiler ülkelerinde yaşadıkları sorunlardan bahsettiler.

5. gün...

Kampın 5. günü ‘Mücadele deneyimleri ve örgütlenme olanakları’ başlıklı formula başladı. Forumda; Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, Sine-Sen Genel Sekreteri Ahmet Keskin ve Limter-İş Sendikası'ndan Mustafa Karaoğlu katıldılar.

Forumda katılan Tek Gıda-İş üyesi Yörsan işçileri ise direniş süreçlerini özetleyen konuşmalar yaptılar. Yörsan işçileri Yörsan ürünlerini tüketmeme çağrısını yinelediler.

Forumda son sözü Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde başlattıkları grevlerini sürdüren

Birleşik Metal-İş üyesi TEGA grevcileri aldı. Sincan'da başlattıkları grevin bir ilk olduğunu söyleyen işçiler sendikanın bölgeye girmesini engellemek için birleşen patronlara karşı işçilerin de dayanışmayı yükseltmeleri gerektiğini söylediler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

9 Haziran 2008 | Gönen

Barack Obama, seçim sürecini siyonizme destek ilanıyla başlattı...

Demokrat partinin başkan aday adaylarının çekişmeli geçen önseçim süreci sonuçlanırken, Barack Obama'nın başkan adaylığı kesinleşmiş sayılıyor. Son güne kadar seçim yarışından çekilmeyen Hillary Clinton ise, Obama'yı överek başkan yardımcılığına ısınma hareketlerine başladı bile. Tabi bu hazırlık demokrat partinin seçimleri kazanacağı varsayımına dayanıyor.

Seçim sürecini dış politika ile ilgili bir açıklamayla başlatan Barack Obama, bayan Clinton'u da yanına alarak daha ilk günde Yahudi lobisinin huzurunda sahne aldı. Amerikan-İsrail Halkla İlişkiler Komitesi'nin (AIPAC) yıllık konferansına Clinton ile katılan Obama, siyonizm hamilerinin önünde yaptığı konuşmada, önceki ABD başkanlarını gölgede bırakacak ölçüde ırkçı-siyonist devleti sahiplendi. İsrail'e "güçlü destek" veren Obama, İran'a karşı ise sert bir üslup kullandı. Böylece Obama, hem Tel Aviv'deki rejimin şeflerini hem AIPAC içinde yuvalanan İsrail hamisi İbrani kökenli kapitalistleri memnun etti. "*Kudüs İsrail'in başkenti olarak kalacak ve bölünmeyecek*" şeklinde konuşan Obama, siyonizmi savunma konusunda haydutbaşı Bush'u bile geride bırakacağını gösterdi.

Filistin halkının sorunlarını görmezden gelen, İran'a küstah bir üslupla saldıran Obama, siyonist devletin sadık hamisi olacağını teyit etmiş oldu. Nitekim Obama'nın ardından kürsüye çıkan Hillary Clinton da, lobi huzurunda yaptığı konuşmada Obama'nın "İsrail'in iyi dostu olacağını" söyledi.

Bilindiği gibi ABD'de ister cumhuriyetçi ister demokrat partili olsun sirk alanına inen tüm siyasetçi takımının öncelikle yahudi lobisinin desteğini almaya çalışmaları bir kuraldır. Başkanlık seçimlerinden galip çıkma olasılığı yüksek olan Obama da geleneğe uyarak ilk günden ırkçı-siyonizmin hamisi olacağını ilan etmiştir.

Bu konuda tüm ABD başkanlarının sicili bozuk olmakla birlikte, demokrat partili Bill Clinton "en İsrailci başkan" diye nitelendirilmektedir. Dolayısıyla Barack Obama'nın bazı çevrelerde şaşkınlık yarattığı söylenen uğursuz açıklaması sürpriz sayılmaz. Ancak Kudüs'ün tümünü siyonistlere "bahşetme" küstahlığında bulunan Obama işin ucunu fazla kaçırmış görünüyor... Zira emperyalist zorbarların noteri gibi çalışan Birleşmiş Milletler bile İsrail'in 1967'de işgal ettiği kentin tümünün siyonistler tarafından ilhak edilmesini yasadışı buluyor.

Demokrat partili başkan adayının konuşmasını değerlendiren Arap Birliği'nin eski İngiltere Temsilcisi Geyt Aymanazi, Obama'nın, resmi Amerikan çizgisinden bile geriye doğru bir sapmaya işaret ettiğini vurguladı.

"Bu her Amerikalı adayın sergilemek zorunda kaldığı değişmez bir tavrı: Siyasetçilerin İsrail lobisinin önünde kendilerini küçük düşürmesi neredeyse bir gelenek" şeklinde konuşan Aymanazi, Amerika'nın Ortadoğu'daki etkinliğinin giderek azaldığını vurguladı. Aymanazi, Ortadoğu halkları nezdinde ABD'nin prestijinin yerlerde sürünmesini ise, Bush liderliğindeki savaş çetesinin halkları hedef alan politikalarına bağlıyor.

Görünen o ki, Obama'nın başkan olması, ABD'nin ezilen halklara karşı güttüğü düşmanca politikada bir değişiklik yaratmayacak. Bu da ezilen halkların emekçi katmanlarının emperyalizme karşı direniş dışında bir çıkış yollarının olmadığına birkez daha kanıtlanmasıdır.

Diplomatik çözüm arayışı mı, saldırı hazırlığı mı?

Filistin halkını hedef alan kanlı saldırıları sürdürmekle birlikte, son haftalarda İsrail rejiminin diplomatik girişimlerine tanık olmaktayız. Suriye yönetimi, Lübnan, Hizbullah ve Hamas'la diyalog geliştiren siyonist rejim, bölgede biriken sorunların diplomatik görüşmelerle çözülmesi için uğraş veren bir görüntü sergileme çabası içindedir.

İsrail devletinin kuruluşundan bu yana tam bir savaş aygıtı mantığıyla çalıştığı bilinmektedir. Savaşlar, kitlesel kıyımlar, işgaller, ilhaklar, fiili toprak gaspları... Bu devletin alamet-i farikası olmuştur. Bush liderliğindeki neo-faşist çete tarafından özel şekilde desteklenen İsrail, savaş kundakçılarının halklara karşı işlediği ağır suçların da dolaysız ortağıdır.

Hal böyleyken bu azgın militarist devletin şeflerinin "diplomatik çözüm" arayışına giren bir görüntü sergilemeleri dikkat çekicidir.

Türkiye'nin arabuluculuğu ile Suriye'yle diyaloga giren siyonist rejim, Golan Tepeleri'nin iade edilmesinden söz ederken, Mısır aracılığıyla Hamas'la ateşkes görüşmelerine devam ediyor. Hizbullah'la yapılan esir değişimi ise, tabloyu tamamlamaktadır. Bunların yanı sıra İsrail devleti, gerici Mısır rejimine stratejik alanda diyalog önererek, Arap ülkeleriyle ilişkilerini pekiştirme eğiliminde olduğu izlenimini güçlendirme eğilimindedir.

Hal böyleyken İsrail devleti ile Filistin, Suriye ve Lübnan arasında iğreti çözümlerle ortadan kaldırılmayacak derinlikte sorunlar mevcuttur. Zira bu sorunlar, emperyalist/siyonist güçlerin bölgeye dönük planları ile halkların çıkarları arasındaki zıtlıktan kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla gerçek çözüm, bölge halklarının çıkarlarını temel alan düzenlemeler anlamına gelir ki, bunu ne siyonist İsrail ne emperyalist Amerikan rejimi ister. Buna rağmen iğreti, yani geçici çözümler gündeme gelebilir.

İsrail'in diplomatik girişimleri, savaş kundakçılarının "İran'a karşı Arap ekseni" oluşturma planıyla uyum içindedir. Arap ülkeleriyle İran'ı karşı karşıya getirmeye endeksli olan bu uğursuz planı başlatmak için bizzat haydutbaşı Bush'un girişimleri olmuş, ancak İran'la savaşılmaya hevesli olmayan Arap rejimleri Bush'un beklentilerini boşa düşürmüşlerdi. İsrail'in son girişimini ABD'nin onay ve desteğinden bağımsız düşünmek olası olmadığına göre, bunu Arap dünyasını iğreti ve geçici tavizlerle İran'dan uzaklaştırma çabası olarak yorumlamak mümkün. Bu yönüyle İsrail'in yönelimi, Bush'un girişiminin devamı gibi gözükmektedir.

Emperyalist/siyonist güçlerin Arap dünyasıyla işbirliğini pekiştirme girişimlerini, her durumda İran'ı kuşatma ya da bu ülkeye karşı olası bir askeri saldırının ortamını hazırlama çabası olarak değerlendirmek gerek. Washington ve Tel Aviv'den yansıyan bir takım gelişmeler de bu kanıyı güçlendirmektedir. Nitekim İsrail'li bir bakanın son günlerde konuyla ilgili verdiği bir demeç, diplomatik görüşmeler ile İran'a saldırının aynı planı tamamlayan parçaları olduğunu göstermektedir.

Eski savunma bakanı ve halen Ehud Olmert hükümetinin ulaştırma bakanı olan Şaul Mofaz, siyonist Yediot Ahronot gazetesine verdiği demeçte, "İran'ın nükleer tesislerine yapılacak bir İsrail saldırısının kaçınılmaz görüldüğünü" söyledi.

İran'a karşı yaptırımların etkili olmadığını iddia eden siyonist bakan, "Nükleer silah geliştirme programına devam ederse, İran'a saldırırız" tehdidini savurdu.

Tel Aviv'den belli aralıklarla bu tür küstahça tehditlerin savurulması adettendir. Ancak diplomatik girişimlerin devam ettiği günlerde yapılan bu açıklama, siyonist rejimle onu himaye eden emperyalist zorbarların sorunu çözme gibi bir dertlerinin olmadığını somut göstergesi olmuştur.

Belirtmek gerekir ki, nükleer silahların bölge halklarının geleceğini tehdit ettiği bir gerçektir. Ancak bu silahlar, İran'ın 15-20 yıl içinde imal etme olasılığı olan bombalar değil, İsrail savaş makinesinin depolarında stoklanan yüzlerce nükleer bombadır.

Eski ABD başkanı Carter'ın, İsrail'de 150 atom bombasının bulunduğunu açıkladığı günlerde İran'a saldırmaktan söz edenler, bölge halklarının geleceğini tehdit etmektedir. Bu durumda bölge halklarının nükleer silah tehdidini ortadan kaldırabilmesi, ancak İsrail'deki nükleer bombaların imha edilmesini sağlamakla mümkün olabilir. Bölge halklarının geleceği açısından bu uğurda mücadele etmek ise önemli bir güncel görevdir.

BİR-KAR'ın kampanya çalışmalarından...

İsviçre BİR-KAR yeni bir kampanyaya hazırlanıyor...

İsviçre BİR-KAR olarak 1 Haziran'da referanduma sunulan sağlık sigortaları ve yabancılar yasasına karşı bir ay boyunca kampanya yürüttük. Haziran'ın ilk haftasından itibaren de yeni bir kampanyanın hazırlıklarına başladık.

7 Haziran'da İsviçre ve Avusturya'da oynanacak olan Avrupa Futbol Şampiyonası vesilesiyle yürüteceğimiz çalışmanın ilk hazırlıklarını tamamladık. Bu amaçla “2008 Avrupa Futbol Şampiyonası egemenlerin elinde kirli bir araç işlevi görüyor... Kadın ticareti insanlık suçudur, Kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesini yükseltelim” başlıklı bildirimizi Türkçe, Almanca ve Fransızca olmak üzere üç ayrı dilde hazırladık ve basımına başladık. Yine Almanca ve Fransızca afiş hazırladık.

BİR-KAR / İsviçre

Duisburg'da kampanya çalışması...

İşsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadele kampanyasını Duisburg'da da başlattık. 7 Haziran'da yapılan Dersim Festivali'nin yapılacağı park ve çevresinde yaygın afiş yaptık. Bir-Kar'ın konuya ilişkin Almanca ve Türkçe çıkardığı bültenimizi dağıttık.

BİR-KAR / Duisburg

Essen: “Kampanyamız büyüyerek sürüyor...”

Kampanya çalışmalarımıza gerçekleştirdiğimiz iç eğitim ile başladık. Ardından kampanyamızın hedef kitlesi ve yoğunlaşılacak alanlar tespit edildi. İlk adım olarak yabancıların yoğun olarak geldiği pazarlarda bildiri dağıtımı yapıldı ve bu çalışmanın sürekli hale getirilmesine karar verildi.

Ardından her şehirde MLPD tarafından yapılan Pazartesi gösterilerinde BİR-KAR afişlerinden hazırlanan boyun panolarıyla bildiri dağıtımı yapıldı.

Kampanya faaliyetleri kapsamında ev ziyaretlerine de özel bir önem veriyoruz. Materyallerimizi yaygın biçimde kullanıyoruz. Türkiyeli marketlerin önlerine, fabrika girişlerine, üniversite ve okulların çevresine yaygın afiş yapıyoruz.

Şehrimizde ve Duisburg kentinde 7 Haziran'da yapılan ekinlik alanlarını bir gün önceden yaygın bir şekilde afişlerimizle donattık ve her iki etkinlikte de hem kampanyamızın malzemelerini, hem de parti imzalı pullarımızı etkin bir şekilde kullandık.

9 Haziran'da şehir merkezinde yapılan pazartesi gösterisine daha geniş bir çevre ilişkisiyle katıldık. Kampanyamızın tanıtım metni kürsüden okundu.

İçerik olarak tok ve güçlü olan metin ilgiyle dinlendi.

Devam eden bülten dağıtımlarımızı daha da yaygınlaştırmayı hedefliyoruz.

BİR-KAR/Essen

Köln'de kampanya

faaliyetlerinden...

7 Haziran'da Allerwelthaus adlı ilerici bir kurumun organize ettiği sokak festivaline katıldık, bültenimizi dağıttık.

9 Haziran'da ise, MLPD'nin organize ettiği, ünlü Dom kilisesi önündeki Montags demo-Pazartesi gösterisine katıldık. Açık mikrofon yönteminin uygulandığı gösteride, bu olanaktan yararlanarak açıklamamızı okuduk. Gösteride “İşsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadeleye!”, “Yeni sağlık reformu iptal edilsin!” ve “Herkes parasız eğitim hakkı!” yazılı dövizlerimizi taşıdık.

BİR-KAR/Köln

Dünya'dan kısa kısa...

Güney Kore'ye ihraç edilen Amerikan malları protesto edildi!

6 Haziran'da Güney Kore'nin başkenti Seul'de Amerika'dan ihraç edilen et mamüllerine karşı son yıllarda yapılan en büyük protesto eylemi gerçekleşti. Eyleme yüzbinlerce kişi katıldı. Yürüyüş devlet tarafından yasaklanmasına rağmen, insanlar bu yasağı hiçe sayarak sokağa çıktılar. Katılımcıların ağırlıkla gençler olduğu gözlemlendi.

Amerika'da 1993'te ortaya çıkan deli dana vakalarıyla birlikte Güney Kore'de uygulanan Amerikan eti alımı (ithalatı) yasağı bugüne kadar devam etmişti.

Polonya'da grev...

Polonya'da 5 bin ile 14 bin postane çalışanı 2 Haziran'da greve çıktı. Sendika ile işveren arasında süren görüşmelerde anlaşmaya varılamadı. Sendika çalışanların ücretlerine 250 dolar zam talep ediyor.

Hollanda'da coşkulu grev...

Belediye otobüs şoförlerinin grevi sürüyor. Petrol fiyatlarının artması ve buna bağlı olarak mazot fiyatının yükselmesi otomotiv ve taşımacılık sektörünü olumsuz etkilemişti.

Otobüs şoförleri de bu durumdan olumsuz etkilenenler arasında ilk sıralarda bulunuyor. Olumsuz çalışma şartlarına mola saatlerinin gaspı ve çalışma saatlerinin uzatılması eklenince şoförlerin sabrı taşmış oldu.

Genelde otobüs şoförlerinin örgütlü olduğu FNV Bondgenoten Sendikası'nın toplu sözleşme görüşmelerinde %3,5 zam talebini hükümet ve işveren kanadı kabul etmedi. Talebin kabul edilmemesine işçiler anında sert bir tepki ile cevap verdiler ve grev kararı aldılar. Grev ülke genelinde % 60 ile 80 arasında katılımı sürüyor. Onbinlerce şoför greve devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Hollanda

GM dört işyerini kapatacak

Dünyanın en büyük otomobil tekeli olan General

Frankfurt'ta kampanya

sürüyor...

İlk olarak Russelsheim'de afiş çalışması olarak başlayan kampanyamız, sonraki günlerde farklı araçlarla devam etti. Frankfurt'ta çeşitli devrimci, ilerici kurumların yanısıra bazı kahvelere gidilerek kampanyamızın afişleri asıldı, bültenlerimiz bırakıldı, kampanyanın tanıtımı yapıldı.

9 Haziran günü ise MLPD'nin her hafta Pazartesi günü düzenlediği Montags-demo gösterisindeki yerimizi aldık, kampanya bültenimizi dağıttık.

BİR-KAR/Frankfurt

Motors, Kuzey Amerika'da dört işyerini kapatacağını açıkladı. GM yaptığı açıklamada bu işyerlerinde çok benzin yakan “pickups”ların üretildiği ve alıcı bulunamadığından kaynaklı üretimin durdurulduğunu gerekçe gösterdi. Bunun üzerine Oshawa'da ve Kanada'da sendikacılar General Motors'un merkezini işgal ettiler.

Çek Cumhuriyeti'nde 130 bin öğretmen grevde...

Çek Cumhuriyeti'nde 130 bin öğretmen ve eğitimci 9 Haziran günü bir günlük grev gerçekleştirdi. Yuvalar ve okulların yarısından fazlası grev günü kapalı kaldı.

Sendikalar hükümetin eğitime ek olarak 122 Milyon Euro bütçe aktarmasını talep ediyorlar.

Öğretmen ve eğitimci ise enflasyon sebebiyle düşen gelirlerinin yükseltmesini istiyorlar.

İspanya'da kamyon ve tır şoförleri grevde...

8 Haziran Pazar günü İspanya'da 90 bin kamyon ve tır şoförü mazot fiyatlarının pahalılığına karşı greve gittiler. Birçok şoför küçük taşıma firmaları için çalışmakta ve mazot fiyatının yükselmesinden dolayı küçük firmaların çalışma koşulları zora girmiş durumda. Şoförlerin grevi İspanya hükümetinin bu konuda atacağı adımlara ve bir çözüm bulunana kadar süresiz bir şekilde devam edecek.

Silahlanmada yeni rekor...

Stokholm'da Spri'nin (Stokholm Enternasyonal Araştırma Kurumu) senelik olarak açıkladığı raporda 2007 yılında 1,34 milyar doların (860 milyar €) silahlanmaya yatırıldığını açıkladı. Diğer senelere oranla yaklaşık %6'lık bir artışın olduğu tespit edildi.

Amerikan Birleşik Devletleri 547 milyar dolar silahlanmaya ayırdı. Bu rakam İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana en yüksek rakam olarak gösteriliyor. 2001'den beri silahlanmada %59'luk bir artış söz konusu.

BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ile genç işçilerin örgütlenmesi ve “Dünya Genç İşçi Buluşması” üzerine konuştuk...

“Genç işçilerin eğitimi mücadele için önemli!”

- ‘80 sonrasında dünya genelinde sermaye sınıfının gelişen gittikçe artan saldırıları yaşandı. Uygulanan neoliberal politikalarla karşı bir mücadele de sergilendi. Bu süreçte işçi sınıfının genç unsurları önemli bir rol oynadı. Genç işçilerin sınıf mücadelesi içerisindeki toplumsal rolü hakkında ne düşünüyorsunuz?

Dünyadaki küresel politikalarla uygun olarak Türkiye’de de ‘80’li yıllardan sonra toplumsal dönüşüm hareketi başlatıldı. ‘60’lı yıllarda ‘68 kuşağının ortaya koyduğu ve ‘80’li yıllara uzanan dönemde dünyadaki politik tablo içerisinde ve sınıf mücadelesi açısından çok farklı bir duruş vardı. ‘80’li yıllardan sonra sermayenin dünya üzerindeki hegemonyasının ağır basması nedeniyle bir dönüşüm süreci içerisine girildi. Bu küreselleşme süreci çok kısa süre içerisinde geniş alanları etkilemeye başladı. Çok uluslu şirketlerin önemli ölçüde güçlenmesi hatta tek tek şirketlerin ülkelerin gayrisafi milli hasılasından büyük ölçeklerde sermaye birikimine sahip olmaları ve dünyada da özellikle kimi ülkelerdeki enerji kaynakları ve bakır alanların ele geçirilmesinin ardından çok hızlı bir şekilde küresel sermayenin çokuluslu şirketler vasıtasıyla dünya üzerindeki örgütlenmesi 1980-1990 yılları arasında tamamlandı. Bu süreç içinde ülkelerdeki politikalar küresel politikalarla göre belirlenmeye başladı. Ülkelerde çeşitli askeri diktatörlükler veya ekonomik politik değişimler ortaya konuldu. Bu politikalardan da ülkeler gelişme düzeyine göre önemli ölçüde etkilendiler. Özellikle Türkiye gibi az gelişmiş veya gelişmekte olan ülkeler içerisinde bu etkilenme daha fazla oldu...

- Somut deneyimlerin de ışığında genel olarak sendikal cepheden, özel olarak da metal sektörü üzerinden bakmak gerekirse bu tablodan nasıl bir genç işçi tipolojisi gözüküyor? Genç işçiler bu tabloda nerede duruyor?

Sadece genç işçiler açısından değil Türkiye’de yeni yetişen toplum açısından (öğrenci gençlik, işçi gençlik için de aynı şey söz konusu) tamamen yeni bir gençlik üretilmeye çalışıldı. Tabii ki bu politikalar bilinç düzeyinden ve yaşadıkları süreçten kaynaklı genç işçilerde kendisini daha fazla hissettirdi. İşçiler içerisinde tamamen köretilmiş bir genç işçi topluluğu oluşturulmak istendi. Bunun en büyük nedenleri; tamamen sermayeye biat eden anlayışın işyerlerinde olması, görsel ve yazılı medyanın sermayenin elinde olacak bir şekilde örgütlü topluma ve sendikalara yönelik propagandalarını çok iyi bir biçimde yapmış olması, gençlik kesimlerinin bu propagandalardan ciddi bir şekilde etkilenmiş olmasıdır. 1 Mayıs’ı “terör günü” olarak görmesi, örgütlenmeyi “terörist bir örgütlenme”, sendikaları yasadışı görmesi veya işverene yanaşarak işyerinde daha uzun süre kalacağı düşüncesinin işyerlerine hakim olması vb. politikalardan etkilenmesinin sonucudur.

İşçi sendikalarının mücadeleciler işçileri kanalına toplaması uzun vadeye yayıldı. Sendikal hareket işyerlerinde varlığını tamamen işverenlerle işbirliği içerisinde hissettirdi. Bu da genel olarak toplumda ve işçilerde sendikalara karşı önemli ölçüde bir güvensizlik yarattı. Böylelikle de genç işçiler 12 Eylül politikalarına uygun olarak sendikalardan ve politikadan uzaklaşan, bireysel kurtuluş arayan ve fabrikalarda işverene yaşanan bir tablo ortaya çıkardı.

Bu, sektörel bazda da farklılıklar gösteriyordu. Bir

metal sektörü, tekstil sektörü veya diğer sektörler arasında da sendikalara ve örgütlü yapıya bakış açısında değişiklikler var. Tarihsel konumu itibarıyla metal işkolu sendikal hareketin lokomotif. Bundan dolayı bu süreçten etkilenmesi biraz daha az oldu. Bir tekstil, inşaat, hizmet sektörüne göre çok daha az etkilenme yaşadı. O anlamda da 12 Eylül’den sonraki süreçte yine mücadelenin en önünde metal işçileri olmuştur. 12 Eylül sonrası ilk grev Netaş direnişi olmuştur. Daha sonraki dönemlerde metal sektöründeki örgütlülüğün daha gelişkin ve bilinçli bir işçi düzeyine sahip olması genç işçileri biraz daha sürükleyici bir pozisyona soktu.

Buradaki genç işçi profiline baktığımız zaman Türkiye’de metal sanayi en fazla işçi sirkülasyonunun olduğu sektörlerden birisidir. Ekonominin ve ihracatın sürekli büyümesine paralel olarak işletmelerin iş yükünün artmasıyla birlikte önemli derecede genç işçi fabrikalara girdi. Eski arkadaşlarımızın da emekli olmasıyla birlikte şu anda fabrikalarda 30 yaş altı işçi çalıştıran fabrika sayısı bir hayli artmış durumda. Bu da onlara yönelik politikaların biraz daha belirgin bir biçimde sendikaların önüne koymasını gerektiriyor. Bu anlamda biz son 10 yıl içinde sendikamızda işçi eğitimleri konusunda önemli ölçüde yeni perspektifler ortaya koymaya çalışıyoruz.

- Özellikle ‘80 darbesiyle öncü işçi kuşağının biçildiği, kesilip atıldığı bir süreç yaşadı Türkiye işçi hareketi. Genç işçilerin örgütlenmesi ve mücadelede daha fazla yer tutması çok daha önemli bir hale geldi. Sendikalar bu alana dönük ne gibi politikalar izlemeli? Neler yapmalı?

Bu alana dönük özel politikalar belirlemek gerekir. Çünkü toplumsal muhalefet çok önemli ölçüde zayıflamış durumda. Genç işçilerin etkilenmeleri farklı yerlerden ortaya çıkmaya başladı. Bunun önünü kesmek için yeni politikaları kendi bünyenizde tartışmanız ve ortaya koymanız gerekiyor. Kendi içimizde biz bunları uzun süre tartıştık. Yeni işçi modeline göre nasıl eğitimler verilebilir ve fabrikalarda, işyerlerinde uygulanabilir? Bu anlamda da 10 yıl öncesinde genç işçilere yönelik eğitim seminerlerimiz başlatıldı.

Yeni nesil bir takım teknolojik aletleri çok iyi kullanabilen ve başka alanlarda tartışma yeteneklerini çok iyi edinebilmiş bir nesil. Eğer bu nesil gerçekten yetiştirilebilirse, istediğiniz doğrultuda, sınıf mücadelesi ve sendikal hareket içerisinde temel ölçüde yönlendirilebilirse, eğitilebilirse, gelecekle ilgili çok iyi bir potansiyeli de sendikalar yakalamış olur.

- Dünya çapındaki bu dalganın işçi sınıfının sorunlarını uluslararası planda da ortaklaştırdığını söyledik. Sürekli enternasyonal dayanışmanın önemine vurgular yapılır. Ancak bu dayanışmayı mücadele içerisinde ete kemiğe büründürmek ihtiyacı kendisini bugün çok daha fazla hissettiriyor. Bugün bu alana dair ne gibi politikalar geliştirilebilir? Sizin bu konudaki somut deneyimleriniz neler oldu ve ileriye dönük öngörüleriniz neler?

Dünyadaki ülkeler artık birbirinden farklı politikalar uygulamıyorlar. Dünya öyle bir hale geldi ki, dünyanın bir ucundaki ortaya çıkan gelişme aynı anda başka bir ucunda haber kaynağı olabiliyor. Bu anlamda etkileşim de çok daha fazla. Yani, bilişim sektörünün bu kadar hızlı bir şekilde büyümesi ve insanları etkileme süreci içine girmesi, her türlü

sorunun herkes tarafından bilinmesini ve yine herkes tarafından aynı ölçekte de etkilenmesini de ortaya çıkartıyor. Tabii aynı ölçekte diyerek bilgilendirme düzeyinin ve enformasyon şeklinin aynı anda yükselmesi açısından söylüyorum. Ama yapısal etkileri çok daha farklı oluyor. Almanya’nın küresel süreçten etkilenmesiyle bir Suriye’nin veya Mısır’ın etkilenmesi çok daha farklı olur. Ülkelerin gelişmişlik düzeyi etkilenme sürecini veya nedenlerini farklılaştırıyor.

Türkiye işçilerin çok yüksek kazanımları ve büyük hakları olan bir ülke değil. Ama var olan haklar bile yavaş yavaş elinden alınmaya başlayınca toplumda bir rahatsızlık oluşmaya başladı. Yani buna karşı neler yapılabilir gibi bir tartışmanın ortaya çıktığını görüyoruz. Son 5-6 yıldır özellikle bu sosyal güvenlikle birlikte 1999-2000’den sonraki süreçte biraz daha belirgin bir şekilde emekçiler üzerinde kendini hissettirmeye başladı. Sosyal güvenlikle birlikte toplumda haklarına sahip çıkma duygusu da gelişti. Ama çok fazla değil. Az geliştiği için refleks de az oluyor. Dünyadaki gelişmeler, küresel politikalar her ülkeyi etkiliyor ama aynı refleksle etkilemiyor. Ülkelerdeki reflekslerin ortaya çıkma biçimine göre, küresel sermaye yeni politikalar belirliyor.

Her ne kadar sendikalar kimi sosyal demokrat hükümetlerle içiçe girmiş bir komisyonda olmuş olsalar bile, aşağıdan işçiler zorladığı için sendikalar da bir takım uygulamalar veya direnişler yapmak zorunda kalıyor ya da kimi farklı politikalar güçlenmeye başlıyor.

Bugün lastik fabrikaları grevde. Şimdi bu Lastik fabrikaları senelerce hep Türkiye’deki sendikayı tehdit ederek varlığını sürdürmeye çalışmıştır. “Siz fazla isterseniz, ben giderim başka yerden alırım” tehditleriyle grevi erteliyor ya da sermaye kaçmasını diye kendileri gerekçe buluyorlar. Sermaye de kendini toplu sözleşme de rahatlatmak için bu tür tehditleri kullanıyor. Eğer biz işçiler olarak böyle bir çatışmanın içerisinde girdiğimiz taktirde bizden daha geri ülkeler veya bizden sonra sermayenin taşınacağı ülkeler de bizim gibi düşünecektir. Ve dünyadaki o enternasyonalist işbirliği hiçbir zaman kendisini hissettirmeyecektir. Şu anda dünyada artık tek bir muhalefet kaldı bize göre. O da toplumsal muhalefettir...

Kızıl Bayrak / İstanbul

(Gazete için kısaltılmıştır, röportajın tamamına kizilbayrak.net’ten ulaşabilirsiniz...)

Bir kez daha “Türkiye’de Kürt sorununa barışçıl çözüm çağrısı” üzerine

M. Can Yüce

Bilindiği gibi, Le Monde ve International Herald Tribune gazetelerinde, altında DTP’li milletvekilleri, belediye başkanları, gazeteci, siyasetçi ve Avrupa’dan değişik mesleklerden 1000 kişinin imzası olan “Türkiye’de Kürt Sorununa Barışçıl Çözüm Çağrısı” başlıklı bir bildiri yayınlanmış ve kimi tartışmalara konu olmuştu. Biz de bu konudaki görüşlerimizi kısa bir yazıda dile getirmiştik. Bu konu üzerinde biraz daha durmakta yarar var.

Öncelikle vurgulamak gerekir ki, anılan “çağrı” “hayırlı bir işe” vesile olmuştur. Laf düzeyinde radikal geçinenler, Kürtler’in ulus olarak kendi kaderini belirleme hakkını savunduğunu iddia eden grup, çevre ve kişiler, bu iddialarında samimi olmadıklarını göstermiş, İmralı cephesinde saf tutmakta bir sakınca görmemişlerdir...

Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkı ilkesini esas alma iddiasıyla siyaset sahnesine giriş yapan Tev-Kurd çevresini oluşturan grup ve kişiler de anılan çağrıyı imzalamışlardır. Gerçi burada bireysel tutum ve imzalar söz konusudur. Öyle de olsa bu, bir eğilimi ve siyaset yapma anlayışını, Kürdistan sorununu çözme eğilimini netleştirmesi bakımından önemlidir.

Anılan çağrıyı imzalayan eğilimleri toplu olarak değerlendirdiğimizde şu sorunun yanıtını ortaya koymanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Kuzey Kürdistan’da anılan çağrıyı imzalamayan, buna karşı net tavır alan hangi eğilim, anlayış ve hareketler var? Devrimci, düzeni cepheden karşılayan, emekçi sınıfları esas alan sosyalist eğilim ve duruşların dışında kimsenin olmadığı bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bu nedenle anılan çağrı ayrıştırıcı ve netleştirici bir rol oynamış ve “hayırlı bir iş görmüş” diyoruz! Tartışma konusu olan çağrı, Kürdistan’da reformist, teslimiyetçi, düzen sınırları içinde siyaset yapmayı esas alan eğilimleri ortak bir “cephede” buluşturmuş, bu anlamda bir tür “Turnusol kağıdı” işlevini görmüştür.

Bir yanda sömürgeci devlet sınırlarını tartışma dışı tutan, ileri sürülen talepleri düzen ve devlet sınırlarını zorlamayan, tersine kabul eden bir anlayışı temel alacak; ama öte yandan ileri sürülen taleplerden bazılarının Kürtler’in yararına olduğunu açıklamaya, kanıtlamaya çalışacak! Dahası İmralı cephesinden imzacıların olmasını “kendi çizgilerine bir yönelim” olarak görüp bunu “olumlu bir gelişme” olarak yorumlayacak! Buna, en yumuşak yorumla, kendi kendini kandırma denilir! Başka bir ifadeyle bu, düzen ve devlete yamanma anlayışını meşrulaştırma girişimi değilse nedir?

Oysa sömürgeci devlet sınırlarını tartışma dışı tuttuğunuzda demokrasi, Kürt sorununun çözümünü, sıradan kırıntılar sorununa indirgemekten başka bir şey yapmış olmazsınız! Kaldı ki, talepler çitasını en alt sınıra indirgememenin de bir şey kazandırmadığı sayısız kez tekrarlanan bir olgudur. İstedığınız kadar dileklerde bulunun, dilekçeler verin, ilanlar yayınlayın sizi ciddiye alan olur mu? Politik bir taraf veya muhatap olarak ciddiye alınmayacağı çok açık olmasına rağmen bu girişimlerin hepten anlamsız olmadığı da bilinmektedir.

Bu tür girişimlerin Kürt halkının bilinci, mücadele ruhu ve gelecek ufku üzerinde olumsuz etkileri vardır;

aşındırıcı, saptırıcı ve çarpıtıcı rolü vardır. Zaten bu konuyu önemseyip üzerinde durmamızın temel nedeni budur!

Yine biliniyor ki, politik olarak ciddiye alınmanın, bir taraf olarak kabul edilmenin yolu her açıdan güç olmaktan geçer... Yoksa gazetelere ilan vermekle değil... Güç olmanın ilk koşulu ise, hiç kuşkusuz, net ve açık siyasal programa sahip olmaktır; bu programı her koşul altında savunma kararlılığı ve gücünü ortaya koyma iradesi göstermektir!

İmralı Partisi KCK/PKK’nin belli bir gücü var, ama azami politik programını teslimiyet, yani düzen ve devlet tarafından kabul edilme anlayışı üzerine kurduğu için bu güç politik bir güç olarak kabul görmüyor, ciddiye alınmıyor. Çünkü ortada Kürt halkının çıkarlarını esas alan bir politik program ve stratejiye dayalı bir iradede yoksundur!

Bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik ilkelerine dayalı bir siyasal program olmadı mı, ortaya temel hedef olarak da düzen sınırları içinde “egemenler tarafından kabul edilebilir” bir çerçeveye çıkıldı mı, kuşkusuz, bunun çözüm adresi de yine egemenlerin kendisi olacaktır. İmzacıların hesabı basittir: “Biz bir taraf, bir muhatap olarak çıkalım. Bunu bir çağrı ile kamuoyuna deklare edelim. AB ve ABD buna kayıtsız kalamaz, onların aradığı makul ve kabul edilebilir bir muhataptır. Biz de bunun yanıtıyız. Böylece sorun çözüm sürecine girer.” İşte bu girişimin politik özü budur!

Elbette “bizim” 1000 imzacı, kendilerini kandırıyorlar. Açık çağrı yaptıkları ABD ve AB kendilerini ne muhatap alır, ne de ciddiye alır. ABD ve AB’nin Kuzey Kürdistan politikası esas olarak TC’nin çizgisiyle örtüşmektedir. Genel Ortadoğu politikaları bağlamında aralarında belli çelişkiler olmakla ve kimi durumlarda bu büyüme eğiliminde olmakla birlikte geline nokta durum budur!

Kaldı ki ABD ve AB, hiçbir bölgede ve ülkede özgürlük ve demokrasiden yana olmamış, tersine her

İmralı Partisi KCK/PKK’nin belli bir gücü var, ama azami politik programını teslimiyet, yani düzen ve devlet tarafından kabul edilme anlayışı üzerine kurduğu için bu güç politik bir güç olarak kabul görmüyor, ciddiye alınmıyor. Çünkü ortada Kürt halkının çıkarlarını esas alan bir politik program ve stratejiye dayalı bir iradede yoksundur!

alana egemenlik, sömürgecilik ve hegemonya için gitmişlerdir; bu, onların politik özlerini anlatmaktadır. Balkanlarda, Irak ve Güney Kürdistan’daki varlıkları da bunu kanıtlamaktadır. Güneyde belli bir devletleşme doğrultusunda bir gelişme varsa bu, ABD’nin özgürlük politikasının değil, egemenlik politikasının ortaya çıkardığı kimi nesnel olanak ve fırsatlardan dolayıdır. Gerçeklik budur, bunun dışında emperyalist devletleri halkımıza “özgürlük yanlısı”, “özgürlük getirici güç” olarak göstermek gerçeklerle alay etmek, halkımızın özgürlük bilincini köreltmekten başka bir şey değildir!

Kısacası, Kürdistan’da devrimci yurtsever ve devrimci sosyalist eğilim ve hareketlerin dışındaki hareket ve eğilimlerin yönü, “Türkiye’de Kürt Sorununa Barışçıl Çözüm Çağrısı” adlı girişimin de bir kez daha ortaya çıkardığı gibi, sömürgeci ve emperyalist düzene doğrudur. Bunun da kölelik ve sömürgeci yaşamdan başka bir şey getirmediği, bundan sonra da getirmeyeceği çok açıktır.

Bu, devrimci yurtsever ve sosyalist hareketin Kürdistan için yaşamsal önemine bir kez daha işaret etmektedir. Bu, aynı zamanda devrimci sosyalistlerin tarihsel sorumluluklarını da bir kez daha hatırlatmaktadır... Hem de çok güçlü bir biçimde...

10 Haziran 2008

Bültenlerde 15-16 Haziran coşkusu!

1 Mayıs'ın ardından sınıf hareketinde yaşanan durağanlık 15-16 Haziran direnişinin coşkusu ve yeni gelen grev-direnış haberleri ile yerini yeni bir hareketlenmeye bıraktı. Bu süreçte üzerlerine düşen rolün farkında olan sınıf devrimcileri de kendi cephelerinden mücadele ateşini harlamak için farklı farklı araçlarla işçi ve emekçilere seslenmeyi, çalışmalarını derinleştirmeyi sürdürüyorlar.

Sınıf çalışmasının önemli araçlarından olan yerel bültenlerin Haziran sayıları yine dünya ve Türkiye'nin temel gündemleri, havzaların yerel gündemleri ve özel olarak 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişisi gündemli olarak çıktılar. **Tersane İşçisinin Sesi ROTA, Adana Sanayi İşçileri Bülteni, OSB-İMES İşçileri Bülteni, Çiğli İşçi Bülteni, Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni, GOP İşçi Bülteni**'nin Haziran sayıları ağırlıklı olarak büyük direnişin 38. yılı coşkusu taşıyor. Bültenlerde 15-16 Haziran'ın tarihsel boyutunun da ötesinde hala güncelliğini koruduğu ve işçilere kurtuluşun biricik yolunu gösterdiği vurgulanıyor.

Çiğli İşçi Bülteni'nin Haziran sayısında öne çıkan iki gündem 15-16 Haziran direnişisi ve Çiğli İşçi Kurultayı. Bülten ön kapağından işçi ve emekçileri "15-16 Haziran direnişisi ruhuyla sermayenin saldırılarına karşı duralım! Emeliğimize, onurumuza, geleceğimize sahip çıkalım!" şiarıyla mücadeleye çağırıyor. Büyük direnişeye dair iç sayfalarda da çeşitli yazılar bulunuyor.

Bülten'de 11 Mayıs'ta gerçekleştirilen 3. Çiğli İşçi Kurultayı'na da özel bir yer ayrılmış. Kurultayın haberi, sonuç bildirgesi ve katılan işçilerin gözlemlerine yer verilmiş. Bülten'in arka kapağında ise Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nin 6. Kuruluş Şenliği'nin çağrısı yer alıyor.

Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni'nin Haziran sayısı da ağırlıklı olarak Büyükçekmece 2. İşçi Kurultayı'na ayrılmış. İşçilere ön kapaktan kurultayın çağrısı taşınıyor. Kurultay sonuç bildirgesine de bülte de yer verilmiş. Kurultayı'nın önüne koyduğu hedeflerden olan Yerel İşçi Platformları ve sendikal örgütlenmeler konusunda da bülte de yazılar yer alıyor. Büyükçekmece'de bulunan Fıratpen ve Yıldız Kalıp fabrikaları hakkında yazılarda bültenin yazıları arasında.

Bülte de 15-16 Haziran direnişinin tarihsel ve güncel boyutlarını işleyen bir yazı da yer alıyor. Arka

kapak ise devrimci sanatçılar Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Orhan Kemal'e ayrılmış.

GOP İşçi Bülteni de kapak yazısıyla işçi ve emekçileri 15-16 Haziran direnişisi ruhuyla mücadeleye çağırıyor. GOP İşçi Platformu'nun 1 Mayıs gözlemlerine de yer verilen bülte de ağırlıklı olarak Gaziosmanpaşa'daki fabrikalara ve faaliyetlere dair haberler yer alıyor. Orta sayfada ise cam fabrikalarında çalışan işçilerin yaşadıkları sorunlar ve örgütlenmenin zorlukları değerlendiriliyor. Bülte de ülke ve sınıf gündemine dair de pek çok yazı bulunuyor.

OSB-İMES İşçileri Bülteni ön ve arka kapaktan 22 Haziran tarihinde gerçekleşecek OSB-İMES İşçileri Derneği 3. Olağan Genel Kurulu çağrısına yer vermiş. Sosyal yıkım saldırılarına karşı OSB-İMES İşçileri Derneği'imzalı mücadele çağrısının yanısıra bülte de, İMES'te çalışan işçiler tarafından yazılmış, genelde yerel sorunları işleyen pek çok yazı bulunuyor.

Bültenin hukuk köşesinde İş Güvencesi Yasası işlenirken Kültür-Sanat köşesi Nazım Hikmet'e ayrılmış. 15-16 Haziran direnişisine de bülte de yer verilmiş.

10. sayısı ile tersane işçilerini selamlayan **Tersane İşçisinin Sesi ROTA**'nın bu sayısında ön kapaktan TİBDER'in 15 Haziran'da gerçekleştireceği "iş cinayetlerine kurban giden işçilerin aileleriyle dayanışma etkinliği"nin çağrısına yer verilmiş.

Bülte de DOK GEMİ İŞ ve GİSBİR'in gerçekleştirdiği provokatif eylemin teşhiri özel bir yer tutuyor. Konuya dair TİBDER'in açıklamaları ve çok sayıda röportaja yer verilmiş. Bunun yanısıra TİBDER'in iş cinayetlerine karşı gerçekleştirdiği eylemlere de genişçe yer ayrılmış. Bülte de sınıf hareketinden haberler ve 15-16 Haziran direnişisine dair yazılar da yer alıyor.

Adana Sanayi İşçileri Bülteni'nin de ağırlıklı olarak 15-16 Haziran direnişisi ve anlamı işlenmiş. Konuya dair yazıların yanısıra SİDER'in düzenlediği "15-16 Haziran Işığında Sınıf Hareketi Sempozyumu"nun da tanıtım ve çağrısı yapılmış. Bülte de sosyal yıkım saldırılarını konu alan yazıların yanısıra Dev Sağlık-İş Sendikası yöneticilerinden Ali Ekber Takmaz ve Bülent Kara ile yapılmış bir röportaj da yer alıyor.

Yıldız Kalıp Patronu çizmeyi aşıyor

Yıldız Kalıp'ta geçtiğimiz günlerde 6. ay zamlarına ilişkin bir toplantı gerçekleşti. Daha önceki zam aylarında yapılan toplantılar gibi Yıldız Kalıp patronu işçileri aşağıladı, tehditler savurdu. Geç gelen ve rapor alan işçilerin sayısının fazla olduğunu, işçilerin çalışırken yeterli performansı göstermediğini, fazla mesailerin maliyetleri arttırdığını, hammaddeye zam yapıldığını sayıp döktü. Bu nedenlerden dolayı da işçilere 6. ayda zam beklememelerini söyledi, hakaretler savurdu.

İşe geç gelenlerin ve rapor alanların sayısının fazla olduğunu söylüyor Yıldız Kalıp patronu. Yani hasta da olsan, yatalak da olsan işe geleceksin. Patronun gözünde biz işçiler hasta olamayız, bizlerin ailevi sorunları olamaz. İşçilerin yeterli performansı ortaya koymadığını iddia ediyor Cemil Yıldız ve yardımcıları. Oysa durum tam tersi. İşe başlanan saatten paydos saatine kadar istenilenden çok daha fazla üretim yapıldığını biliyoruz. Kuşkusuz onlar da bunu biliyorlar. Fazla mesailerin maliyeti arttırdığını söylüyor Cemil Yıldız. İşçileri fazla masaiye zorlayan ve fazla mesailere kalmayanları da işten çıkaran kendileri. Yıldız Kalıp patronu işçilere zam vermemek için her yolu deniyor. Çeşitli bahaneler ileri sürüyor. Diğer yandan 400 bin Ytl'ye aldığı makinayı işçilere çok ucuz diye tanıtıyor. İşçilerin alınterini sömürerek, kanını emerek servetini büyüten Cemil Yıldız artık haddini aşıyor.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi evinde beslediği köpeklerinin, o fabrikayı inşa eden, makinaları çalıştıran, üretimi gerçekleştiren, kısacası sahip olduğu bütün zenginliği kendisine kazandıran işçilerden daha itaatkar olduğunu söyleyecek kadar arsızlaşıyor. İşçilere "zam beklemeyin" diyor. Gerekirse 2 bayramda verilen yarım maaş ikramiyeyi ve yılbaşında verilen 1 maaş ikramiyeyi de kaldıracığını söylüyor.

Emeliyle, alınteriyle geçinen Yıldız Kalıp işçisi kardeşler!

Bu böyle gitmemeli! Bugün örgütlü olmadığımız için bugün tek yumruk olmadığımız için bizleri insan yerine bile koymuyorlar. O halde örgütlenmeliyiz. Artık birbirimize kenetlenmeli ve örgütlü bir güç olabilmeliyiz. Bizleri aşağılayan, hor gören, tehditler savuran Cemil Yıldız ve onun yandaşlarına gereken cevabı en kısa zamanda vermeliyiz. Aksi takdirde aşağılanmaya ve yoksulluğa mahkum olmaya devam edeceğiz.

(Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni Haziran 2008 sayısından alınmıştır...)

Bir Gizem Tekstil işçisi anlatıyor...

“İşyeri değil cezaevi!”

Merhaba işçi arkadaşlarım ben Gizem Tekstil’de çalışan bir işçiyim. Kısaca sizlere çalıştığım işyerinden bahsetmek istiyorum. Çalıştığım işyerini aynen cezaevine benzetiyorum. Sabah işyerine giriyoruz, akşamsa geç saatlere kadar hiç ara vermeden çalışıyoruz. Akşam mesailerde çok kısa paydos yapıyoruz. Yemek verilmiyor, kendi cebimizden alıyoruz yiyeceğimizi.

Bu de yetmiyormuş gibi, öğle yemeği dışarıdan geliyor. Ama geldiği gibi gidiyor. Çünkü çok ucuz tabldot olduğu için sağlıksız ve soğuk yemekler yemeye maruz bırakılıyor. Öğle paydosumuz 40 dakika, o da yetmezmiş gibi, beş dakika önceden zil çalıyor.

Ustalar işçilere zulüm ediyor. İşçileri insan yerine bile koymuyorlar. Ağır hakaretler ediyorlar. İş saatlerinde konuşmak, cep telefonu ile konuşmak, sağa, sola bakmak yasak ve özel zamanlarda izin almak çok zor, yani imkansız. Ücretlerimizi gününde alamıyoruz, mesailerimizi vermiyorlar. Neredeyse ayın 14’ünde ancak alıyoruz. Ücretlerimiz çok düşük, zam yok, işine gelirse diyorlar. Zam alamıyoruz. Yıllık izin yok. Bayram tatili yok. Resmi tatilimiz yok. Sigortamız yok. Yok, yok, yok. Kısacası kuru bir ücret alıyoruz.

Patronumuz çok gaddar, çok acımasız, kendini dev aynasında sanıyor. Önüne geleni dövüyor, azarlıyor hakkını soramıyorsun, derdini patrona açamıyorsun. Çünkü o tam bir psikopat. Oğlu faşistçe düşünceleri yayıyor, işçilere korku salıyor. Bir de patronun oğlunun yaltağı var, o da başka bir şekilde işçileri kandırıyor. Patrondan yana konuşuyor ve o asabice cevaplar veriyor işçilere.

Muhasebeden sorumlu kadın sanki patron, her şeye karışıyor, derdini kimseye anlatamıyorsun. Çünkü o da yalakalık yapıyor patrona. Anlayacağınız Gizem Tekstil tam bir cezaevi gibi. Allah Gizem Tekstil’e düşürmesin kimseyi.

(GOP İşçi Bülteni Haziran 2008 sayısından alınmıştır...)

Çözücü güç komitelerdir!

Tersanelerde sorunların çözümünde komitelerin önemini ve çözücü gücünü yaşadığımız deneyimle daha iyi anlamış olduk. Çalıştığımız firmada gün geçmiyor ki biz işçilerin aleyhine yaptırımlar uygulanmasın.

Hakkımız olan ve devletin asgari ücretlileri “desteklemek” adına verdiği fiş paralarımızın üzerine yatan patron, bu yetmezmiş gibi bizleri insan yerine koymayarak 5 aydır bu konuda bir açıklama dahi yapmamıştır. Bir arkadaşımıza yaptıkları açıklama aslında patronların gerçek yüzünü göstermiştir. **“Gemi yaptırıyoruz, biraz sıkıştık, ne parası”** gibi fütursuzca sözler etmekten çekinmemiştir.

Kendilerine saray yaptıranlar, saraylarını nasıl yaptıkları da gün gibi ortadadır. Bizleri sömürdükleri yetmezmiş gibi bir de varolan haklarımıza saldırmaktan vazgeçmiyorlar. Arkadaşlarımızın sorunları bireysel olarak çözme çabası herhangi bir kazanım sağlamamıştı. Aksine bizi geriye götürmüştü. Sorununa sahip çıkanlar, aynı sorunu yaşayanların tavırlarını eleştirerek, yürüttükleri mücadelede yalnız oldukları hissine kapılmışlardı. Biz de ilk önce bu arkadaşları bir araya getirmeye çalıştık. Her ne kadar çok fazla bir araya gelemesek de, ayaküstü yaptığımız 10’ar dakikalık toplantılar bir kararlılık sağladı. Komite oluşumunda kaynakçı arkadaşımızla başlayan ufak bir diyalogumuz kısa bir zamanda tüm arkadaşların sahip çıkmasıyla beklemediğimiz bir etki yarattı. İlk başta çok geride duran arkadaşlar, bizleri de aşan eylemlilikler sergilediler. Ve birçok arkadaş komitemize dâhil oldu.

Ustabaşını uyarmamızla başlayan eylemimiz kısa zamanda etkisini gösterdi. Ustayı uyardığımız gün cuma günüydü. 1 hafta sonra ödenmeyen paraların yatırılmış olduğunu öğrendik. Aslında biz bu kadar çabuk karşılık alacağımızı ummuyorduk. Bizlere açıklama bile yapmayanlar bizim daha güçlenmemizden korkup sorunumuzu çözmüşlerdir.

Burada çözücü güç olan komitenin aslıdır. Biz işçiler şunu anladık ki, örgütlü olmak güçlü olmak, insan olmak ve insan yerine konmak demektir.

Tuzla Gemi Tersanesi’nden bir işçi

(Tersane İşçisinin Sesi ROTA’nın Haziran 2008 sayısından alınmıştır...)

Bölge işçilerinin mücadele mevzisi OSİM-DER yeni döneme hazırlanıyor...

OSB-İMES İşçileri Derneği 3. Genel Kurulu 22 Haziran’da toplanıyor!

OSB-İMES İşçileri Derneği dört yıl önce yola çıktığında mütevazı ama iddialı bir adım atmıştı. Bölge işçilerinin örgütsüz ve dağınık tablosunu değiştirmek, patronlar sınıfının örgütlü bir şekilde gerçekleştirdiği topyekûn saldırılara karşı bölge işçilerinin örgütlü gücünü açığa çıkarmak iddiasını taşıyordu. Atölye ve fabrikalarda yalnızlaştırılan, daha da ötesinde sahte ayrımlarla düşmanlaştırılan işçilerin ortak sınıf çıkarları için birleşeceği bir mevzi olma iddiasındaydı. İşçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağını söylüyor, tüm çabasını işçi sınıfının ve tabii ki tüm insanlığın gerçek kurtuluşu mücadelesini büyütme için harcıyordu.

Aradan geçen dört yılda atılan bu iddialı ama mütevazı adım sürekli olarak güçlendi ve hızlandı. İlk başta bir grup öncü işçinin çabası ile kurulan OSİM-DER, yürüttüğü çalışmalarla birlikte bölge işçilerinin mücadelesinde önemli bir mevzi olduğunu gösterdi. 50 binin üzerinde işçinin çalıştığı, ancak bunların %90’ının sendikal bir örgütlülüğünden bile yoksun olduğu bölgedeki örgütsüzlük tablosunu değiştirmeye aday olduğunu kanıtladı. Sermayenin sosyal ve siyasal saldırılarına karşı yürüttüğü çalışmalar, sınıf bilincini geliştirmeye hizmet eden paneller ve seminerler, örgütlenme çalışmaları ve sınıfın tepkisini açığa çıkarmayı hedefleyen eylemlerle bölge işçileri tarafından tanınan bir hale geldi.

Ancak tabii ki bunlar yeterli değildir. Bölge işçilerinin örgütsüzlük tablosunda temelli değişiklikler olmadan, daha da ötesinde Türkiye işçi sınıfı bir bütün halinde kendi geleceği için mücadele sahnesindeki yerini almadan OSİM-DER’in de gerçek misyonunu oynaması mümkün olmayacaktır. Bu durumun bilincinde olan OSİM-DER, tüm çabasını bu kavga günlerine hazırlanmak, bölge işçilerinin bu kavgadaki yerini sağlamlaştırmak için harcamaktadır.

Ve OSİM-DER, şimdi bu çabada bir eşiği daha geride bırakmaya hazırlanıyor. Genel kurulları tek başına yönetimlerin seçtiği alanlar olmaktan öte çalışmanın geçmiş sürecinin değerlendirildiği, geleceğe dönük planların yapıldığı bir tartışma platformu olarak gerçekleştirmeyi hedefleyen OSİM-DER, 22 Haziran’da gerçekleştireceği 3. Genel Kurulu ile bir kez daha bölge işçilerinin mücadele kürsüsü olduğunu gösterecektir. Tüm bölge işçileri ile birlikte geçmiş süreci değerlendirmeye, önüne yeni mücadele hedefleri koymaya hazırlanıyor.

4 yıl önce sınırlı sayıda işçiyle ve sınırlı olanaklarla başlatılan bu mücadelede atılan mütevazı adımlar OSİM-DER’in doğru yolda olduğunu göstermektedir. 3. Genel Kurulla birlikte bölge işçilerinin örgütlülüğünün güçlendirileceği yeni bir döneme hazırlanan OSİM-DER tüm bölge işçilerini bir kez daha derneğine ve mücadelesine sahip çıkmaya çağırıyor. Tüm bölge işçilerini genel kurula etkin bir şekilde katılmaya, mücadele deneyimlerini paylaşmaya, güçlerini birleştirmeye çağırıyor.

(OSB-İMES İşçileri Bülteni Haziran 2008 sayısından alınmıştır...)

Mücadele Postası

2 Temmuz Sivas katliamı yaklaşırken, katliamı protesto etmek amacıyla gerçekleştirilecek eylem ve etkinliklerin hazırlıkları da devam ediyor.

Bu çerçevede PSAKD Pendik Şubesi, 28 Haziran Cumartesi günü Saat: 16:00'da dernek binasında bir panel gerçekleştirecek.

“15. Yılında Sivas katliamı” başlığını taşıyan panele konuşmacı olarak Erdoğan Aydın ve Zerrin Taşpınar katılacak.

Rahime Henden

**15-16 Haziran Direniş
yol gösteriyor!**

**İşçi sınıfı savaşacak,
sosyализm
kazanacak!**

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

BDSP